

СТЕФАН ЦАНКОВ

ЮДЕИ

Ще скрия лицето си от тях и ще видя,
какъв ще бъде краят им,
понеже те са род развратен...

БОГ ЙЕХОВА

СОФИЯ
2001

Давайки на юдеите талмуда, фарисеите са вложили в тяхното сърце не само желанието да завладеят света, но и съзнанието, че те са предназначени за това властичество, благодарение на превъзходството на своя произход. Скотската природа на останалите народи ги е определила само за робство.

Талмудът е пълен с предсказания за това, че “в края на времената, когато гоиде цар Месия, ще смачка всички гои с колелата на своята колесница. В това време ще има велика война, в която две трети от народите ще загинат. Юдеите победители ще изгубят седем години, докато изгорят оръжието на победените. Победените ще се подчинят на юдеите и ще им поднесат богати дарове, но цар Месия не ще приеме дан от християните, които всички трябва да бъдат унищожени! Всички богатства на народите ще преминат в ръцете на юдеите – богатства, които ще бъдат неизчислими. . .

След изстреблението на християните, очите на останалите ще се просветят. Те ще помолят да бъдат обрязани и ще молят за одеждата на посвещението. Светът ще бъде населен изключително с юдеи. . .”

Това са извадки от тѣй наречените притчи в талмуда, които излагат във форма на разкази, заповеди и поучения, основните учения на синагогата от най-дълбока древност до сега. Учения, които ни дават обяснение по какъв начин юдейската душа е станала едно съчетание на необузdana ненавист и жестоко вероломство към всичко, което не е юдейско и особено към всичко, което е християнско.

ЮДЕИ

(второ издание)

(първо издание – 1943 г. София)

© **Стефан Цанков (автор)**

© **ХЕЛИОПОЛ 2001**

ISBN: 954-578-133-5

Кратката съвместна история на **Израел** и **Юдея** достигнала до своя край в 937 г. пр. Хр.

След смъртта на Соломон този съюз се разпаднал окончателно и северното царство – Израел – се върнало към самостоятелен живот.

Юдейството изисквало пълно обособяване.

Израел вярвал в своята обща с останалото човечество съдба и **отхвърлил юдаизма** по същите причини, по които са го отхвърляли и останалите народи през последните три хилядолетия.

Израел всъщност отхвърлил левитите с тяхната расова доктрина.

През последните 200 г. от съвместното им съществуване Израел и Юдея живяли в постоянна вражда, предупреждавани от **множеството еврейски пророци, порицаващи левитите за създадената от тях нова вяра.**

Всички **пророци** всъщност били **израилтяни.**

Еврейските пророци говорели за познаване на единния Бог за всички хора и така те били част от цялото човечество.

(откъс от книгата "Спорът за Сион" от Дъглас Риг)

*В памет на приятеля ми
Д-р Лазар Горанов*

ПРЕДГОВОР

Моята цел в настоящата книга е да поднеса на вниманието на българската интелигенция, на българския народ и на читателя това, което е казано за юдейския народ от богове и гениални личности. За значението и ролята, които юдейството само си приписва и за неговата истинска дейност в света.

Бог Йехова, който е учил юдеите да обират и убиват другите народи, все пак ги е поучавал и на добро и след това многократно ги е проклинал за тяхното твърдоглавие, вероломство и прелюбодейство, за това, че те не са взимали и не взимат поука от Него.

За нас, българите, е необходимо да знаем, че приятната наглед външност на юдеите, съвсем не отговаря на тяхното вътрешно съдържание и замисли, които имат само разрушителна роля в живота на народите.

Необходимо е познаването на истината по този съдбоносен въпрос, защото само чрез нея народите не ще живеят в мрак и слепота, които подхвърлят на смъртоносни опасности всяко съществуване.

Авторът

Онзи, който побеждава, ще направя стълб в храма на моя Бог...

Който побеждава, ще наследи всичко, и ще му бъде Бог, а той ще ми бъде син.

А на страхливи и неверни, на мръсници и убийци, на блудници и магьосници, на идолослужители и на всички лъжци дялът им е в езерото, що гори с огън и жупел.

(Откровение: гл. 3, ст. 12; гл. 21, ст. 7 и 8)

* * *

Този, който не е запознат с юдейския въпрос, няма право да говори за бъдещето на народите.

Шиоден (Японски генерал)

* * *

*ОТДЕЛЯНЕТО НА ЛЪЖЕУЧЕНИЯТА
ОТ ИСТИНСКОТО ЗНАНИЕ
И УНИЩОЖЕНИЕТО ИМ,
ЩЕ СПАСИ СВЕТА.*

Авторът

ЧАСТ I

Ако юдейството с помощта на марксизма победи всички нации на света, неговата корона ще бъде погребалният венец за човечеството, и нашата планета ще стане отново безлюдна, както милиони години назад.

Природата неумолимо ще отмъсти за всяко незаконно завладяване на правата ѝ.

И сега аз вярвам в това, че действувам така, както е угодно на Всемогъщия Бог.

Като се боря срещу юдеите, аз върша Божие дело.

* * *

Юдейската доктрина на марксизма отхвърля принципа на аристократизма в природата и вмес- то вечните привилегии на силите на индивидите издига мъртвата тежина на масата.

С други думи, марксизмът отрича индивидуал- ната ценност, лишавайки от всяко значение тези, които са водили и водят човечеството към по- висша култура.

Неговото стремление да натрапи на света свои закони, може да доведе само до хаос.

(Адолф Хитлер – “Моята борба”)

Зная . . . и хулите на онези, които казват за себе си, че са юдеи, а не са, но са сатанинско сборище.

(Исус Христос, Откровение, гл. 2, ст. 9)

* * *

Ще скрия лицето си от тях и ще видя, какъв ще бъде краят им, понеже те са рог развратен...

(Бог Йехова, Второзаконие, гл. 32, ст. 20)

* * *

*О, кой би ми дал в пустинята
пътнишко пристанище,
бих оставил моя народ
и бих избягал от тях,
защото те всички са прелюбодейци
и сбирицина вероломници.*

(Бог Йехова, Йеремия, гл. 9, ст. 2.)

* * *

Ваши баща е Дяволът и вие искате да изпълнявате похотите на баща си.

Той си беше от край човекоубиец и не устоя в истината, понеже в него няма истина.

Когато говори лъжа, своето говори, защото е лъжец и баща на лъжата.

(Исус Христос, Йоанна, гл. 8, ст. 44)

Който Мене мрази, мрази и Отца ми.

(Исус Христос, Йоанна, гл. 15, ст. 23)

Наш Отец е Авраам.

(Юдеите, Йоанна, гл. 8, ст. 39)

Да бяхте деца на Авраама, щяхте да вършите делата Авраамови.

(Исус Христос, Йоанна, гл. 8, ст. 39)

От блудство ние не сме родени; Едного Отца имаме Бога.

(Юдеите, Йоанна, гл. 8, ст. 41)

Да беше Бог ваш Отец, щяхте да ме обичате, понеже Аз от Бога съм излязъл и дошъл.

(Исус Христос, Йоанна, гл. 8, ст. 42)

Аз говоря това, що съм видял у моя Отец, а вие вършите онова, що сте видели у вашия отец.

(Исус Христос, Йоанна, гл. 8, ст. 38)

Затова, ето аз пращам пророци и мъдреци, и книжници, и вие едни ще убиете и разпънете, а други ще биете в синагогите си и ще гоните от град на град.

За да падне върху ви всичката кръв праведна, проляна на земята от кръвта на праведния Авел до кръвта на Захария, сина Варахиин, когото убихте между храма и жертвеника.

(Исус, Матей, гл. 23, ст. 34 и 35)

Кой уби Авела?

Каин!

Кръвта на Авела ще се изиска от този род.

Каин е баща на юдеите.

Исус ни разкрива произхода на юдеите, които са от потеклото на Каин:

Истина ви казвам: всичко това ще падне върху този род.

(Исус, Матей, гл. 23, ст. 36)

* * *

Небе и земя ще премине, ала думите Ми няма да преминат.

(Исус, Матей, гл. 24, ст. 35)

* * *

И прапилият Ме Отец сам свидетелствува за Мене. А вие нито гласът Му някога сте чули, нито видът Му сте видели.

(Исус Христос, Йоанна, гл. 5, ст. 37)

Лицето Ми не можеш видя, защото не може човек да Ме види и да остане жив.

(Бог Йехова към Мойсей, Изход, гл. 33, ст. 20)

Защото Господ бе казал на Мойсея: кажи на израилевите синове: вие сте твърдоглав народ, ако тръгна помежду ви, в един миг ще ви изтребя.

(Изход, гл. 33, ст. 5)

. . . Защото те всички са прелюбодейци и сбирщина вероломници.

(Бог Йехова, Йеремиа, гл. 9, ст. 2)

. . . Ние пак твърдим, че сме народ съкровище, призван да служи като солта на човечеството.

(Антология от еврейски слова, стр. 52, бр. 4, издавана в София с редактор Равин д-р А. Хананел, 1937 г.)

Избран народ!

От кого?

Те казват: “от Бога”.

Защо тогава убиха Исуса Христа, Божият Единороден Син?

Не са ли те неговите смъртни врагове от рождението му до днес?

От кого тогава са избрани, щом са синове на Каин, а Каин е син на Сатан?

Авторът

В ДНИТЕ НА ПИЛАТ ПОНТИЙСКИ:

В какво обвинявате Тогози Човека?

(Пилат: Йоанна, гл. 18, ст. 29)

Ако не беше Злодеец, не щяхме да ти Го предадем.

(Юдеите: Йоанна, гл. 18, ст. 30)

В 1938 ГОДИНА

И нека нашата молитва и пожелания, нашата утеха и нашата надежда... да проникнат далеч по света, да свидетелствуват за нашите чисти намерения и желания... неправдата да заглъхне и злото като гим да изчезне, когато, Ти, о, Боже, ще премахнеш владичеството на Злодея от тази грешна земя.

Настоящата молитва е краят на произнесеното слово по случай новата 5698 година (1938 г.), но отпечатано в списание: “Антология от еврейски слова”, брой 9 – 1938 г. под заглавие:

“Пазители! Стойте твърдо на поста си”.

Редактирано от равина Д-р А. Хананел, в София.

Стефан Цанков

ПРЕДВЕЧНАТА СЪЩНОСТ НА ИСУСА ХРИСТА

*Аз и Отец сме едно.
Излязох от Отца и дойдох
на света,
нак оставям света
и отивам при Отца.
И сега прослави Ме, Ти, Отче,
у Тебе самаго със славата, що
имах у Тебе, преди светът да бъде.
(Йоанна: гл. 10, ст. 30; гл. 16, ст. 28, гл. 17, ст. 6)*

Исус Христос е Син Божий. Той е едно от Лицата на проявения Бог. Бог Отец и Бог Свети Дух са другите две Лица.

Бог Син идва на земята с нарочна Мисия. Той дава на човечеството Пътя, Истината, Живота, Изкуплението и Спасението.

Исус Христос идва между този народ, както сам Той казва, за грешниците от една страна, и за измъчените и онеправданите, от друга. Понеже там, где то има най-много грешници, там има и най-много обезправени, унизени и поробени.

Защо именно Юдейският народ е най-грешният?

“Избраният” народ многократно е завладяван от Дявола, *поради кръвното му и духовно родство с него*. Дяволът господствува над Израил и го води по свои пътища.

Най-близният до Дявола е и най-грешният. *Най-грешният между всички народи е юдейският, който много пъти е отхвърлял своя Бог, като избивал пророците Му, осквернявал Го и Го замествал с идоли. Многократно съветите на Бога Йехова са бивали потъпквани и замествани с повеленията на тъмните дяволски сили.*

Затова Исус Христос казва на юеите:

Ваши баща е Дяволът и вие искате да изпълнявате похотите на баща си.

Когато говори лъжа, своето говори, защото е лъжец и баща на лъжата.

Исус Христос идва сред верните на Дявола синове, юеите, за да изпълни Мисията си. Той я изпълва в продължение на три години и се връща отново там, откъдето е дошъл. *Той се завръща при Бога Отца, където е бил преди да съществува, какъвто и да е свят, понеже е Лице от Троеличния Бог.*

Такава е предвечната същност на Исуса Христа. Като Бог Той съществува преди световите да са почнали да съществуват. Затова и Сам Исус Христос казва:

‘И сега прослави ме Ти, Отче, у Тебе самаго със славата, що имах у Тебе преди светът да бъде.

Бог Исус Христос не може да се сравнява с нито един от учителите, създатели на религии, защото всички те са минали през земна еволюция и с един свръхусилен труд и бдение над себе си, са могли да доловят известни Божи закони, които са разкрили на човечеството.

Бог Исус Христос идва направо от Отца Си, дава учението Си и отива пак там, където е бил, преди да бъде каквото и да било друго съществуване.

Обаче окултните и теософски учения твърдят обратното, че Той е учител на религия, както всички други учители на религии преди Него и след Него.

Разбира се, че това заблуждение съвсем не е случайно. Невидимата на пръв поглед цел, е да се понижи самото голямо събитие в еволюцията на човечеството, именно идването на Бог Син и Божественото Христово учение да се направи обикновено религиозно учение, каквито до Неговото идване са съществували в достатъчно голямо количество.

Понеже водачите на окултизма и теософията са все посветени в тайни организации, на които коренът води началото си от религията на разума, втората и *крайна цел е да се обезличи Христовото учение и Християнската религия, за да се улесни господството на тази религия на разума, която е юдейската религия.*

Затова не напразно юдеят Кремие в посланието си за образуване на всемирен израелски съюз казва:

Приближава се времето, когато Йерусалим ще стане дом на молитви за всички народи и знамето на юдейското единобожие ще се развява на най-отдалечените брегове.

Обаче, ето какво казва Исус Христос за създателите на религиите преди Него:

Аз съм вратата на овците.

Който не влиза през вратата в овчата кошара, а прескача от другаде, той е крадец и разбойник, а който влиза през вратата е пастир на овците.

“Всички, които са идвали преди Мене, са крадци и разбойници, но овците не ги послушаха”.

(Йоанна, гл. 10, ст. 7, 1, 2 и 8)

Единородният Син на Бог Отец, дошъл на земята и си отишъл. Можем ли да се запитваме от коя раса е бил Той, от кой народ или от кое еврейско коляно?

Не е ли това въпрос – последица от нашето невежество и слепота?

Този въпрос може да се зададе за всеки учител на религия, за всеки гений, пророк, свръхчовек и за всеки обикновен човек, защото те, вървели по пътя на човешката еволюция, произхождат от някоя раса или народ.

Бог Син е въвн от еволюцията на вселената, защото Той съществува преди времето и пространството да са почнали да съществуват.

Това обаче не пречи на юдеите и днес да Го наричат Злодей, да водят борбата против Него вече две хиляди години, да сруват Неговите храмове и да избиват последователите Му.

И въпреки омразата против Него, там, където те намират за добре, казват: “Той е юдей”. “Той е наш”. И като техен, Той не може да бъде друг освен злодей, понеже те всички са вероломници и прелюбодейци, тъй, както точно и ясно ги нарича Бог Йехова.

Ако Исус Христос бе отишъл не при юдеите, а при дяволите, то те биха Го нарекли също “наш” и в същото време биха Го убили веднага, ако, разбира се, това би могло да бъде в техните възможности.

Ако Бог Исус Христос отиде в центъра на земята, където е царството на Каин и Тубалкаин, биха Го нарекли техен родственик. От това би ли следвало, че Исус Христос има някакви родствени връзки с дяволите?

И смешно, и глупаво, и жалко.

Разкрил произхода на юдеите, Исус Христос открито и на висок глас им казва, че техният баща е Дяволът. С това Той отрича всяка родственост с тях. В противен случай трябва да приемем, че Дяволът е баща и на самия Христа.

Но Той казва за себе си: “Аз и Бог Отец сме едно”.

Затова именно потомците на Дявола не можеха да Го търпят.

От Неговото разпъване до днес, юдеите Го наричат Злодей, а последователите Му наричат злодейци.

В сп. “Антология от еврейски слова”, издавано в София, 1938 г., бр. 9, стр. 140, четем:

“ . . . неправдата да заглъхне и злото, като дим да изчезне, когато Ти, о, Боже, ще премахнеш владичеството на Злодея от тази грешна земя.

Пазачи, стойте твърдо на поста си. Ще блесне пак зората”.

В книгата на Алексей Шмаков “Еврейски речи”, на стр. 391 четем:

“Талмудическо-равинското юдейство счита християните като действителни идолопоклонници. В талмуда Абода зара 7 б., християнското възкресение се причислява към “празниците на идолопоклонниците”.

“Талмуд Саббат 116 а, казва: “Рабби Меир нарича книгите на еретиците Авон гиллаион, т. е. нещастие на пуста хартия, защото те сами ги наричат “евангелия”.

“У Маймонига Абода зара I, 3, гласи: “Знай, че назареи, блуждаюци по следите на Исуса, – макар техните догмати да са различни, при все това, всички са идолопоклонници... така учи талмуда”.

“В Хагахос Ашер Абода зара III, 5, е казано направо “Кръста принадлежи към идолопоклонството...”

За последната борба на юдеите против Исуса Христа, против християнската религия и християнските народи Ф. М. Достоевски ни казва:

“Безбожният анархизъм е близък. Нашите деца ще го дочакат. Интернационалът се е разпоредил европейската революция да започне в Русия и ще започне, тъй като няма надежден отпор нито в управлението, нито в обществото. Бунтът ще захване от атеизма и грабежа на всички богатства. Ще започнат да тъпчат религията, да разрушават църквите, да ги обръщат в казарми и конюшни и ще залаят света с кръв и после сами ще се изплашат”.

“Предвижда се страшна, колосална и стихийна революция, която ще потресе всички царства в света и с изменяването образа на този свят, ще паднат сто милиона човешки глави, и ще бъде зелят целия свят с реки от кръв”.

“Юдеите ще погубят Русия и ще застанат начело на анархията”...

“Но не се безпокойте. Всички тези жестоки човешки мъчения от идващия безбожен хаос, ни приближават обратно към Бога, защото у много ще се почувствува непоносима мъка без Него.”

“А когато отново се издигне религиозността на нужната висота, само тогава ще се избави православният свят от усилията на явните гонители на Христа Спасителя, нашият Бог”.

“И целият европейски атеистически бунт ще завърши с окончателното тържество на Християнството, особено православието... за срам на всички силни и тържествуващи до сега”.

“Ще трепнат сърцата на много хиляди европейски жидове и заедно с тях на милиони жидовствуващи християни”.
(из дневника на писателя)

Исус Христос не е престанал да бди над християнския свят и изобщо над света, макар голяма част от него лицемерно да Му се покланя, да Го отрича такъв, какъвто е в действителност и да скверни и срива храмовете Му.

Тъй, както Той е предвидил, ще дойде отново на тази грешна земя и по Неговите дела ще Го познаят всички народи. Ще Го почувствуват и разберат тъй, както чувствуват и разбират по раззелениящата се смоковница, че е дошла пролетта.

Тогава юдеите не ще могат да кажат, че Той е от тяхно някакво коляно, защото до тогава съдбата им, определена от Мойсей, вероятно ще се сбъдне.

А Той им бе казал:

“И Господ ще те върне в Египет на кораби по онзи път, за който ти казах: “ти няма вече да го видиши”, и от там ще се продавате на враговете си, като роби и робини и не ще има кой да ви купи”.

(Второзаконие, гл. 28, ст. 68)

Тогава, може би, юдеите ще видят, че тяхната “мъдрост на разума” ги е водила от измама към престъпления и от престъпления към самоунищожение, но пътят за връщане не ще го видят никога вече.

Какъв ще бъде Неговият образ и Пътят, по който ще се яви? Макар и точно да е определил събитията, които ще предшествуват Неговото идване, за нашата материалистична мисъл остава все нещо неясно. Обаче уверени сме, че делата Му ще разкрият на човечеството нов смисъл на вечни истини и чрез тях ще се преобразува светът.

Днешните събития се развиват не по законите, написани от човешкия ум, а по всемирни неписани закони, по които еволюира човечеството.

Човешката мъдрост ще ги отрече и отхвърли, явление, което е без всякакво значение за хода на световните събития.

Когато Дяволът е успял да пороби по-голямата част от човечеството, Бог слеза на земята и го спасява. Такава е днешната световна борба, борба на светлите сили срещу тъмните, на светлината срещу мрака, на доброто против злото.

Вълната от лъжепророци, лъжехристосовци и лъжеучения дойде и извърши своята разрушителна работа в религиите, морала и духа на народите и отмина, за да не се върне никога вече.

Горчиви бяха измамите, още по-горчиви са плодовете. Измамилите се личности и народи плащат и

ще плащат данъка на своето лековерие и безумие.

Сбъдват се събитията, предсказани от Исуса Христа. А щом те се сбъдват, защо да не се сбъдне и Неговото второ идване.

А може би вече е дошъл, и тепърва народите ще Го познаят – по делата Му преди всичко.

Думите ми, разбира се, не се отнасят за някой кърпач на окултни, теософски, спиритически, буди-чески, религиозни и антирелигиозни лъжеприказки, нито за някой от многобройните бивши и настоящи лъжехристосовци. За сатанистите времето изтече и те чувствуват с трепет в сърцето си края на своето съществуване.

Той, Вечният, преди вековете да са почнали да съществува, ще изпълни думите си щом ги е казал. Защото е и прибавил, че земята и небето ще преминат, но думите Му няма да преминат. И идването Му ще се почувствува от целия свят така, както светкавицата, излизаща от изток, се вижда дори до запад.

БОГ ЙЕХОВА ЗА ЮДЕИТЕ

От Авраама именно ще произлезе народ велик и силен и чрез него ще бъдат благословени всички народи по земята.

Защото Аз го избрах, за да заповядва на синовете си и на своя дом след себе си, да ходят по пътя Господен и да вършат правда и съг; и Господ ще изпълни над Авраама всичко, що бе казал за него.

(Битие, гл. 18, ст. 18 и 19)

Защото, както поясът прилепва о кръста на човека, така и Аз прилепих към себе си целия Израилев и целия Юдин дом, казва Господ, за да бъдат мой народ и моя слава, хвала и украшение, но те не послушаха.

(Йеремия, гл. 13, ст. 11)

Защото Аз постоянно увещавах бащите ви от онзи ден, когато ви изведох от Египетската земя, дори до днес, увещавах ги от ранно утро, гумайки: слушайте Моя глас.

(Йеремия, гл. 11, ст. 7)

Не убивай. Не прелюбодействуй. Не кради. Не лъжесвидетелствуй против ближния си. Не пожелавай дома на ближния си. Не пожелавай жената на ближния си... нищо, което е на ближния ти.

(Изход, гл. 20, ст. 13, 14, 15, 16 и 17)

Но те не послушаха и не дадоха ухо, а ходиха всеки по упорството на лошото си сърце...

(Йеремия, гл. 11, ст. 8)

И издигнаха оброчища Ваалу, за да горят синовете си с огън за всесъжение Ваалу, което Аз не съм заповядал, не съм говорил и което и на ум не Ми е идвало.

(Йеремия, гл. 19, ст. 5)

Ще те накаже нечестие то ти и твоего отстъпничество ще те изобличи. И тъй, познай и размисли, колко лошо и горчиво е това, гдето остави твоя Господ Бог, Бог Саваот.

Защото отгавна аз строших ярема ти, разкъсах твоите вериги и ти казваше: “Няма да слу́жа на идоли, а между това на всеки висок хълм и под всяко клонесто дърво ти блудствува.

(Йеремия, гл. 2, ст. 19 и 20)

Всеки лъже приятеля си и правда не говорят. Приучиха езика си да говори лъжа. Лукавничат до умора.

Езикът им – стрела смъртоносна, говори коварно. С уста говорят към ближния си дружелюбно, а в сърцето си му примки кроят.

(Йеремия, гл. 9, ст. 5 и 8)

Напразно поразявах децата ви: те не се вразумиха. Вашият меч, като изстреблящ лъв поядаше пророците ви и вие се не уплашихте.

(Йеремия, гл. 2, ст. 30)

Както крадец, кога го хванат, бива посрамен, тъй се посрами израилевия дом: те, царете им, князете им, свещениците им и пророците им.

(Йеремия, гл. 2, ст. 26)

Затова, макар и да се умиеш със сапун и да употребиш много дуга, твоето нечестие е отбелязано пред Мене, казва Господ Бог.

(Йеремия, гл. 2, ст. 22)

Грехът на Юда е написан с желязно длето, с гуамантено острие е начертан върху скрижалите на сърцето им и върху роговете на техните жертвеници.

(Йеремия, гл. 17, ст. 1)

Да се изправеха пред Лицето Ми дори Мойсей и Самуил, душата Ми пак няма да се приклони към този народ; отпъди ги от лицето Ми – нека си отидат.

Ако пък те питат: “Къде да идем?” – Кажу им: тъй казва Господ: който е за смърт, да иде на смърт; и който е за меч – под меч; и който е за глад – на глад; и който е за плен – в плен.

Ти Ме остави, казва Господ, отстъпи назад; затова ще простра върху тебе ръката си и ще те погубя; уморих се да показвам милост.

(Йеремия, гл. 15, ст. 1, 2 и 6)

Аз ще тръгна с ярост против вас и ще ви накажа седемкратно за греховете ви.

И ще ядете плътта на синовете си, и плътта на дъщерите си ще ядете.

Ще разоря вашите оброчища, ще разруша стълбовите ви и ще хвърля труповете ви върху развалините от вашите идоли и душата Ми ще се погнуса от вас.

Ще опустоша земята (ви), тъй че ще се смеят над нея вашите врагове, които ще се заселят в нея.

Вас пък ще разпиля между народите и ще изтръгна меч подире ви; земята ви ще бъде пуста, и градовете ви разорени.

На останалите от вас ще вселя в сърцата страх, в земята на враговете им, и шумът от разлюлян лист ще ги погони, и ще бягат като от мен, и ще падат, когато никой ги не гони.

И ще се спъват един друг, като бягащи от меч, без да ги гони някой, и не ще имат сила да противостоят на враговете си.

И ще загинете между народите, и ще ви погълне земята на враговете ви.

А останалите от вас ще изтлеят поради беззаконията си в земите на вашите врагове и поради беззаконията на бащите си ще изчезнат.
(Левит, гл. 26, ст. 28, 29, 30, 32, 33, 36, 37, 38 и 39)

Не мислете, че Аз ще ви обвинявам пред Отца: има против вас обвинител, Мойсей, на когото вие се упоавате.

(Исус Христос, Йоанна, гл. 5, ст. 45)

МОЙСЕЙ ЗА ЮДЕИТЕ

Ако пък не слушааш гласа на Господа, твоя Бог, и не залягааш да изпълняваш всички Негови заповеди и наредби, които ти заповядвам днес, ще дойдат върху тебе и ще те сполетят всички тези проклетия.

Господ ще те предаде на враговете ти, за да те поразят; по един път ще излезеш против тях, а по седем пътища ще побегнеш от тях; и ще бъдеш разпилян по всички земни царства.

Ще те поразят Господ с египетска проказа, хеморой, краста и сърбеж, от които не ще можеш да се изцериш.

Ще те поразят Господ с лудост, слепота и вцепяване на сърцето.

И ще ходиш пипнешком по плаagne, както слепец ходи пипнешком в тъмнина, не ще имаш сполука в пътищата си, и ще бъдеш всеки ден притесняван и ограбван и не ще има кой да те защити.

И ще станеш за чудо, приказ и гавра на всички народи, при които Господ (Бог) те отведе.

Ще дойдат върху ти всички тези клетви, ще те гонят и ще те стигнат докле бъдеш погубен, за гдето не послуша гласа на Господа, твоя Бог, и не спазва неговите заповеди и наредби, които бе ти заповядал.

Те ще бъдат върху тебе и твоето потомство
личба и чудо до века.

И както Господ се радваше, когато ви правеше
добро и ви умножаваше, тъй ще се радва
Господ, когато ще ви погубва и изтребва, и ще
бъдете изгонени от земята, в която ти оти-
ваш, за да я владееш.

И ще те разпилее Господ (Бог – твой) по
всички народи, от край земя до край земя, и там
ще служиш на други богове, които не си знаел,
нито ти, нито отците ти, на гърбо и на камък
ще служиш.

Но между тези народи няма да се успокоиш,
нито ще има място, гдето да стъпи ногата ти,
и там Господ ще направи сърцето ти да трепе-
ри, очите ти да чезнат и душата ти да гине.

Животът ти ще види пред тебе, ще трепе-
риш денем и нощем и няма да бъдеш уверен за
живота си.

От трепета на сърцето си, който ще те обхва-
не, и от това, което ще виждат очите ти сутрин
ще казваш: “О, дано се мръкнеше”, а вечер ще
казваш: “О, дано се съмнеше”.

*И Господ ще те върне в Египет на кораби по онзи
път, за който ти казах: “Ти няма вече да го ви-
диш”; и от там ще се продавате на враговете си,
като роби и робини, и не ще има кой да ви купи.*

*(Второзаконие: гл. 28, ст. ст. 15, 25, 27, 28, 29,
37, 45, 46, 63, 64, 65, 66, 67 и 68)*

*Днес най-вече от всякога пророческите слова
имат значение.*

*(Равин Даниел Цион, от книгата му:
“Из нов път”, стр. 13, – София – 1941 г.)*

Ч А С Т II

“БОЖЕСТВЕНАТА” СЪЩНОСТ НА БОГ ЙЕХОВА

И ще покажа МИЛОСТ към този (Юдейският) народ пред очите на египтяни и кога тръгнете, ще тръгнете не с празни ръце: всяка жена ще измоли от съседката си и от съжителката си сребърни и златни неща и грехи и вие ще прмените с тях синовете и дъщерите си и ще оберете египтяни.

(Бог Йехова, Изход, гл. 3, ст. 21 и 22)

*И ви доведох в земята на аморейци, които живе-
еха отвъд Йордан; те се удариха с вас, но Аз ги
предадох в ръцете ви, и вие получихте за наследст-
во земята им.*

Аз ги изстребих пред вас.

(Бог Йехова, Исус Навин, гл. 24, ст. 8)

След като ги учи да обират и убиват другите
народи, Бог Йехова се оплаква от тях:

*Моят народ е глупав... И няма у тях разсъдък.
Те са умни за зло, ала не умеят да вършат добро.*

(Бог Йехова, Йеремия, гл. 4, ст. 22)

Бог Йехова се поучава от Мойсей-човека.

И каза Господ на Мойсея:

*Аз виждам тоя народ, и ето, той е народ твър-
доглав и тъй, остави ме, да се разпали гневът ми
против тях, и ще ги изстребя, и ще произведа мно-
гоброен народ от тебе.*

Но Мойсей взе да моли Господа, своя Бог, и каза:

Да се разпалва, Господи, гневът Ти против твоя народ, който ти изведе от египетската земя с велика сила и твърда ръка, за да не кажат египтяни: за зло ги изведе Той, за да ги убие в планините и да ги изтреби от лицето на земята;

отвърни разпаления Си гняв и отмени погубването на твоя народ.

И отмени Господ злочестината, за която каза, че ще стори на своя народ.

(Изход, гл. 32, ст. 9, 10, 11, 12 и 14)

ЮДЕИТЕ ЗА СЕБЕ СИ

ЕВРЕИ ИЛИ ЮДЕИ?

Думата *Израил* се обяснява тук като “*Божий борец*” или по-точно “*Божий шампион*”. Преди да беше станало това име, чрез пророческо поучение, име за почит и назидание, име, което да посочва на народа пътя към дълга, то се употребяваше само между десетте племена из северната част на Палестина, в противовес на Иеуда или Юдея, която обхващаше южната част на същата.

След многовековно свободно съществуване, Израилевото царство беше разрушено, като по-голямата част от народа изчезна във водовъртежа на историята. Остатъците от северното население, които бяха надживели разрушението на царството ни, бяха абсорбирани от братята им в Юдея. От тогава насам, *израилтянин* се употребява като почетно име на надживялата част от населението и на народа, който из целия свят проповядва вярата в единаго Господа.

Юдеец. В действителност от 2600 години насам нашата история е история на Юдея, т. е., на населението, което обитаваше Южна Палестина. В по-голямата ни част ние произхождаме или от племето Юда или от Коанимите и Левиимите – свещеническите фамилии, които живееха в Юдея. Още от самото начало името юдеец имаше религиозен оттенък. То се тълкува като “*Божий възхвалител*”... И тъй, името Иеуди или “юдеец” описва точно нашия произход.

(От статията “Юдаизъм” на професор Самуил Кохон, редактор на “Бенеберит мануал” – печатана в “Бенеберитска библиотека” N 3, 1932 г., на Софийската бенеберитска ложа “Кармел” N 674).

Аз не съм американски гражданин с юдейска вяра. Аз съм бил и съм от 4000 години само юдей.

(Равин Щерин Визе, председател на ционистическата организация в Америка – в. “Ню Йорк – Таймс” от 13.VI.1938 г.)

(ср. с. “Нова Европа”, г. III, бр. 22 от 1941 г.)

В издаването от г-р Хананел в София еврейско религиозно-национално списание: “Антология от еврейски слова” от 1937 година, брой 4, на стр. 51 се казва: “Под Песах се разбира “Курбан Песах”, т. е. агънцето курбан, което всяка еврейска къща трябвало да заколи, като благодарствена жертва за Бога, затова, че кроткото агънце, символизиращо еврейската нация, не е загинало нито в черното египетско робство, нито през вековното си мизерно съществуване сред другите народи, които като вълци са го подгонили и притиснали в тясната кошара. “Колко чудновато е това агънце”, рече веднъж един учен из талмуда, което макар че живее сред седемдесет вълка, пак успя да се запази живо”. С туй се прави алузия на еврейския народ, който сред толкова неприятели успя да оцелее и да се запази”.

В същата по-горе помената книжка, на стр. 51 и 52 се казва: “Трябва ли още да назова израила “Избрания народ”? Трябва ли израил да се счита и днеска “избран” от Бога? Не възбужда ли това у приятели и неприятели недоумения? Не звучи ли това днес като празно самохвалство, такъв един малък народ, незначителен по сила и брой, да говори за някакво си “избраничество”? И при все това аз казвам, ние сме “избраният народ”.

В същата книжка, на същата 52 страница, се казва: “Могат да ни се подиграят и хулят, могат скептици да ни се подсмиват съжалително, но ние пак твърдим, че сме ам сегула – народ съкровище, призван да служи като солта на човечеството”.

“Защото никои друг народ не е проповядвал еднoboжието като нас, никои народ не даде на света пророци като израилските пророци, никоя друга религия не е стигнала висотата на морала, етиката и спра-

ведливостта като нашата, никој друг народ не е допринесъл в съкровищницата на световната култура, толкова много и разнообразно, както нашият народ. Да, в това отношение ние се отличаваме и се сочим като избрани”.

“Нашето избраничество никога не е било за блага и удоволствия, напротив, то е за жертви и задължения, които трябва да понесем и поднесем в храма на човешкото благоденствие и добруване. *Не за привилегии сме ние избрани от Бога, но за да дадем жертви в служба на Божията правда и истина*, за човеколюбие, братството и побратимяването на хората помежду им, за чест и ред и за всички ония добродетели, на които ни учи нашата вяра. Това е символът на курбан песах. То ще рече: да бъдеш евреин, значи да си готов на жертви; да бъдеш евреин, това значи да имаш съзнание за грях; да бъдеш евреин, ще рече да се почувствуваш винаги избран и призван на жертви за твоята религия, за човечеството, за страждущи и немощни и за всички, които се нуждаят от твоята помощ, ето за какво сме ние – избраният народ”.

(“Антология от еврейски слова” 1937 г., бр. 4, стр. 52 и 53)

В посланието на Кремие, основател на всемирния израилски съюз (Хабура кол израел хаберим) в 1860 г. четем следното:

“Към юдеите на вселената”

“Съюзът, който ние искаме да създадем, не е французки или английски, швейцарски или немски; не, той е *юдейски*, той е *всемирен*.

Другите народи са разделени по националности; ние едни имаме не съграждани, а изключително *единоверци*.

Не по-рано юдеинът ще стане другар на христия-

нина или мюсюлманина от този момент, когато светлината на юдейската вяра, – единствената религия на разума, засияе навсякъде.

Разпръснати между другите народи, които са враждебни на нашите права и интереси, ние преди всичко искаме да бъдем и неизменно да останем юдеи.

Нашата националност е религията на нашите бащи, и ние не признаваме никаква друга.

Ние живеем в чужбина и не можем да се грижим за изменчивите въздействия на тези чужди нам страни, докато нашите собствени – нравствени и материални задачи се намират в опасност.

Юдейското учение трябва да изпълни със себе си света.

Израилтяни, колкото и да ви разхвърля вас съдбата по всички краища на земята, всякога гледайте на себе си като членове на *избрания* народ.

Ако вие разбирате, че вярата на вашите праотци е вашият единствен патриотизъм; ако вие съзнавате, че въпреки вашия показан национализъм вие навсякъде образувате само един и същ народ; ако вие вярвате, че само юдаизмът представлява от себе си *религиозна и политическа истина*; ако във всички тези убеждения вие сте израилтяни на вселената, – то, елате, чуйте нашия зов и докажете на нас своето съгласие...

Нашето дело е велико и свято, а неговият успех е обезпечен.

Католицизмът – нашият отдавнашен враг, лежи ничком... поразен в главата.

Мрежата, разпъната от израиля върху земното кълбо, ще се разширява с всеки ден и величествените пророчества на нашите свещени книги ще се сбъднат.

Приближава се времето, когато Йерусалим ще стане дом на молитва за всички народи и знамето на

юдейското единобожие ще се развява на най-отдалечените брегове.

Ще започнем да се ползуваме от всички обстоятелства.

Нашето могъщество е огромно – да се научим да го превърнем в дело.

От какво ние да се страхуваме? ...

Вече не е далеч този ден, когато всички земни богатства ще преминат в собственост на децата на израиля”.

ОТГОВОР

Отговор, който еврейският равин Маймон през 1925 г., даде в Швеция на Бартолд Лундон, и който бе обнародван от американеца Пелли, известен със своята на времето си нашумяла в Америка брошура “Какво трябва да знае всеки член на парламента”.

На времето си Лундон, макар и съвършено усамотен и без значително въздействие върху общественото мнение, издаваше в Швеция списанието “Виду”, което бе рязко насочено против евреите, и очевидно ги бе разгразнило. Във всеки случай равинът Маймон се видя принуден да пише от Америка следното на този швед:

“Поради вашия егоизъм и други неизвестни ми мотиви, вие се смятате в правото си да пъхате носа си в тъй наречения еврейски въпрос и да се обявявате дори за изразител на цяла една нация. Ако се съди по вашите фантазмагории във “Виду”, вие с удоволствие бихте прогонили всички евреи, и то не само от Швеция, но и от цяла Европа. Какво безумие! Вие нямате представа за мощта на организацията, против която вие откривате своята офанзива! Дребно джудже – пази се планината да не падне върху теб и да те затрупа! Вашата акция за изчистване на евреите иде с 50 години по-късно. Наистина ли сте така невежа, или не искате да разберете, че ние вече владеем най-голямата нация на Европа (той визира очевидно или Англия, която тогава беше напълно под еврейско влияние, или Германия, която тогава беше напълно в еврейски ръце). Като редактор вие трябваше да знаете, че нашият символ (Давидовата звезда), чието знаме един ден ще бъде издигнато във всяка столица, през

сегашните години вече проявява влиянието си във всички части на света... Вие би трябвало да знаете, че световният печат, с малки изключения, се намира в наши ръце и че направляването и ръководството на мисловната дейност на широките маси на европейското население е под наше влияние. Най-изисканият дамски свят се покорява на най-малкото помръдване на пръста ни – чрез нашите модни журналы. Театърът, киното, включително и развлеченията на най-висшите слоеве на обществото, спадат към управляваната от нас сфера, която следва нашите разпореждания. Най-последното изкуство (модернизъм) е повлияно от нас и според нашия вкус и зависи от нашата подкрепа... Ние господствуваме неограничено във финансовия свят с неговите стопански клонове. Наши длъжници са империи и кралства, републики, градове, общини и отделни лица. Индустрията и търговията зависят от нас по силата на съюза, който още нашите прадеди склучиха с Бога (книга на Мойсея, 15:6): “Защото Господ, твоят Бог, те благославя, като ти го е обещал: ти ще трябва да заемаш на много народи, но не бива да заемаш от тях: ти ще владееш над много народи, но те няма да владеят над тебе.” Съобразно с това, ние въз основа на това божествено слово решаваме въпросите за мир и война. Ние сме богоизбрани за това и Бог Сам го е потвърдил. Тежко на нацията, която се одързости да действа противно на нашите интереси. Общественото положение, почетността и наградите във всички области на политическия и социален живот се основават изключително на парите. Защо тогава ни упрекуват, че сме притежавали средствата за достигането на тези желани цели?! – Така че ние спокойно можем да отминем вашите смешни протести. Според небесните обещания, земната власт принадлежи на нас (книга

на Мойсея, 28, 13). *“И Господ ще те направи господар, а не слуга, ти ще седши горе, а не долу”*. Юдаизмът е единствената култура, която притежава вечна валидност. Запитайте вашите собствени свещеници, и те ще потвърдят, че евреите са свещеният и богоизбран народ, както това се проповядва и във вашите шведски църкви (псалма 132" ... Аз ще представя на престола плода на твоето тяло” и псалма 60.9: “Юда е скиптърът на Бога”) От какво се оплаквате вие всъщност? По-добре благоволете да се подчините на изповеданието на вашата собствена религия”.

През 1934 год., в Уестърн-рог-синагог в Порт Елизабет в Западна Африка бе открит един документ, съдържащ речта на тамошния равин, в която той открито казва: *“Нашият империализъм или пакс юдика ще разгроми цялата западна цивилизация.. Братко! През безбройни столетия ти бе презиран и мразен, но скоро расите на земята ще целуват твоите нозе и ще те почитат като бог. Те ще се преклонят пред тебе и ще те възвеличат и ще те възхвалят. Те ще просят твоята милост, но ти ще ги отритнеш от себе си.*

Те ще бъдат заставени да признаят, че ти си богоизбраният, безгрешният. Избраният от нас миров водач ще бъде първият, който като господар ще повелява над цялата земя, над един комунистически свят. Така най-сетне ще се изпълнят Талмудът, Тората и пророците. Аз мога дори да кажа, че ние сме вече на прага. Заклевам ви във вашия живот, запазете тези напътствия и не споменавайте и пред най-близките си роднини нито дума за съдържанието на тази инструкция. Вие познавате нашия закон. Вие познавате резултата”.

Евреинът Маркус Ели Паваг пише (Ди Сенчъри Магазин, януари 1928 г., кн. 3): *“Вие още не сте започнали да разбирате истинската големина на нашата вина. Ние сме натрапници, ние сме разрушители! Ние сме превратаджии! Ние взехме във владения вашият собствен свят, вашите идеали, вашата съдба и ние ги опустошихме, разрушихме. Ние бяхме най-голямата причина не само за последната голяма война, но почти за всички ваши войни и ние бяхме причина не само за руската революция във вашата история. Ние създадохме несъгласие и бъркотия във вашия личен и обществен живот до пълно разстройство. И ние продължаваме да се грижим за това. Никой не е в състояние да каже, колко дълго ще правим това”*.

Вик на омраза и триумф, обаче, е това, което евреинът д-р Оскар Леви пише в своята книга: *“The World Significance of the Russian Revolution”*: *“Еврейските елементи са живата сила, както за капитализма, така и за комунизма. Ние, които измислихме легендата за избрания народ и постъпваме така, като че ние сме дали спасителя на света, в действителност сме неговият изкусител, подстрекател и разрушител; ние, които обещахме да ви водим към едно ново небе, ние ви заведохме в един нов ад”*.

Рузвелт, обаче, телеграфира още в 1933 г. по случай Рош Ашана: *“По случай Рош Ашана, изпращам на всички израилтяни в САЩ моите най-сърдечни поздравя. На евреите дължим много висши идеали, които те преследват за благо на нашата нация и на човечеството. Нека настъпващата година донесе на нашите еврейски съграждани щастие и благоденствие”*.

(Из книгата: “Силите, които стоят зад Рузвелт” от професор д-р Йохан фон Леерс).

Юда Леон Магнес, наречен “Княз на Юдея”, написа в сътрудничество с еврейския писател Израел Цвангвил, една книга “Now and forever”, в която той възхваляваше световния большевизъм, като господство на еврейството и го възвести на цял свят. В нея между другото се казва: “Междувременно ние, евреите, спечелихме свободата в Русия и си отмъстихме великолепно. О, струва си да се изстрадам погроми. Правителството, което ни преследва, се рови безнадеждно в праха на забвението. Там, където ние някога бяхме унижените и преследваните, днес сме гордите и безмилостни преследвачи”.

“Животът на европейските народи ще ги напусне, тъй да се каже, през устата, очите и кожата им в потоци от разкапана кръв. В Русия ще пощадяват само пеленачетата и неграмотните, а остатъкът ще образува огромни гробища около Москва и Петербург. Идващият отмъстител от Полша и Украйна ще направи сърцераздирателна пустош и всички жени в тези страни ще бъдат обезчестявани преди да бъдат убити. Доковете на Данциг ще пръскат вмирирана кръв. От Белгия и Германия той (отмъстителят) ще направи такава касапница, че ще бъде необходимо да се създадат около Холандия нови и повисоки баражи. През Франция той ще се мете, като пожар през житни посеви”.

Ционистът Морис Самуелс изрази следното в 1924 г. в една книга със заглавие: “Vous Gentiles” (“Вие неевреи”): “Вие трябва да свикнете да се боите и опасявате повече от модерния и неасимилиран евреин, отколкото от стария евреин. Той е по-опасен за вас. Неговата вражда срещу вашия начин на живот по-рано беше неосезаема. Днес тя е активна. Между евреи и неевреи лежи една непреодолима пропаст. Ние живеем така, а вие по друг начин. Това основно различие е непримири-

мо. То е неимоверно голямо. Евреите са навсякъде неприятни от широк обхват. Вие може, разбира се, да кажете: “Добре, не може ли да живеем един до друг и пак да се търпим?” Обаче, двете страни са не само различни. Те стоят в смъртна вражда една срещу друга. Евреите са разрушители... Евреите ще си останат винаги разрушители. Нищо от това, което искате да правите, не ще задоволи нашите искания”.

Еврейското списание “Jewish Examiner” изнесе на 20 септември 1935 година една статия на живущия в Цинцинати еврейски писател Алфред Сегал, в която се казваше: “Някой ден след 100 години ти, евреино, ще вървиш надолу по улицата “Айнщайн” към центъра на Берлин, там, където се издига величествена фигура на великия еврейски философ”.

Айнщайновата улица е наречена така, защото някога Айнщайн бе живял там и скромната къща, в която той живееше, ще стане национална светиня и един водач в униформа ще ти каже, че Айнщайн бе най-големият подарък от Бога за Германия... Сто години от днес, ти, евреино, ще минаваш по улиците на Берлин и в окомоти ще прехвъркне прашинка от гроба на Хитлер.

Това е всичко, което ще остане от Хитлер. В същия този ден ще се празнува от евреите в Берлин годишният празник, който ще се нарече “Хитлерпурим” и във всички синагоги ще се чете “Хитлер-Мегила” и главният равин ще държи юбилейна проповед. След това евреите ще бързат по домовете си да ядат “Хитлерови сладки”...

Когато евреинът Давид Франкфуртер уби на 4.II.1936 г. национал-социалиста Вилхелм Густлоф в Давос, в Швейцария, десет дни след убийството кръвопиецът-евреин Серж Вейл – Гудшо писа във вест-

ник “Льо Журнал Жюиф” от 14.II.1836 година: “Хитлер, не почувствувахте ли първите тръпки? И Вие ще дойдете наред. Може би много скоро. В швейцарския вестник “Небелшпалтер” се намираха снимки на Фюрера и Густлоф, като по еврейски ритуал заклани петли още преди убийството на Густлоф.

(Из книгата “Силите, които стоят зад Рузвелт, от професор д-р Йохан фон Леерс).

*Нещо изумително и ужасно става в тази земя:
Пророци пророкуват лъжа, свещеници господаруват чрез
тях и моят народ обича това.*

Какво прочее ще правите след всичко това?

Като клетка, пълна с тиици, домове и им са пълни с измама.

*Чрез това те се и въздигнаха, и разбогатяха, затлъстя-
ха, угоиха се, преминаха дори всяка мярка на злото.*

(Бог Йехова, Йеремия, гл. 5, ст. 30, 31 и 27, 28)

*Защото от малък до голям, всеки от тях се е предал на ко-
рист – и пророк, и свещеник – всички действуват лъжливо.*

*Като лък опъват езика си за лъжи, с неправда се усилят
на земята, защото минават от едно зло на друго и Мене не позна-
ват.*

(Бог Йехова, Йеремия, гл. 6, ст. 13; гл. 9, ст. 3)

*Заради това... ето, ще нахраня тези люде с пелин и ще ги
напоя с вода и злъчка, и ще ги пръсна между народи, които не
познаваха ни те, ни бащите им и ще пратя подире им меч, докато
ги изтребя.*

(Бог Йехова, Йеремия, гл. 9, ст. 15 и 16)

*Среброто си ще изхвърлят по улици и златото не ще зачи-
тат*

*Среброто им и златото им не ще бъде в сила да ги спаси, в
деня на Господнята ярост.*

*Те не ще наситят с тях душите си и не ще натъпнят утроби-
те си, защото те бяха повод за беззаконието им.*

(Бог Йехова, Йезекиил, гл. 7, ст. 19)

*Който е далеч, ще умре от мор, а който е близо, ще падне от
меч, а който е останал и оцелял, от глад ще умре.*

Тъй ще завърши моя гняв върху тях.

(Бог Йехова, Йезекиил, гл. 6, ст. 12).

Ч А С Т III

ТАЛМУДЪТ И ЮДЕИТЕ

На твърде много места в талмуда е подчертано старото вярване в преселението на душите, което зараждащата се фарисейска секта е заимствувала от халдеите, през времето на вавилонското робство. Тази секта е успяла да внуши това вярване на целия юдейски народ. В наше време то се разпространява между християнските народи под булото на спиритическо и теософско учение.

Талмудът твърди, че Бог като създавал душите на юдеите от своята собствена същност, тъй, както синът произхожда от същността на баща си, им е приготвил вечно блаженство в Рая. Но той ги допуска там само, след като се очистят, минавайки през различни въплъщения, така че душата на умрелия се връща в родилото се дете. И това става до тогава, докато Бог не призове към себе си превъплъщаващата се душа.

Случва се понякога, че юдеин убива юдеин. Бог не осъжда убиеца на вечни мъчения. В най-лошия случай може да го подхвърли на мъчения само една година, след което тази еврейска душа се въплъщава в растение, после в животно, след това в човек не юдеин и най-сетне той става достоен да се върне отново в тялото на юдей и може отново да заслужи вечното блаженство.

Поразително е сходството между това фарисейско учение и учението на Е. П. Блаватска за превъплъщението на душите. Съществената разлика между тях е тази, че вечното блаженство според талмуда е предназначено само за юдеите, тогава, когато спиритистите и теософите твърдят, че това блаженство

ще достигнат всички същества. Все пак това е едно несъществуващо противоречие, понеже талмуда твърди, че някой не юдеи по пътя на самоусъвършенствването могат да се превъплътят в тялото на юдеин. Върховното въплъщение за теософа е свръхчеловекът, а за талмуда е юдеинът, което ще рече свръхчеловекът.

Теософите и спиритистите могат да не признават макар и временно, тази очебиеща връзка между тяхното учение и талмуда, но с това не ще станат духовно по-малко зависими от това юдейско философско учение.

Талмудът не се ограничава с общо изложение на учението за превъплъщенията, но той привежда и примерите. Що се отнася до Исай, който е описан в талмуда като убиец и прелюбодеец, то неговата душа се е преселила в тялото на Исуса от Назарет, основателя на ненавистната християнска секта, на която Исус, по думите на равините, е хвърлен в ада за вечни времена в котел с кипящи нечистотии¹⁾.

Също така душите на неюдеите ще отидат в ада, особено тези на християните и мюсюлманите, прокълнати ще бъдат потопени за вечни времена в бъчви с жлъчка и нечистотии²⁾.

Единственото за тях средство за спасение е обрязването и поюдейчването. По този начин, макар и произхождайки от злите духове и техните души да са подобни на душите на самите нечисти животни, те ще могат да се доближат до юдейския божествен произход³⁾.

1) Трактат Санхедрин, фолио 67 и 107.

2) Решитх Хоклама, фолио 37 б; Сефер Зерор ха Мар, фолио 27б; Бахай, 34 и 171; Машима Йешуа, фолио 19, кол. 4; Рош ха Ханна, фолио 17а.

3) Шефа Тал, фол. 4; Шефа ха-Нехамма, фол. 221 кол. 4; Иалкут Хаг, фол. 154б.

По такъв начин фарисеите, възприемайки халдейското разбиране за невидимия свят, са го преработили на юдейска почва, като са запазили за юдеите едно положение на избран народ, определен за всемирно владичество. Това вярване в племенното превъзходство, кара юдеите да виждат в другите хора нисши същества, търпими само докато те смирено служат на избрания народ и престъпни, когато те си позволяват да мислят, че са равни с тях.

Давайки на юдеите талмуда, фарисеите са вложили в тяхното сърце не само желанието да завладеят света физически, но още и съзнанието, че те са предназначени за това владичество, благодарение на превъзходството на своето произхождение. Скотската природа на останалите народи ги е определила само за робство.

Талмудът е пълен с предсказания за това, че в края на времената, когато дойде цар Месия, ще смачка всички гои с колелата на своята колесница. В това време ще има велика война, в която две трети от народите ще загинат. Юдеите победители ще изгубят седем години, докато изгорят оръжието на победените. Победените ще се подчинят на юдеите и ще им поднесат богати дарове, но цар Месия не ще приеме дан от християните, които всички трябва да бъдат унищожени. Всички богатства на народите ще преминат в ръцете на юдеите, богатства, които ще бъдат неизчислими. Богатствата на цар Месия ще бъдат толкова големи, че само ключовете за тяхното заключване ще бъдат тежест за триста товарни животни. Колкото се отнася до простите юдеи, то и най-незначителният от тях ще получи две хиляди и осемстотин роби. След изтреблението на християните, очите на останалите ще се просветят. Те

ще помолят да бъдат обрязани и ще молят за одеждата на посвещението. Светът ще бъде населен изключително с юдеи. Тогава земята ще произвежда без обработка банички с мед, вълнени грехи и такава чудна пшеница, че всяко зърно ще се равнява по своите размери на двата бъбрека на най-големия бик.¹⁾

Всички тези басни и предсказания са настанени в талмуда под названието “разкази”. От тях можем да имаме представа за духовното падение, в което фарисеите са хвърлили юдейския народ.

От тях можем да разберем атмосферата на претъпнатата гордост и жажда за господство, в която юдеите живеят с течение на вековете.

1) Трактат Санхедрин, фол. 88 и 99; Иалкут Симеони, фол. 56; Бахай, фол. 168; Санхедрин, фол. 101 а и б; Машмия Иешуа. фол. 49а и 65б; Песасхим, фол. 118б и 119а; Бахай, фол. 72а; Иебаммот, фол. 24б; Абода Зара, фол. 3б и т. н.

ИЗ ТААМУДА

Една единствена юдейска гуша се цени пред очите на Бога повече, отколкото всички заедно гуши, на които и да бил народ.¹⁾

Светът е сътворен само заради юдеите; те са плод, а всички останали народи негова черупка²⁾.

Слънцето осветява земята и гъжд я оплодотворява изключително за това, защото тук живеят юдеи³⁾.

Неюдеите са жребци и кобили⁴⁾.

Те са магарета и скотове⁵⁾.

Сред тях не става брак, а тяхното съжителство е подобно на случка с коне и е разпътство⁶⁾.

Децата на не юдеите не трябва да се приравняват даже и с незаконните деца или с идиотите от юдейско произхождение⁷⁾.

Назарееите са по-лоши от идолопоклониците, тъй като тези последните отхвърлят такъв Бог, когото не виждат, а назарееите отричат Бога, на тях добре известен⁸⁾.

Поразявайки египтяните с един пръст, Бог с цяла ръка ще изтреби децата на Измаиля (мюсюлманите) и децата на Исава (християните), тъй като първите са само врагове на неговия народ, а вторите – негови собствени врагове⁹⁾.

1) Шефа тал. л. 4, 2.

2) т. Шенелухов Габбериф 145, 3.

3) т. трактат Иебамот, 63 а; Ялкут Шимони 124.2.

4) Шулхан арух Ебен га, ецер 44, 8; талмуда тр. Иебамот 98а.

5) т. тр. Берахот 25, б; Иебамот 94, б; Тоз.; Кетубат 3, б; Санхедрин, 74 б. Тоз. 3 Киддушин, 68, а; Баба Мециа, 144, б.

6) т. Санхедрин 74, б; Киддушин 68, а; Ебен га, ецер, 26, 1; Иоре ге, а 269, 1; Иебамот 62.

7) т. Ебен га, ецер, 26, 1: 16, 1; 1, 3, 6 и 7; Иоре ге, а, 269,1; тр. Иебамот 22.

8) Шаббат 116 а и б.

9) т. Рабби Елиезер, 48; Ялкут Шимони Миша, л. 82, кол. 1, N553; гл. също Раши в неговия коментар на тр. Шаббат.

Необрязаният е чужденец, а чужденец и езичник са едно и също нещо¹⁾.

Юдеите са по-приятни на Бога от ангелите²⁾.

Гої, който удари юдеин, заслужава смърт³⁾.

..., както човек превъзхожда животните, така юдеите превъзхождат всички народи на земята⁴⁾.

Тези последните, не са нищо друго, освен скотско семе⁵⁾.

тъй че, ако юдеите не бяха съществували, не би имало благодат на земята, нито светлина от слънцето, нито гъжд и хората не биха могли да съществуват⁶⁾.

Юдейският народ е достоен за вечен живот, а другите народи са подобни на магаретата, казва Авраханел⁷⁾.

Вие всички юдеи, сте хора, а останалите народи не са хора, тъй като техните души произхождат от злите духове, докато душите на юдеите произхождат от Светия Дух Божий – казва рабби Менахем⁸⁾.

Такова е и заключението на рабби Ялкута, казвайки: Единствено юдеите са достойни да се наричат хора, а гоите, произлезли от злите духове, имат само правото да се наричат свини⁹⁾.

За да подкрепи и утвърди това положение, талмудът описва случката на юдеина Бен Сира с гъщерята на цар Навуходоносора. Царят е предложил една от гъщерите си за жена на Бен Сира. Бен Сир му отговорил: Знай, царю, аз съм син човечески, а не животни.¹⁰⁾

1) Трете Берах, фолио 47 б. трете Гиттин, фолио 70 а; Абода Зара фолио 26 б;

2) Трете Гхиллин, фолио 91 б.

3) Третте Санхедрин, ф. 58. б.

4) Сефер Зерор на Мар. ф. 107 б.

5) Трете Иебамот, ф. 98 а, Трете Кетхиб, фол. 3 б.

6) Иебамот, фол. 63 а; Бахай, фол. 153 б.

7) Коммен дю Хос IV, фолио 230, кол. 4.

8) Коммен сюр льо Пентам, ф. 14 а.

9) Иалкут Реюбени, ф. 10 б.

10) Сефер Бен Сира, ф. 8.

Според талмуда царската гъщеря е свиня, малко по-забележителна от другите и юдеинът би се унижил, ако би я взел за жена.

Божият гняв никога не тегне ни над магаретата, ни над кучетата тогава, когато проклятието на Йехова тегне над гоите¹⁾.

Това твърдение, че Бог ненавижда гоите, оправдава всички жестокости към тях. Защо пък трябва да се обичат тези, които Бог ненавижда? Затова талмудът се отнася към всички гои със следното правило: Не им оказвайте никакво снизхождение²⁾.

*Забранява се да се отнасяте с милост към тези, които нямат разум*³⁾.

Не подобава на справедливия човек да бъде милосърден към нечестивите⁴⁾.

*Бъдете чисти с чистите и лукави с нечистите*⁵⁾.

Нека не говорят, че гоите могат да бъдат чисти и даже, както се казва – добродетелни, обяснява талмудът. А ако те правят добро, ако дават милостиня или добродетелно постъпват, то затова е нужно още повече да ги ненавиждат, смятайки им това във вина, защото те това го правят само от тщестлавие⁶⁾.

Боейки се от Бога, човек трябва да бъде всякога хитър, казва талмудът⁷⁾.

Затова поклони се на гоя, за да бъдеш с него в мир, за да му стане приятно и така да се избегнат неприятностите⁸⁾.

1) Абоба Зара ф. 4 а. трете Саб. ф. 89 а.

2) Трете Иебаммот ф. 23 а. и Пуске Тосафот а 1.

3) Трете Санхедрин ф. 92 а.

4) Коментар на първата книга на Царете XVIII, 14.

5) Баба Батра ф. 123 а; Бехорат, 13 б.

6) Баба Батра ф. 10 б.

7) Трете Берахот ф. 17 а.

8) Ибид. и Трете Гиттин ф. 61 а.

Рабби Бакай прибавя: Лицемерието е допустимо в този смисъл, че юдеинът е длъжен да се покаже вежлив към нечестивите, макар да им окаже почитеност и да им говори: — Аз вас ви обичам.¹⁾

Но Бакай старателно подчертава, че това е позволено само в този случай, когато юдеинът има нужда от нечестивия или има основание да се опасява от него; в противен случай това представлява грях²⁾.

За да бъдат излъгани гоите още по-добре, юдеинът може даже да посещава техните болни, да погребва техните умрели, да прави добро на техните бедни, но всичко трябва да бъде правено, за да имат покой и за да не направят нечестивите зло на юдеите³⁾.

Подобно на това, както е възможно със спокойна съвест да се убие дивия звяр и да се завладее неговата гора, така е възможно да се убие или изгони гоя и да се завладее неговото имуществото. Имуществото на неюдеина е подобно на изгубена вещ, негов настоящ владеец е юдеинът, който първи го заграбу⁴⁾.

И това е справедливо, казва рабби Албо и някои други, защото Бог е дал на юдеите власт над живота и имуществата на другите народи⁵⁾;

Така че, ако гои открадне по-малко от пара то и за това подлежи на смърт⁶⁾;

На юдеина се разрешава да заграбу, по желание, имуществото на гоя, защото там, гдето е написано: не прави вреда на ближния си, не се говори: не прави вреда на гоя⁷⁾.

1) Сефер Кагха-Кемах, ф. 30 а.

2) Ибид.

3) Трактат Гиттин, стр. 61 а.

4) Баба Батра, стр. 54 б. Хоцен Михпот, 156, 1.

5) Сефер Хаикврим, III, 25; Иалкут Сумеони, стр. 83, кол. 3.

6) Трактат Иебаммон. стр. 47 б.

7) Трактат Санхедрин, стр. 57а.

Затова юдеинът не може да бъде обвинен в кражба, ако той не е окрал друг юдеин; ако той е обрал голя, то той само е взел своето собствено добро.

В пояснение на това, талмудът ни привежда свидетелството на рабби Аши, казвайки на своя слуга: "донеси на мен това грозде, ако то принадлежи на голя, но не го пипай, ако то съставлява собственост на юдеин"¹⁾.

Ако голя изгуби каквато и да било вещ или кесия, юдеинът е длъжен да я заграби от него, защото е написано: забранява се да се връща на голя от него загубеното; връщащия на голя загубеното не ще намери милост у Бога²⁾.

Рабби Раши, че да се върне на голя изгубеното от него, това е да поставиш неверния на равна нога с израилтянина³⁾,

а следователно да извършиш грях. Възвръщащият на неверния изгубената от него вещ, греша, защото с това укрепява мощта на нечестивите⁴⁾, казва Маймонид.

Разрешава се, казва талмудът, да се борите срещу гоите посредством лихварството, а също и да ги мамите, но ако продадете нещо на ближния т. е. на юдеин или ако купувате от него, то на вас се забранява да го лъжете⁵⁾.

Примери, написани в талмуда: Рабби Самуил, срещайки един голя, който е имал съд от чисто злато, го е уверил, че съдът е направен от жълта мед и го е купил за 4 грахми и веднага при плащането се постарал да окраде едната грахма⁶⁾.

1) Трактат Баба Камма, фолио 113б.

2) Трактат Санхедрин, фолио 76 б; Баба Камма, фолио 113б; Сефер Мизвот Гагдол, фолио 132, кол. 3

3) Трактат Санхедрин, 1. с.

4) Иаг Хаз, хил Гез.

5) Трактат Баба Мециа, фолио 61а; Трактат Бехорот. фолио 13б

6) Трактат Баба Камма, фолио 113 а.

След всичко това нам ни става ясно, което пише рабби Брени: ако юдеите цяла неделя са разяждали и на ляво, и на дясно са лъгали християните, то нека се съберат заедно в събота и възхвалят своята ловкост, казвайки: трябва да се изкубне сърцето на гоите и да се убие най-добрия от християните¹⁾.

Това са извадки от тъй наречените притчи в талмуда, които излагат във форма на твърдения, заповеди и поучения, основните учения на синагогата от най-дълбока гревност до сега. Учения, които ни дават обяснение по какъв начин юдейската душа е станала едно съчетание на необузdana ненавист и жестоко вероломство към всичко, което не е юдейско и особено към всичко, което е християнско.

1) Юденбалг, 21.

ТАЛМУДЪТ И СВЕТОГЛЕДЪТ НА ФАРИСЕИТЕ

Талмудът е писменото изложение на тайното фарисейско учение. Той е бил завършен от Вавилонския синедрион до 1005 година, когато Синедрионът престава да се свиква.

Рабби Аши и неговият сътрудник рабби Абина били продължителите на Тивериятския синедрион. От 440 до 470 година те съставили във Вавилон “Заключението на Гемара”, труд, който още повече подчертава противообществената същност на талмуда, възбуждайки племенната гордост на народа и надеждите за юдейско всемирно господство.

Над талмуда са работили повече от двеста души книжовници и тълкуватели, увековечавайки с нова сила фарисейската философия.

Такъв е произходът на талмуда, който вдъхновява юдейската мисъл вече 2000 години и за който може да се каже, че той се явява като евангелие на лъжата, мошеничеството, грабежа и убийствата.

По тази книга са се обучавали всички юдейски поколения до наше време включително, и е необходимо да знаем по нещо от нея, за да имаме представа за едностранчивия и разрушителен светоглед на днешния юдей.

Талмудът е творение на равнините, в продължение на 1000 години, изпълнен с противоречиви разбирания по един и същ въпрос. Въпреки това за него раби Менахем казва: Всички слова на равнините през всички времена и поколения, са слова на Бога, подобно слова на пророците, даже и в този случай, когато те се намират в противоречие едно с друго. Който проти-

воречи на равнините, встъпва с тях в спор, или роптае против тях, такъв спори със самия Бог и роптае против Него.

По този начин противоречията на равнините са непогрешимост. Това учение се намира във всички тълкувания на талмуда. То практически подравя основата на всяко нравствено правило. От тук се изважда и заключението: Тъй като всяко слово на равнините е божествено, то върши това, което сърцето ти подсказва, съобразно с възможностите за изпълнение¹⁾.

Равнодушието към постъпките на хората, напълно отговаря на фарисейския идеал. Затова и те препоръчват и предписват следното правило: Разрешава се да се греша, само грехът да се извършва в тайно²⁾.

В началото на националния живот на юдеите, когато Бог Йехова чрез Мойсея ги е повел, за да им даде обетована земя, в дълбочината на душата си те чувствували едно непреодолимо влечение към езическите богове.

Многобройни са случаите, когато юдеите много бързо са си правили златни телци и жертвеници на Моллоха, като са клали собствените си синове и дъщери. За тяхната слаба вяра в техния Бог Йехова, самият Той многократно изказва своето възмущение и клетви.

Благоволение на Бог Йехова към Авраама и Якова е било и към техните потомци, но те са го отхвърляли с настойчивост и упоритост.

Съблазнителни били Моллох-бог бик и Астарта, богиня на сладострастието, на които въздигали жертвеници, статуи и устройвали пиршества и оргии.

1) Сф. Трактат хулин, фол. 34б; Трактат Иебаммот, фол. 32б; рабби Раши, Иебам, фол. 33а; и Тосафот, трактат Хебут, фол. 26а.

2) Трактат Хаг, фол. 16а; и трактат Куггухин, фол. 40а.

В 976 година преди Христа, след смъртта на Соломона, юдейското царство се разделя на две царства: Израилско, на север с цар Йеровоама, и Юдейско на юг, запазвайки Йерусалим като столица с цар Ровоам.

Обстоятелството, че жертвоприношенията е трябвало да се извършват в храма, гдето е ковчегът със завета, е заставяло юдеите от северното царство да отиват в Йерусалим по празниците. Там те се разколебавали в царя си Йеровоама и царството им се разслабвало. Затова той направил два златни телеца и казал на народа: Израил, ето твоят бог, който те изведе от Египетската земя и поставил свещеници от народа. Така юдеите от Израилското царство били приучавани към идолопоклонство, на което и сам Соломон е служил тайно.

В Юдейското царство идолопоклонството се настанило по следния начин. Властта в него се разделяла между юдейските царе и свещениците на Бог Йехова. Това разделяне на властта измъчвало царете. Те завиждали на пълновластието на израилските царе и затова по техния пример, за да отслабят закона на Мойсея и влиянието на свещениците, насадили идолопоклонството. Непрекъснатата борба се е водила между царе и свещеници до падането на Йерусалим в робство на Халдейския цар Навуходносор в 606 г. преди Христа.

Юдеите били в робство под вавилоняните, но са живеели при големи свободи. Поробените войници са носели оръжието си. Земледелците и занаятчиите свободно влезли в съсловията на победителите. Свещениците били добре приети в средата на халдейските мъдреци, астролозите и гадателите. Самият вавилонски цар се е заобиколил с млади пажове от благородните юдейски семейства.

Философската наука между учените халдейци е била пантеизмът.

В обширния храм, каквато е вселената, ученият халдей махвал Създателя, който я създал, за да прослави себе си. Причината се слива със следствието. Светът се създал сам от себе си и себе си е направил свой Бог. Самото понятие за божеството се е сливало с мировата хармония, управляваща всичко съществуващо и с всяка частица, управлявана от нея. Бог, следователно, се явява по ред и едновременно земя, чиято гръд храни хората, роса, оросяваща земята, слънце, което я огрява и стопля, и вятър, който разнася оподоряването на растенията. Бог е жизненото начало, което размножава човешкия род и животинския свят. Който прави растенията да растат, да се развият, да умрат и възкръснат, който се проявява даже и в неодоушевената материя. Отъждествен със самозараждащото се и вечно дихание на природата, Бог произхождал от света, а не светът – от Бога.

Това учение пленило свещениците на поробените юдеи. Чрез него се развила у тях човешката гордост и желание към поклонение на обожествения човек. Човекът е единственият и истински бог на природата, който не е длъжен да превива коляно пред пустите и глухи небеса. Обратно, той, запитвайки своите собствени влечения и инстинкти, е длъжен да търси божеството в себе си.

Свободната воля на човека се е смятала за волята на Бога. Да ѝ се противодействува и да се дисциплинира, това се е смятало за беззаконие. Истинската религия се е състояла в поклонението и удовлетворението на всички човешки похоти.

Халдейската философска мисъл властно въздействува на юдейските първосвещеници и е послужила за

основа да се създаде фарисейската секта, която е трябвало да видоизмени Израеля и да възвърне етимологическия смисъл на неговото име. Този, който се бори с Бога. Това е била сектата на фарисеите, название, което произхожда от юдейско име “особени”, което само по себе си кара да се мисли за ерес и схизма.

Нито в писанията, нито в юдейските истории до вавилонското робство на юеите, не се говори никъде за фарисеите. Също така не се говори и за самата основа на пантеистичното учение, което те преработили по своему и което се постарали да съгласуват с юдейската гордост на избран народ.

От тези халдейски разсъждения в юдейската мисъл се е образувала Каббала (предание) на фарисеите, което се предавало наизуст от учителите на учениците.

Фарисеите са намерили за разумно да привлекат доверието на своите съплеменници, заставайки начело на религиозното движение, като присторено подчертават, че изпълняват и най-гребните предписания на закона и установените гребни и сложни обреди. В същото време те развивали новото учение в своите закрити събрания, на тайното общество, което при Йосифа Флавия е било от 6000 членове.

В 538 година преди Р. Хр., когато персите завладели Вавилон, голяма част от юеите се връщат в Йерусалим и възстановяват храма. Обаче той остава под управлението на фарисеите, които го оскверняват със своя пантеизъм.

Тази религия на обоготворения човек, която те възприели от Вавилон, според тях – фарисеите, е била полезна за юеите, като съществува висши и избрани.

Всемирното владичество, което правоверните юеи разбирали като царство на Бога, над народите, фарисеите го тълкували като материално владичество на юеите в света.

Очакваният Месия за фарисеите не се е смятал за изкупител от първородния грях, като чисто духовен победител, който трябва да подчини света на своето духовно водителство, а като временен цар, залян от кръв при победоносните войни, които той като господар на света ще извърши и ще смаже всички народи под колелата на своята колесница.

Фарисеите не очаквали това господство от Бог Йехова, според тях несъществуващ, макар че външно те му се покланяли, за да не гразнят народното чувство. Малочислени, но здраво споени помежду си, те загължавали най-строго своите членове да запазят тайните, които непрестанно и настойчиво се стремели да осъществят.

Главно те се стремели да завладеят политическата власт, висшите религиозни длъжности, влиянието на които било грамадно, и да подчинят на себе си Синедриона и полека, но сигурно да изменят убежденията на народа в полза на техните тайни учения. Тези цели те напълно постигнали. Те завладели съдебните учреждения, Синедриона и добили толкова влияние, че съдиите и свещениците, които са висшите класи на народа, за да запазят положението си, е трябвало винаги да застават на тяхна страна. От друга страна, фарисеите заставили голямата част от влиятелните юдеи да изменят възгледите си по най-важните въпроси за вярата.

В противовес на Мойсеевия закон, който предписва с любов и с уважение да се отнасят към чужденците, фарисеите внушили на народа да се отнасят с отвращение към всичко, което не е юдейско. Божественото произхождение и духовното спасение на човечеството от Спасителя – Месия – било заменено с представата за човешката природа на един земен цар, изтребител на всичко неюдейско.

Вярването за рая и ада било отхвърлено от фарисеите и било заместено от учението за прераждането и преселването на душите, взето от тях от Халдеите.

(Из книгата “Иудеите и Талмуда” от Фл. Брение)

БОГ И ТАЛМУДА

Обозотворили сами себе си, творците и тълкувателите на талмуда направили тъкмо обратното с Бога. Те Го представили за измислен, да служи за насмешка на юдеите, с цел да унищожат всякакъв спомен за величието на Бог Йехова. По този начин фарисеите са се стремели да отрекат всяко божество, освен природата.

От друга страна за тълпата като основа на вероучението е трябвало да съществува Бог създател, затова те запазили пантеистичното начало само в своите тайни книги и в своите сборници за висшата каббала и извадили Бога от талмуда. Така в талмуда Бог е умален и забавен, обрисуван в смешни положения, за да може да се убие вярата в Него.

Ето как всемогъщият Бог е представен в талмуда: “Денят” има дванадесет часа. В течение на първите три Бог седи и изучава закона. В течение на следващите три Той съди света. В следващите три часа Той се храни. После, удовлетворявайки се от своите девет часа работа, Той седи, вика Левиатана, царят на рибите, и играе с него. (*Абод. Зар. фол. 3, б.*) Левиатан (*Баба Батра, фол. 74 а и б*) е това страшно чудовище, което – по твърдението на талмуда, може да глътне една риба 300 километра дълга. Затова от страх да не би потомството на този великан да изпълни света и да не погуби самия Него, Бог изкупил Левиатана и убил неговата самка. Той посолил нейното месо и това солено месо избраните ядат в рая.

Какво прави Бог, когато настъпи нощта? Рабби Менахем¹⁾ ни уверява, че отначало Той изучава талмуда с ангелите, но тези последните не са единствените, с които Йехова обсъжда тази свещена книга. Асмодей, царят на злите духове, се издига на небето, за да вземе участие в беседата²⁾.

След това Бог играе с Ева. Помага ѝ да се облече, разчесва ѝ косите³⁾. Но това разпределение на времето се е подхвърлило на някои изменения. От разрушението на ерусалимския храм⁴⁾

Бог не играе повече с Ева, защото е печален.

Този грях така тежко измъчва Неговата съвест, че съгласно талмуда,⁵⁾ Той седи три четвърти от нощта, реве като лъв, възклицавайки: “Горко ми, аз допуснах да се разруши моят дом, да изгорят моя храм и да изгонят в плен моите деца”. Напразно, за да го утешат, Му пеят хвалебни песни. Той само си клати главата и повтаря: “Щастлив е царят, на когото пеят хвала в неговия дом и какво наказание заслужава бащата, който е допуснал неговите деца да влачат живота си в нищета?” Това огорчение Го е довело до такова изнемощение, че той е станал съвсем малък. По-рано той е изпълвал целия свят, а сега заема не повече от четири лакти земя. “Той плаче и неговите сълзи падат от небето с такъв грохот, че шумът им се разнася надалеко и създава земетресения⁶⁾”.

Ясно е, че Бог, изобразен в такъв вид, е посмешиче за хората, затова талмудът го описва, обсипвай-

1) Аг Пент, фол. 97,3; Таргум, аг кант V, 10.

2) Трете Гиттин, фол. 68 а.

3) Трете Берахот, фол. 61 а.

4) Баба Батра, фол. 74 а и б.

5) Трете Берахот, фолио, 3 а.

6) Трете Берахот, фолио, 59 а и трете Хаг 5 ф.

ки Го с упреци. Даже луната го упрекувала в това, че той я сътворил по-малка от слънцето и Бог смирено се признава в своята недогледаност¹⁾.

Бог е лекомислен и дава немислени клетви. Затова, за да се избави от тях, съществува могъщ ангел, наречен Ми, който се намира постоянно между небето и земята, донасяйки Му освобождение от лекомислените задължения, които е поел върху себе си²⁾.

Но, случва се, че този ангел не се оказва на своя пост и тогава Бог бива поставен в голямо затруднение. Така веднъж, израилски мъдрец го е чул да възкликва: “Горко ми. Кой ще ме избави от моите клетви?” Мъдрецът побързал да разкаже това на своите другари, равнините, които го нарекли магаре, защото той сам не е освободил Бога от клетвите, на което всеки равин има право³⁾.

За да имаме още по-добра представа, как Бог е изобразен в талмуда, трябва да прибавим, че той приписва на Бог Йехова отговорността за всички грехове, които се вършат на земята: “Това е той”, казват равинските писатели, който е дал на хората развратна натура”, следователно, той не може да ги упреква за тяхното падане в грях, щом като сам Той ги е предназначил за греха⁴⁾. Затова Давид, съгрешавайки в прелюбодейство, и децата на Ели, които се занимават с лихвоимство, в действителност не са съгрешили. Бог единствен е виновен за техните престъпления⁵⁾.

1) Трете Хюлшин, фолио 60 б и трете Хебуот, фолио 9 а.

2) Също 31.

3) Трете Баба Батра, фолио 74' а.

4) Трете Абога Зара, фолио 4 б.

5) Трете Саб., фолио 55 б и 56 а.

БОГ И БИБЛИЯТА РАВИНИТЕ И ТАЛМУДА

Библията е подобна на вода, Мишна на вино, а Гемара на ароматично вино. Както светът не може да съществува без вода, вино и благовонно вино, така той не може да мине без Библията, мишната и гемарата. Заветът е подобен на солта, мишната е подобна на пипера, а гемарата на благоуханието...¹⁾

Изучаващият Библията извършва дело, което само по себе си може да бъде добродетелно или може и да не бъде, изучаващият мишна постъпва добродетелно и за това ще бъде възнаграден, този, който изучава геммара, изповядва висша добродетел²⁾.

Ако човек пренесе изречение от талмуда в Библията, той не ще бъде повече щастлив³⁾.

Словата на талмуда са повече сладки, отколкото словата на завета⁴⁾.

Греховете против талмуда са повече тежки, отколкото тези против Библията⁵⁾.

Не трябва да имате общение с тези, които имат в ръцете си Библията, а не талмуда⁶⁾.

Сине мой, отнасяй се с по-голямо внимание към словата на равините, отколкото към словата на завета⁷⁾.

Четящият Библията без мишна и геммара, е подобен на човек, който няма Бог⁸⁾.

1) Мазех, Сефарим, фолио 13 б.

2) Трактат Баба Мециа, фол. 33 а.

3) Трактат Хаг, фол. 10 б.

4) Талмуд от Йерусалим, трактат Берахот, перек I.

5) Трактат Санхедрин, фол. 88 б.

6) Сефер Каг ха Кемах, фол. 74 С. 3.

7) Трактат Ерубин, фол. 21б. Сф. трактат Гитин, фол. 59б.

8) Сефер хафар Зедек, фол. 9.

Това убеждение в превъзходството на талмуда над Библията е така внедрено в юдейското съзнание, че и юдейските реформисти в “Еврейската архива”, тяхно списание, заявяват: “Колкото се отнася до талмуда, то ние признаваме неговото превъзходство над Библията на Мойсей¹⁾”.

За да се обясни това твърдение, юдейското предание твърди, че Бог на планината Синай е предал на Мойсея не само Библията, но и талмуда, с тази само разлика, че талмудът като труд повече ценен, е трябвало да се предава само устно, за да не би народите идолопоклонци да подчинят юдеите някога и по този начин да се запознаят с него²⁾,

а също и затова, че ако Бог би пожелал да запише талмуда, то земята не би могла да вмести в себе си всичките негови писания³⁾.

Обоготворявайки по такъв начин талмуда, на учението на синагогата не е оставало друго, освен по какъв начин да възвеличат равинското съсловие, на което юдеите са били длъжни за този велик труд. Затова равините се явяват като предмет не само на свръхчовешко почитание, но и настоящо поклонение:

Който не изпълнява словата на равина, е достоен за смърт⁴⁾”.

Трябва да се помни, че словата на равина са повече сладостни от словата на пророците⁵⁾.

Обичните беседи на равините трябва да бъдат почитани като закон в пълния негов обем⁶⁾”.

Който противоречи на своя равин, встъпва с него

1) Архив Израелит, 1864, 25, 150.

2) Трактат Берахот, I, с., и Миграш Хемот рабба, пар. 47.

3) Иалкут Симеони, 22.

4) Трактат Ерубин, фолио, 21 б.

5) Сефер Цафтхор у-Перах, 1590: фолио, 121.

6) Миграх Мишле, фолио, 1.

в спор, или роптае против него, такъв се противи на Божественото величие...¹⁾

Словата на равините са слова на живия Бог²⁾.

Страхът пред равините е страх Божий³⁾.

Ако равинът ти заяви, че твоята дясна ръка е лява, а лявата дясна, трябва да повярваш на тези слова⁴⁾.

В трактата “Синедрион” се казва, че умрелите равини са извикани на небето да обучават избраните, а рабби Менахем твърди⁵⁾, че всеки път, когато на небето се обсъжда сериозен въпрос, който се отнася до закона, Бог е слизал на земята да се съветва с равините.

(Цитати от “Иудеите и Талмуда” от Фл. Брение)

1) Трактат Сенхедрин, фол. 110 а.

2) Бахай, аг Пент, фол. 210, Кол. 4.

3) I аг. Хац. илх. Талмуд, Тора, Перек 5, I.

4) Аг. Деутер, XVII, 11.

5) Аг. Пент, от 28 фол. 129, Кол. 3.

Ч А С Т IV

**ЮДЕИТЕ И
РАЗЛОЖЕНИЕТО
НА НАРОДИТЕ**

Юдеите всякога започват с услуга и услужливост и свършват с власт и господство. Затова в първата фаза те са неувими и неотстраними. Какво ще направите, когато на вас просто ви “оказват услуга”? А във втората фаза никой вече не може да се справи с тях. Водата е потопила всичко. И загиват страни и народи...

В. В. Розанов

КОНГРЕСЪТ НА СВЕТОВНИЯ БЕНЕ БЕРИТ ВЪВ ВАШИНГТОН

От 7 май до 11 май т. г. (1938) се е състоял конгресът на световния Бене Берит във Вашингтон, Америка.

Ние още нямаме сведения за извършеното в него, но всеки, който има представа за делото на тази организация и за нейните постижения, ще определи този конгрес като явление от първостепенна важност за еврейския обществен живот.

Областните ложи на няколко десетки страни от земното кълбо са представлявани било направо, било косвено в този ареопаг на една част от световното еврейство, която мисли, че *по пътя на една честна и нравствена национална дейност ще трябва да се улеснят усилията на Израил към неговото издигане и национално обособление.*

В него участвуват и личности от първа величина на американския и европейски живот и това дава гаранцията, че решенията на този конгрес ще внесат една нова и живителна струя в благородното дело на Бене Берит, както и в живота на галутното еврейство, на което Бене Берит дава ценен принос с разнообразната си дейност.

Първите телеграми на еврейската телеграфна агенция ни донесоха новините, че конгресът е минал при особена тържественост и че президент Рузвелт чрез своя син горещо го е поздравил. От друга страна съпругата на президента – г-жа Рузвелт, е дала в Белия дом специален прием на делегатите на дамските ложи, в който тя изразила симпатиите си към делото на Бене Берит.

(Бенеберитска библиотека, март – май 1938 г. – София)

ОРДЕН БЕНЕБЕРИТ

В Бенеберитската библиотека N 1 на Софийската Бенеберитска ложа “Кармел” – N 674 – 1930 г., от Отчета на бюрото за дейността на Софийската Бенеберитска ложа “Кармел” през 1929 г., даден пред Общото събрание на 22 декември с. г., отпечатваме следващото по-долу, без коментарии:

Стр. 73: Международното положение на юеите преди и след войната във връзка с Обществото на народите, сказка от брат Йосиф Серпер, в която изтъкна важната роля, която играе този първи по рода си международен институт за закрила правата на меншенствата. Докато преди войната не съществуваше никаква международна организация, към която онеправданото юдейство би могло да прибегне за закрила и помощ, след войната нашата кауза се прие в ръцете на един международен ареонаг, пред когото са длъжни всички малки и големи сили да дадат отчет за третирането на юдейското меншенство. Ние трябва да дадем всичките си сили и съдействие за издигането на този институт на подобающа висота, както и за образуването у нас, по примера на другите страни, на юдейски секции при Обществото на народите, от голямо значение за нашето бъдещо спокойствие и развитие.

Стр. 74: Мараните, публична сказка от брат Жак Капон, държана в една семейна среща. Сказчикът обрисова причините за появяването на мараните на историческата сцена. Страшното гонение на юеите по време на инквизицията предизвика масово дезертиране на юеите от Мойсеевата религия в Испания и Португалия. Но това покръстване беше само

привидно, защото в дъното на душата си мараните са си останали пак ревностни пазители на хубавите юдейски традиции. Мараните са оприличени на крехки дървета, принудени да се огъват пред настъпващата буря и щом тя отмине – издигат наново гордите си клонове.

Така и стана. Щом мина тази ужасна епоха на инквизиция, епоха на фанатизъм и тирания, мараните побързаха да поправят една сторена грешка и да се върнат като блудни синове в лоното на майчината им религия.

Днес благодарение на инициативата на марана Карлос де Барос Бастос, мараните почват да се интересуват от юдейството, като в някои градове и села на Испания и Португалия се основават синагоги за обучаване и приемането заблудените юеи в лоното на религията на прадедите ни.

Шейлок на Шекспировата трагедия “Венециански търговец” или мартирологията на юдейския народ през средните векове. В едно обстойно изложение сказчикът брат Жак Капон обори твърдението, че кръвожадността и чувството на мъст са характерни черти на юеина. Той даде един исторически преглед на юдейството по онова време и доказа документално, че това, което се приписва на юеина Шейлок, е дело на един християнин.

Шейлок символизира мартирологията на юдейския народ през средните векове, той е юдейски тип, създаден от тъмните и фанатични средни векове, продукт на коравото сърце на инквизицията.

стр. 75: Хайне и Биорне за юдейството. Обширен документиран реферат от брат Ешуа Арие върху живота на тия двама великани на юдейската мисъл, които приеха християнството привидно, само за да

могат да изпъкнат в онова общество, враждебно настроено против юдеите, само и само да бъдат полезни на своя народ, когато до последните дни на живота си обичали. Следователно, покръстването им далеч не е петно в техния живот, а по-скоро една велика жертва пред олтара на своя народ.

ПОМОЩИ ЗА В ЧУЖБИНА

Една от най-ранните, санкционирани в конгреса през 1868 г. и записана в анализите на нашата история, помощни акции в полза на едновърци в чужбина, била волната помощ, отпусната на “Алианс Израелит Универсел” от страна на всички Области. Приятелските отношения с “Алианса” продължили от тогава завинаги.

Скоро след това редица жестоки преследвания в Румъния дали повод на Ордена да се притече на помощ на румънското юдейство. Бившият Велик Председател на Ордена и познат филантроп и юрист Б. Ф. Пейското, бил назначен от Президента на Съединените Щати Грант, особено поради застъпничеството на Беневерита, за Американски консул в Букурещ, с надеждата, че едно американско официално лице би помогнало на едновърците в Румъния. Мисията на бр. Пейското била увенчана с успех, тъй като погромите престанали напълно по време на неговото пребиваване в Румъния. Еднакво важен бил фактът, че той сполучил да заинтересова Американското правителство върху нещастната съдба на румънското юдейско население, в резултат на което Министерството на Външните работи във Вашингтон отправило ноти до разните европейски правителства, като поискало сътрудничеството им в хуманните усилия за възпиране преследването на юдеите в Румъния. Дейността на Пейското несъмнено представлява един особено важен фактор, като събуждала в цивилизованите страни чувство на симпатии към преследваните в Румъния юдеи. *Това чувство дало своя плод чрез подетата от Великите сили в Берлинския конгрес през*

1878 година, акция, когато Румъния получила правото на суверенно кралство само под изричното условие да бъдат признати гражданските и политически права на юдеите в Румъния...

През пролетта на 1906 г. пристигнали в Америка известия за силни антисемитски движения в Румъния. Разните ложи отпуснали вкупом повече от 50 000 франка помощ на преследваните юеи. През март 1908 г. юеите в Яфа, Палестина пострадали от едно нападение, което се предполагало да е било предизвикано от антисемитския губернатор в същия град. През време на буйствата бил ранен американски гражданин. Оргенът помолил правителството на Съединените Щати да разпореди чрез своя пълномощен министър в Цариград да се анкетира това нападение срещу американски граждани. Бенеберит вярвал, че такава една постъпка би могла да предотврати всякакви по-нататъшни жестокости. Скоро след разпоредената от Американското правителство анкета Турция оттеглила губернатора на града Яфа от тая служба и назначила нов, справедлив спрямо юеите губернатор в същия град...

Подобно на всички други и Балканските войни били съпроводени от жестокости над мирното население. Юеите, разбира се, понесли също своя дял. Оргенът направил бързи постъпки да анкетира всички случаи на малтретиране на юдейското население и помолил Американското правителство да се намеси в полза на жертвите. По тоя начин, като се узнало за нанесените на юеите в Солун през ноември 1912 г. обиди, Бенеберит апелирал към председателя Тафт, който *разпоредил* да се анкетираат чрез Американското правителство.

В станалия през 1910 г. конгрес била одобрена следната резолюция: “Независимият Орген Бенеберит под-

чертава наново предназначението и готовността си да посвещава всичката си енергия за осигуряване абсолютна свобода и равенство, както и възможност да се препитават юеите във всяка една страна и да поема инициативата, както и настоятелно да предприема съответните мерки за успешното постигане на този резултат”.

Наскоро се явил за Ордена един удобен момент, за да действувa в духа на тая резолюция. Предвиждало се при избухване на Балканските войни да настъпи едно вероятно териториално разместване, в резултат на което положението на намиращите се в някои от Балканските страни юеи би се влошило. Скоро след подкачване на неприятелските действия Изпълнителният комитет на Ордена телеграфирал на Лондонската ложа:

“Имайте добрината да обсъдите дали би било за препоръчване да се апелира към Английското правителство в случай, че то би участвувало при уреждане работите между Балканските държави, то да настоява да се гадат без оглед на религиозни убеждения, равни права на всички поданици.” Същевременно били помолени главните вестници в Америка, щото редакторите им да поемат защитата на това, отправено от страна на Ордена искане, живущите в територията, която би се отстъпила на Румъния юеи, да не бъдат лишавани от гражданските права, кошто са притежавали дотогава.

На 2 април 1913 г. били прокарани пред Илинойското законодателство, при пълно единодушие, пропагандираните от Ордена резолюции в този смисъл. Американското правителство било помолено от Беневебера да внуши на Великите сили, щото да бъде включена в договора за мир една клауза, която да гарантира, без оглед на вярата им, еднакви права за

всички жители на Балканските държави. Апелът до председателя Уилсон и секретаря Браян не бил напразно отправен. През август 1913 г. Американското правителство изпратило до Букурещката мирна конференция една нота, която съдържа самото предложение на Ордена. Секретарят Браян подновил в последствие в съществената му част, американската нота, когато станало явно, че под някакъв празен предлог, щяло да бъде отбягвано нейното разглеждане...

Американските юдейски среди подигнали още от самото начало на Европейската война въпроса за осигуряване равни права за преследваните в Източна Европа техни едновеерци. Даже преди Съединените щати да се намесят в конфликта, съзнало се, че Америка, като първа между неутралните държави, била длъжна да изиграе първенствующа роля през последните преговори за мир и че за американското юдейство, рано или късно щяло да се удаде удобен случай да повлияе на становището на Великите сили по юдейския въпрос. Този повод се кристализирал щом Съединените щати се намесили във войната на страната на Съглашението. Бенеберит се присъединил към така нареченото конгресно движение, което било създадено с цел да обедини американските юдеи в усилията им да постигнат равни права за едновеерците им в чужбина. Ордентът взел участие в американския юдейски конгрес, който се състоял през декември 1918 г., с цел да формулира исканията, които трябвало да бъдат представени пред конференцията на мира. Г-н Херберт Бетвинг, от Лондонската ложа, представлявал Бенеберита в тая последната. *Преди да замине президентът Уилсон в Европа, за да присъствува на мирната конференция, представителите на ордена имали случай да разменят с него мисли, досежно юдейската кауза.*

Лига против клеветата

Лигата против клеветата бе организирана през 1913 г. с цел да се бори срещу антисемитизма, особено доколкото той се проявявал в публични клевети против юдеите, т. е. чрез печата, сцената, филма, училищата и пр.

Една от първите работи на Лигата бе да се справи с проблемата на честото унижаване юдейското население по публичните локали, специално из кинематографиите, където юдеинът бил често поставян да играе една долна и отбратителна роля. Опитът да се излекува злото чрез един позив до филмопроизводителите свършил с пълно фиаско. Тогава лигата се отнесла до Националния цензурен съвет, който бил създаден и издържан от филмопроизводителите и номинално действувал под покровителството на Ню-Йоркския институт на населението. Хранела се надеждата, че тая агенция щяла да спаси положението, обаче и преговорите със съвета се оказали безполезни. Тъй като индустрията не проявила никакво желание за реформи, необходимо било тя да почувствува възмутеното обществено мнение, като се намали търсенето на нейните филми.

Лигата приготвила един план, посредством който били организирани в повечето градове комитети, състоящи се от видни личности из обществото, които да се противопоставят срещу игрането на неприемливи филми. Те действували против локалните Цензурни съвети, там, гдето такива съществували, било чрез кинематографните директори. Нужно било обаче, щото местните представители на лигата да получават предварително и точно съобщение върху ха-

рактера и естеството на филмите, иначе невъзможно било да предприемат каквито и да са постъпки. Лигата имала щастието да си осигури сътрудничеството на Чикагските власти, които разрешили щото представители на Лигата да прегледат всички филми, преди да им се даде ход в тоя град. По тоя начин Лигата имала възможност да се запознае с характера на филмите и в съгласие с това да съобразява инструкциите си до своите представители.

Фабрикантите на филми наскоро почувствували въздействието на *възмутеното обществено мнение*. В първия си доклад през 1915 г., Лигата констатира във филмите една голяма промяна и подобрене. Филми, представящи юдеина, като криминален тип, както напр. “Мистерията върху Амстердамските гуаманти”, изчезнали постепенно, отстъпвайки мястото на грижливи и симпатични студии из юдейския живот, както съдържащият се във филма Калем “Спасителното чудо” или Релиан филмът “Вярата на нейните бащи”.

Комични филми от старото време “Венчалният ден на Ребека” или “Изгубеният гуамант” постепенно отстъпили мястото на невинни смехории, както ония, застъпени в сериите на “Айзи филми”.

Филмопроизводителите почнали да отдават сериозно внимание на съобщенията от страна на Лигата. Много от тия филмови компании отишли до там, че да подканят Лигата да делегира свои представители, които да преглеждат филмите, докато тия последните се намирали в процеса на фабрикация. Докладът от 1920 г. е още по-насърчителен. “*Юдеинът не е вече унижаван и окарикатуриран в киното, както в миналото...* Лигата няма вече нужда да се занимава с цензурни наредби, с оногова, който разпраца и оногова, който представлява филмите на екрана... Лигата

от време на време има още да води преговори с производители, обаче със съвсем друга цел, защото производителите искат мнението на Лигата, веднага щом им се предлагат за фабрикуване съдържащи юдейски сюжети филми”. В същия доклад се описват два водени от страна на Лигата през 1916 и 1919 г. противоположни един на други преговори. Първият засягал прочутата Грифитова продукция “Майката и законът”, която, поради взетото от страна на Лигата решително становище и при извънредно големи разноски, била окончателно променена. Вторият обхващал сътрудничеството на Лигата при серия религиозни филми. В първия случай Лигата упражнила една чисто отрицателна функция, като запазила юдейския народ от мистификация. В последния тя била поканена от производителя да принесе положителна полза на индустрията. Разликата между тия две работи е добър указател за направения от Лигата против клеветата в тая сфера на действие, прогрес.

Сцената не представлява една сериозна задача за Лигата, въпреки че тя рядко *охарактеризирвала* юдеина по един *реалистичен* начин. Тенденцията към окарикатуряване юдейския тип има своя дълга история и е още очевидна в модерния ни театър. В повечето случаи обаче такива карикатури биват невинни, та едно противопоставяне би ги правило още по-популярни. Лигата констатирала в доклада си от 1915 г., множество случаи на успешна намеса при игра на театрални парчета, като “Търговията” и “Наежененият”, в които Кирил Мод, прочутият английски актьор, се съгласил да промени един от *олицетворяващите* юдеина характер.

Окарикатуряването на юдеина в оперетните театри било много по-сериозен въпрос. Там мъчнотия-

та произлизала повече от самите комици юеи, чиято слабост да представляват юеина по един непрепоръчителен начин е добре позната. Това се усложнявало от факта, че някои от актьорите юеи не били лесно достъпни за внушенията на Лигата да се премахнат неблагоприятните пасажи. Задачата била още по-усложнена, защото често пъти не биели на очи нито изразите в акта, нито мелодията, а само начинът, по който актът бил представян.

Лигата бе също възпрепятствувана да прокарва решителното си становище против клеветата от поведението на голяма част от самите господари юеи на оперетни театри, които били или индиферентни, или се наслаждавали от честото осмиване юеина на сцената. Лигата трябвало да се въздържа от намеса в много, непредставяващи истинска шега случаи, които обаче, гразнели известен тип театрални посетители-юеи, готови да съзират обиди там, гдето не била никак възнамерявана такава. Лигата действувала чрез разни книжарски агенции и театрални директори, в резултат на което бил постигнат един очевиден успех и в това поприще. Особено резултатен бил позивът до директорите на местните оперетни театри, които давали най-ефикасната си подкрепа на Лигата. Лигата била също подпомагана от по-отбраните актьори-юеи, които участвували като доброволци в борбата спрямо безскрупулните комици-юеи.

Общоциркулиращи списания рядко съдържали уязвителни статии или клевети по адрес на юеите. В случаи, когато статии от такъв характер били напечатани, тактиката на Лигата била да се отправя до издателите им един протест, внушавайки им да публикуват друга, *неутрализираща влиянието на първа-*

та статия. Почти винаги издателите се извинявали за публикуването на статиите, срещу които били предприемани постъпките.

В доклада от 1915 год. Лигата изтъкнала, че по известно време, католически и протестантски религиозни списания публикували материали с антисемитски характер, против което Лигата протестирала.

“В доклада от 1925 г. обаче, Лигата издава на християнската преса една “чиста карта”. Говорейки върху извършения над тия публикации, *специален преглед*, докладът гласи: “Прегледът показал, че общо взето, тия вестници били справедливи и коректни в коментарите си върху юеина и юдейството; че те, почти всички, безогледно атакували “Ку-Клукс-Клана” и че също в тях имало едно просветено мнение по отношение теорията на тъй нареченото, северно превъзходство”.

Най-чести нападатели били обаче търговските публикации, земеделските и индустриални списания и тем подобни. Лигата предприела една енергична борба против клеветническите прийоми на тия издателства. За щастие протестите на последната рядко оставали без да постигнат желания резултат.

Още от самото начало на нейното съществуване, неуместното и некоректно употребяване на думите “юеин” и “юдейски” в ежедневниците привлякло вниманието на Лигата. Особено несправедливо било споменаването във вестникарските новини на юеина в свръзка с някое извършено престъпление, когато името на обвиняемия звучало като юдейско. Лигата изтъкнала че предполагаемата религиозна принадлежност към други групи на хора, обвинявани в престъпления, никога не се споменавала. Първата агенция за новини, която признала основателността на заето-

то от Лигата становище, била “Асошиетед Прес”, председателят на която дал нареждане да се поправи грешката. От тогава насам, това нареждане било точно спазвано. *Насърчена от този успех и за упътване на издателския персонал, Лигата решила да снабдява вестниците и списанията с указания за правилна употреба на думите “юдеин” и “юдейско”. Тези обяснения били благоприятно възприемани и използвани в много случаи като ръководство.* Често пъти, когато вестниците публикували статии с тенденция да дават едно фалшиво или погрешно описание върху юдейски обичаи и етика, Лигата ги поправяла чрез свои статии, които обикновено били отпечатвани така, както били давани.

Най-сериозният тип уязвители обяви бил оня в известно число зимни и летни курорти, хотели и частни училища. Заглавия на писма, циркуляри и телеграми, отправяни в отговор на постъпили запитвания, обяснявали по един повече или по-малко обиден начин, че юдеи не били допускани. Въпреки че Лигата нямала никакъв интерес, щото такива заведения да бъдат насилва заставяни да приемат юдеи, тя категорически се противопоставила на подобни реклами, поради резултата, който те биха създали, поощрявайки чувството на антисемитизъм. Тъй като личният апел до управлението на такива локали не давал до сега особени резултати и по настояването на Лигата бил изработен и прокаран през 1917 г. в много Щатни законодателства, един забраняващ публикуването и разпространението на такива сепаративни работи, закон-образец. Тоя законопроект добил почти унифицираната от Лигата форма, законна сила в 6 щата: Илиноис, Колорадо, Ню-Хампшайр, Конектикът, Пенсилвания и Мейн. В Щата Минесота били прокарани даже по-крайни законни мерки, а Ню-Йорк се сдобил с подобен закон през 1913 г.

Лигата настоятелно се застъпила за премахването уязвителните учебници из публичните училища. Тя особено съсредоточила усилията си към спиране тъй широко разпространената употреба на Венецианския търговец, като учебник, вярвайки, че прочитането книгата от страна на малките ученици би неминуемо всявало в тия млади глави ненавист към юдейския народ, освен ако преподавателите им биха били високо компетентни и либерални. Използването на Венецианския търговец, вследствие усилията на Лигата, било премахнато от училищните програми из повечето големи градове.

Един ефикасен метод да се справят с учебническия въпрос, бил да се прокара премахването или отменяването на атакуемите пасажи, чрез преговори със самите издатели. Лигата в повечето случаи, успявала да си осигури сътрудничеството на издателските фирми.

През 1917-1918 г., войната поставила Лигата пред една нова задача, или по-скоро пред старата антисемитична задача, но под нова форма. Честото обвинение срещу юдеите като пораженци, е почти още прясно в паметта на всекиго, та няма нужда да се разглежда тук. Лигата посветила по-голямата част от усилията си да отблъсне тия, било открити или замаскирани долни атаки в печата, в речи и постъпки от страна на правителствени учреждения. Един типичен, клеветнически пример съставлява следният пасаж, отпечатан в ръководството за действащото в свръзка със закона за подбора, лекарско съвещателно тяло: “Родените в чужбина и специално юдеите, са по-достъпни за симулация, отколкото туземците”. Веднага щом вниманието на председателя Уилсон било привлечено към тая груба клевета, той наредил да се премахне.

Към атакуемия материал, чието публикуване в известен брой вестници, през време на войната, било спряно вследствие отправените от страна на Лигата протести, принадлежали и писаните статии от г-ца Олга фон Маркс, под заглавието “Най-големият германски шпионин жена”. Всички тия статии представлявали систематични опити да опетняват юдеина.

След примирието антисемитската вълна в Европа не се укротила, а напротив, пораснала. Обвиненията-близначета “болшеvizъм” и “печалби над нормата” били навсякъде отправяни спрямо юдеите. Нова редица погроми станали в Полша и Украйна. Всички тия събития имали своето отражение в Америка. Съобщения от страна на настанени из разните европейски столици, тогавашни центрове на антисемитизма, кореспонденти на американски вестници, запознали Америка с антисемитското движение и то с последствия не винаги в полза на юдеина. Следвоенната истеричност и ксенофобство и борбата срещу радикализма, за които хора невежи и злобни държали отговорни юдеите, всичко туй допринесло, за да нарасне антисемитизмът в Америка до непознати до тогава размери. Лигата напрегнала всичките си сили за обезвредяване ефекта от антисемитската пропаганда.

Тя се опитала да представи на американската публика истинските факти, надявайки се, че националната коректност и разум ще надделеят. Публични сказчици, прекарвали няколко само месеца в Европа и поднасящи след завръщането си, на американската аудитория, приготвените за тях от антисемитски агитатори разкази, били подканвани да доказват твърденията си; по същия начин било постъпвано и спрямо издателите на списания, които препечатвали от

европейски и други източници разновиден клеветнически материал.

Представеният на състоялия се през май 1920 г. общ конгрес на Учредителната Велика Ложа доклад от страна на Лигата, съдържа следующото: “Административният комитет вярва, че кризата е минала и че постъпките, които сега се правят и които дават вече своя плод, ще допринесат за постепенното възвръщане към нормални условия.” Но един месец по-късно вестникът “Дирборн Индипендент”, подкачил своята престъпна антисемитска кампания. Въпреки че през 1920 г. Учредителната Велика Ложа решила да се основе един специален за Лигата против клеветата фонд, и че в 5 години била събрана за целта една сума от 200 000 – намиращите се на разположение на Лигата за борба срещу тая пропаганда парични средства били нищожни, малки в сравнение с поддържащите “Дирборн Индипендента” милиони, за фонда. Лигата следователно, концентрирала усилията си за създаване едно здраво обществено мнение. Имайки това предвид, тя апелирала до ръководителите на мисълта в Америка. В резултат на този апел бил разпространен подписаният от 116 измежду най-либералните американски граждани от християнска вяра, начело с бившия председател Уилсон, бившия председател Тафт и Кардинала О Конел, така нареченият “Спарго” протест. Лигата публикувала и разпръснала в стотици хиляди екземпляри из цялата страна една написана от бившия председател Тафт върху антисемитизма статия. Лигата публикувала от време на време много други статии, книги и интервюта, но често и други, предлагащи подкрепата си хора, сторили същото от своя страна. През траенето на цялата борба, Лигата се старала да поддържа

един хладнокръвен и достоен фронт, обявявайки се против всякакъв вид репресии.

През 1923 г. атаките на “Дирборн Индипендент” спрели временно и макар по-късно подкачени наново, те изгубили много от първоначалната си сила. Понастоящем “Дирборн Индипендент” се игнорира напълно.

Сензационното издигане на “Ку Клус-Клана” и неговото почти еднакво сензационно падане е добре известно. Най-важният публикуван от Лигата в полемиката ѝ с “Клана” документ бил “Един еврейски отговор на Иванс” (Д-р Ирам Иванс, Имперския Жрец, който отправил няколко антисемитски обвинения в речта си, пред едно Куклускланско събрание в Далас, Тексас през 1923 г.). Сто хиляди екземпляри били разпръснати и той бил препечатан и коментирани в уводните статии на редица вестници. Към същото време 50 000 екземпляра от полемиката “Иванс-Зангвил”, която била публикувана в “Чикаго Дейли Нюз” били разпространени из страната.

Бенеберит, през течение на последните си два конгреса, изразил несъгласието си да се чете Библията в държавните училища. Конгресът от 1920 г., прокара следната резолюция: “Тъй като религиозната свобода и правото за лично мнение досежно вярата и нейното приложение, са гарантирани на всеки американски гражданин от конституцията на Съединените Щати и от ония на отделните Щати на Съюза и бидейки на мнение, че да се чете Библията изцяло или на части, в публичните училища на тази страна, значи да се накърнява това конституционно право.”

“Реши се, че Независимият Бенеберитски Орген се изказва против подобна практика, като несправедлива и неамериканска и с това предлага подкрепата си в постъпките за парирание каквото и да било усилие

да се въвежда или поддържа таква едно библейско четене в публичните училища на тая любима от нас страна”.

Конгресът също благодарил на губернатора Тома Е. Кампбел от Аризона, който противопоставил вето си срещу един, прокаран от щатското законодателство и позволяващ библейско четене в щатските училища, закон.

Заемото от конгреса през 1920 г. становище по въпроса – библейско четене в училищата – било потвърдено от конгреса през 1925 г.

Освен така наречената “бдителна” дейност, състояща се в третиране специфични случаи за клеветата, *Лигата изпълнила също и друга такава от възпитателен характер, разпространявайки съответна, компетентна информация с цел да унищожи антисемитизма още в корена.* Имайки това предвид, памфлетна литература била разпространявана на широка нога. Бенебритското списание било редовно пращано на всички публични библиотеки, на повечето, принадлежащи на институти за висши науки такива, както и на конгресните членове в Съединените щати и на други видни личности. До преди кратко време обаче, бдителната работа заемала главно място в дейността на Лигата. Временно възпитателните усилия трябвало да останат на заден план. Обаче с настъпилото в резултат от борбата на Лигата против клеветата, отслабване на ожесточения антисемитизъм, оказало се вече възможно да се разшири размера на конструктивната, възпитателна дейност. Лигата създава напоследък планове в това направление.

От 1913 г. насам Лигата е работила в тясно сътрудничество с “Комитета на Добрата воля” помежду юдеи и принадлежащи към федералния съвет на

Христовите църкви в Америка християни. (Извлечение от “Исторически очерк върху Ордена Бенеберит”, от г-р Борис Д. Боген, бивш секретар на изпълнителния комитет, преведен от брат Аврам С. Афталион и отпечатан в “Бенеберитска библиотека” N 1 от 1930 г. на Софийската бенеберитска ложа “Кармел” N 674, стр. 33-46).

ИЗ КНИГАТА “ТАЙНАТА ДИПЛОМАЦИЯ” ОТ В. Ф. ИВАНОВ

Юдейството, самовнушило си, че е избраният народ да владее света, си служи с всички средства, за да постигне своята крайна цел.

“В надигащата се световна война, казал генерал Лудендорф, юдейското върховно правителство е видяло средство за осъществяване своите политически и държавни цели за създаване своя юдейска държава в Палестина, за признаване на юдейската нация, за достигане за юдеите в Европа и Америка на положения, господстващи над държавните и над капиталистическите сили”.

(Н. Е. Марков. – “Войни на тъмните сили”, стр. 156)

Едно от главните и могъщи средства за постигане всемирно владичество е завладяване на всеки народ и държава отвътре, като по този начин държавата и нацията се превърнат в едно облекло на господстващото юдейство.

“Юдейството, което до европейската война заемаше изгодни позиции в живота на Великобритания, след войната придобива изключително влияние. *Юдеите заеха ръководещо положение не само във финансово-икономическия живот, но и в държавно-политическите области.*

Английските лордове, начело с лорд Ротшилд, са чистокръвни юдеи и въобще английската аристокрация на нашето време, почти цялата се е сродила с богатите юдейски родове и чрез това е изгубила чистотата на англо-саксонската раса. Естествена

английска аристокрацията е оставена на второ място, а първите места са заети от аристокрацията на новата формация. Нейните представители – това са представителите на международния капитал – Монди, Сасуни, Леви, Брауни, Соломони, макар “юдеи”, тъй, както е говорил г’Израели, *са единствените аристократи на света и по негово призвание, повелители*”

(В. Ф. Иванов, “Тайната дипломация”, стр. 79 и 80)

Какви са последствията за живота на Англия и английския народ.

“Строгата и издържана аристократическа преса изменя своят тон и придобива спривав, крещящ и рекламен характер. Писателите на Едуардовската епоха настъпват против вековните основи на религията, йерархията на класите, капиталистическия строй. Представителите на буржоазията се увличат от политическите и социалистическите учения. В Кеймбридж се основава социалдемократическа федерация. После беше организирано фабиянското общество, в което влязоха Вебб, Сидней Оливер, Бернард Шоу, Уелс и цял ред други писатели, мислители, учени и пр. От тук идва мирната проповед на социализма. Представители на висшите класи се рисувам и кокетничат с радикалните и социалистическите идеи. Елегантната лейди Варвиц, владетелка на две крупни имения, открито е провъзгласила себе си за социалистка и е канила на своите приеми Вандервелда и Жореса. Представители на средните и по-горе от средните класи, така наречените “чудаци”, хора материално обезпечени, встъпват в ролята на “социал-реформатори”, скъсвайки с всички закони. Уелс рисува измамливите картини на бъдещето, когато съществуващият строй бъде разрушен.”

(В. Ф. Иванов, “Тайната дипломация”, стр. 80)

По същите пътища и със същите средства юдейството си служи, за да завладее Франция материално и духовно.

Революцията във Франция донесе безкръвната победа на юдейството. Юдеите станаха господари на положението в тази нещастна страна.

Много бързо те прибраха богатствата на французкия народ в свои ръце. В ръцете на юдеите премина златото, банките, борсите, промишлените и търговски предприятия и недвижимостта.

Със статистически данни е доказано, че имуществото на 200 хиляди юдеи е два пъти повече от имуществото на 40 милиона французи.

Копен Албансели доказва, че една трета от територията на Франция съставлява частна собственост на синовете на израиля.

*(А. Селянинов, "Тайната сила на масонството")
(В. Ф. Иванов "Тайната Дипломация", стр. 11)*

От не повече от сто години, пише Дрюмон, големите и презирани юдеи дойдоха в нашата прекрасна и богата страна; сега само едни юдеи са богати, в тази вече презирана от тях обедняла страна. Преди сто години юдеите бяха нищо, по-малко от нищо, сега те са всичко или почти всичко.

(Дрюмон, "Жидовска Франция")

Във Франция, както и във всяка демократическа държава, управлява не народът, а една малка шепка от капиталисти, парични аристократи, която се състои предимно от юдеи.

Тези финансови магнати са истинските повелители в живота на французката република.

Златото застава всички да бъдат покорни изпълнители на техните заповеди. Министри, депутати, сенатори, префекти, академици, генерали, заемат сво-

ето положение, защото са се преклонили пред златния телец и са дали клетва за вярност на капитала.

Свободомислещите, независимите хора остават вън от политическия и гържавен живот. Честността и благородството, верността към своя народ и безкористното му служене, всичко това се обсипва с клевета, лъжа и зломислено подмятане от продажната преса и безсъвестните нападки на първите хора, гругарите на народа, верните рицари на свободата и демокрацията.

Либерали, демократи и социалисти в тесен съюз с плутокрацията, под възвишените девизи на свободата и равенството, обират народа открито и безнаказано, подиграват се над справедливостта и потъпкват възвишените чувства на човека.

(В. Ф. Иванов “Тайната Дипломация”, стр. 111)

Какво са направили юеите в Германия?

В същата книга на В. Ф. Иванов, стр. 143 и 144 четем следното:

В Германия е станало същото, каквото и в другите гържави, където са се вмъкнали юеите, т. е. неизбежното заграбване на икономическия живот, културното и политическо влияние. В Германия юеите започнали своята кариера, като гребни търговци, гребни лихвари, обаче след малко време те са се обърнали във владелци на големите търговски и промишлени предприятия, на банкери и парични тузове. Грамадните успехи в промишлеността и търговията отвори ха вратите на юеите в аристократическите салони на Германия и им спомогнаха да станат големи защитници и покровители. *Както навсякъде, така и в Германия, в ръцете на юеите е попаднала пресата и професурата, адвокатурата и другите либерални професии.*

Юдеите завладели германското обществено мнение, промъкнали се във всички политически партии, заграбили ръководството на социалистическото работническо движение, проникнали в двореца и станали негласни съветници на Германския император.

Те добили надмощие в Германия и подготвили гибелта на тази държава.

Това е разбрал след своето падане Император Вилхелм II. *“Юдеите, казва той, са причината за немското поражение, тъй както и на немската революция. Те носят отговорността за всички нещастия, които са се струпали на целия свят”.*

Какво са направили юдеите в Америка?

В същата книга на Б. Ф. Иванов, на стр. 187 и 188 четем следното:

Най-важното е, че в юдейски ръце се намират кинематографското производство, вестниците и цялата журналистика.

Юдеите се явяват като най-многочислените едри собственици на градските земи.

В юдейски ръце постоянно преминават памучните плантации и удобните площи земя, които фермерите не могат да удържат в ръцете си.

Ню Йорк е централната точка на юдейството, неговият търговски рай. “Той, пише Хенри Фонд, се явява място, където целият американски внос и износ се облагат с мита, място, където продуктивната работа на цяла Америка, плаща данък на стопаните на парите.

Градската територия се намира в юдейски ръце и в списъците на домовладелците много рядко може да се намери неюдейско име. Не е за учудване, че юдейските писатели при гледката на това безпримерно въздигане и на *непрекъснатия растеж на богатствата*

и силата, вдъхновено провъзвасят, че Съединените щати се явяват като обетованата земя, предсказана от пророците, а Ню Йорк като новият Йерусалим”.

(Хенри Форд “Международното юдейство”, стр. 34.)

Юдеите съставят само 3% от цялата маса на населението и срещу трите милиона юдеи стоят 97 милиона неюдеи в С. Щати и въпреки това във всички отрасли на живота юдеите заемат господстващо положение.

На стр. 252, 253 и 254 от книгата “Тайната дипломация” на В. Ф. Иванов, четем как покорните оръдия на юдейството се стремят да разложат Япония.

Вътре в Япония и в Корея действуват същите сили, както и в Китай и Манчжурия, т. е. масонството, сектантството и комунизма.

Масонството в Япония, както и навсякъде е проникнало от Англия. То се е появило в 19 век. Появяването на първата ложа се отнася към 1858 г., когато в тази година се създаде масонската ложа в Йокохама. Масонството е направило бързи успехи с издадения патент на 6.VII.1873 г., подписан от великия майстор на великата ложа на Англия, на официално откритата велика провинциална ложа на Япония на 15.VIII.1874 г.

Освен английското масонство, действуват ложите на американската юрисдикция.

В Япония са разпространени ложите на тамплиерите и имат висша консистория. (Конституция на Южна Америка).

Наред и във връзка с американското масонство, работи и Х. С. М. А.¹⁾, в длъжност на които е възложено възпитанието на младежта в религиозното безразличие, в националното безразличие, в интернационализма и в космополитизма.

1) Християн-Социалистическа Младежка Лига - бел. рег.

Х. С. М. Л. в своята работа са свързани с мисионерите на различните сектантски организации.

За началник на отдела Х. С. М. Л. на всяка цена трябва да бъде или протестант, или последовател на някоя секта.

В Япония са силно разпространени баптистите, методистите, евангелистите и петдесетниците, които имат собствени участъци земя, здания на мисиите, къщи, където живеят проповедниците, болници и пр.

Работата на тези секти представлява страшна угроза и опасност за държавите.

Прикривайки се под религиозни и благотелни цели, сектите водят:

1. Антимонархическа работа. Като запазват външна лоялност към особата на монарха, те проповядват, че монархът – това не е посланик от небето, а обикновен човек, че монархията не е божествено установяване, а създаване на човешките ръце.

В подготвената среда правят следующата стъпка като разкриват и доказват цялото преимущество на демократическата република пред монархията и поставянето начело на държавата президент от масоните или протестантите. Това е идеалната форма на държавното устройство на С. Щати. В името на постигане на тази цел се оправдава и революцията. Най-силна е пропагандата против политическите и административни власти, стоящи на стража на държавата. Представителите на властта са децата на сатана по учението на сектантите. Но, ако полицаят е сектант, то той е вече брат и на него сектата оказва своето пълно покровителство. Чрез полицейските агенти и администратори сектантите се води разузнаването и шпионажът, по заповед на своите висши представители.

2. Пропаганда против милитаризма. Сектантите отхвърлят войната. По тяхното учение не трябва да се взема оръжие. Сектантът трябва да се откаже открито от взимане на оръжие, или да се вмъкне някъде в нестроева длъжност. Идеалът на сектанта е вечният мир между братята. От тук произхожда и проповедта за крайния пацифизъм.

3. Всички сектанти са убедени, че само тяхното учение е истина, че само те се спасяват и получават пълно блаженство тези, които проповядват тяхното учение.

Адвентистите освен това, вярват още и в земния рай, в който ще се наслаждават на пълно щастие само братята (адвентисти).

Луис Мински

ЮДЕЙСКАТА АРИСТОКРАЦИЯ В АНГЛИЯ

Уелският принц е винаги придружен от своя личен приятел – сър Филип Сасун, когато посещава своите имения в Канада или опитва изкуството си срещу някой добре известен шампион в игра на голф, или навестява някой от затънтените лондонски квартали. Само в редки случаи няма да видите тази двойка от знаменити британци. Като се съди по манталитета, който съществува по другите части на Европа, интимността на наследяващия най-големия трон на света спрямо един юеин представлява отклонение от царуващите обществени обичаи. Ако в Континента, например в Румъния, кралят прояви известна наклонност, или приятелство към един юеин, това може да предизвика твърдението, че короната се продаде на юеите. Същото може да се случи и в Германия, Австрия, Унгария и в други източно-европейски страни. Ние, юеите, сме толкова обичани същества, че според нашите врагове даже приятелството ни се превръща в политическо средство в полза на международните ни братя.

В една цивилизована страна, обаче, като Англия, кралската среда и благородниците не чувствуват никакви скрупули при общуването със “страшния” юеин. Ако някой надзърне по социалните колони на всекидневната преса, той сигурно ще открие, че едва ли се минава ден без аристокрацията да е поканвала някоя юдейска личност у дома си на гости; без добре известни юеи да нямат на трапезата си някой член от благородниците, или някой известен гържавник. Никой няма нищо против отиването на Маркиза Ри-

динг, който е юдеин, на обяд у Негово Величество английския крал Георг V. Кралят и кралицата на Англия не веднъж са имали лорд Ридинга като гостенин в кралската им яхта “Виктория Алберт”. Често пъти на официалните банкети, давани от Уелския принц присъствуват юдеи, като сър и лейди Херберт Самуел. При дадения напоследък от министър-председателя и г-ца Макдоналд обяд, на ул. Даунинг Стрим N 10, присъствуваха четирима евреи.

Положението е съвсем различно от онова, което съществува в Европа, па даже отчасти и в Америка, гдето юдеинът не е съвсем “персона грата” в приемите, които се дават от 400-те. Ню-Йоркското общество би жертвувало половината от своето богатство, ако би могло да си осигури присъствието на Уелския принц в организираните от него тържества. Когато принцът посети напоследък Америка, съревнованието между обществото беше твърде усилено, кой по-напред да може да “грабне” Негово Височество. И разбира се, че това стана публично достояние. Това се случи не само относно наследника на британската корона, но и досежно благородниците (даже и привидните благородници) от всякакъв вид. При това лейди Свейфлинг, една от най-почитаните юдейки във Великобритания, прие напоследък в Лондон японските принц и принцеса Якамутсу с толкова малко шум, колкото съответствува на споменаването с два реда същата случка в социалните колони на вестниците. Между юдейската и неюдейската аристокрация няма в действителност никаква отличителна черта. В много случаи титуловани юдеи могат да претендират за по-гревен и по-виден произход, отколкото титуловани британци. Докато болшинството от юдеите получиха титлите си в знак на висока пре-

ценка за принасяни на Англия и английската империя услуги, има и такива, семейните традиции на които датуват от повече от три столетия и от лица, които заемаха високо положение в британския живот. Английската аристокрация намира голямо удоволствие да общува с тези юдеи, защото последните са заобиколени от известен екзотизъм, който особено привлича англичанина, въпреки че не може напълно да го разбере. Журналисти обичат да изтъкват топлотата и чара на юеите аристократи в контраст със сериозността на британския флегма. Те намират у юеина не само учението, културата и други високи качества на англичанина, но и допълнителна черта на ориентализъм. Англичанинът адмира съчетанието на тези две основи, въпреки че не може да го разбере напълно.

Юдейската аристокрация на Англия – под този термин ние разбираме титулованите юдеи – е като групировка от сравнително по-нова дата. Защото преди по-малко от сто години юеите страдаха от липса на равноправие и бяха принудени да се подвизават само в юдейския обществен живот. Даже и след настъпването на деветнадесетия век, който отбелязва появата на юдейски знаменитости, тази липса на еднакви права попречи на последните да принесат пълни услуги на своята родина. Едвам към кредата на столетието получиха евреите титлата баронет, първите носители на която бяха Мозес Монтефиоре, Исак Лайон Голдсмиг и Антони де Ротшилд. От тогава насам те имаха вече възможността да взимат активно участие в политическия и икономическия живот на нацията и да получават титли над пропорцията на своята численост. Трудно е да се каже колко юдеи бяха удостоени с подобна чест. Бро-

ят им в Англия е извънредно голям, в Австралия, Нова Зеландия и Южна Африка – среден, докато в Канада със смъртта на сър Мортимер Дейвис изчезна вече и последната от юдейските титли. Във всеки случай има представители на всичките титуловани степени. Към най-високите принадлежат барон де Ротшилд, баронеса де Голдсмит де Палмејра, Иесел от Вестминстер, лорд Ридинг, лорд Мелчет, графиня Дезар и много други; между баронетствата – сър Майер Шпилман, сър Йосиф Дювин, сър Едуард Щерн, лейди Аголф Тюк, сър Роберт Валеј Коен, сър Самуел Александър са между най-видните. Между аристократическите семейства в Англия са добре известни Монтегю (от лорд Свейфлинг), ротшилдовци, монтефиоровци (произхождение от сър Мозес Монтефиоре), голдсмитовците, йеселовци и коеновци.

Семейната връзка е играла голяма роля в живота на юдейската община в Англия. Всичките стари и с традиция фамилии са останали верни на последната за служене на общината, основана преди стотици години от техните сефарадски или ешкеназски праотци. В много случаи тези стари фамилии са тясно сближени помежду си чрез междубрачие така, че юдейската аристокрация се е запазила по същия начин, както самите кралски семейства.

Някои от тези семейства, особено по-заможните, се посветиха изключително на благоденствието на юдейската общност. Ротшилдовци, международното богатство на които е добре известно, се намират начело на юдейската благотворителност. Още откогато Майер Аншел Ротшилд изпрати сина си Натан от Франкфурт в Англия, за да основе там фамилиното богатство ротшилдовци бяха винаги начело на юдейската община, ако и да си създадоха такива

финансово реноме, каквото малцина други можеха да постигнат. Числото на титулованите юдеи в Англия дава една правилна преценка за юдейския принос към английската цивилизация, но въпреки това титулованите юдеи си останаха верни на юдейската община. Юдейските историци имат обичай да изтъкват факта, че видните юдеи на Англия били допринесли повече за Великобритания, отколкото за английското юдейство, обаче истинността на това твърдение е съмнителна. Всички Ротшилдовци са ангажирани в общинска дейност, както и голдсмитовци, шпилмановци и монтефиоровци и много други, еднакво добре известни семейства. Благогенствието на юдейската община съставлява в действителност, единствената грижа на мнозина юдеи от аристокрацията. Това не им попречи обаче да посветят голяма част от способностите си на британската мисъл и култура. Добре известният юдеин, като лорд Мелчет, сър Майер Шпилман и сър Филип Сасун заемаха известно време и държавна служба. Сър Филип, покрай членството си в парламента, като депутат на Хайт от 1912 насам бе и министър на въздухоплаването. Лорд Челчет бе комисар на труда и министър на народното здраве. Сър Майер Шпилман бе в началото инспектор на реформаторски и индустриални училища на Негово Величество. Други юдеи бяха свързани с изкуството, като сър Йосиф Дювин; с войската и флотата като сър Едвард Давид Щерн Барт; и лейтенант Ричард Ф. Йесел от кралската флота; докато други отпразвиха таланта си към политиката, като сър Херберт Самуел и Джеймс де Ротшилд.

Юдейската общност в Англия е така еднородна, че е изключена всякаква възможност за една изолирана аристокрация. Фактът, че видните юдеи заемат

ръководно място в общината, остава малка възможност за друга проява в юдейския социален живот. Ето защо, не съществуват юдейски социални функции в такова разнообразие, като у не юеи. Между юеите няма снобизъм. Аристократите юеи не намират, че едностранците им стоят под тяхното достойнство. Общината е достатъчно добре намазана машина, за да не може да съществува такова различие между юеите и другите нейни членове.

(Препечатано от списание “Бенеберит Магазин”, март 1932 г. в N 3 от бенеберитската библиотека на Софийската бенеберитска ложа “Кармел” N 674 – през 1932 г.).

В големият юдейски вестник “Джюиш Нешънъл Дей” от 9.IV.1936 г. е отпечатано следното изявление: ***“Американските юеи представляват една голяма политическа сила, въз основа на своя брой, на ловкостта и на проявите си. Те не са узурпирали властта, поскоро тя им принадлежи по естествен ред. Те я упражняват тъй, както им е изгодно. Какво искате да предприемете, прочее, срещу това?”***

Война срещу пробудените народи, които не искат да се преклонят пред юдейското господство – това бе повикът на североамериканското юдейство дълго преди избухването на настоящата война. Юдейският вестник “Ню Йорк Таймс” на юеина Адолф С. Окс застава, при това, начело на подстрекателствата. Този юеин, като никои друг считаше САЩ като подчинена на юдейството гържава и открито бе говорил за юдейски привилегии. На 25.XI.1925 г. в една публична реч, гържана в хотел Астор в Ню Йорк по случай стогодишнината на общината Бнай Джешурен, той каза: – Ние сме сега в златния век на юдейството, и това ние дължим на великата американска страна,

на великите Съединени Щати; и в този ден на изразяване благодарност, ние наистина трябва да сме много благодарни за правата и привилегиите, с които се ползуваме. Ние трябвало да пеем “Осанна” и високо да извикаме: “Бийте високо цимбали над Египетското тъмно море, Йехова триумфира и Израел е свободен”.

Президентът Алфред М. Коен от международния орден “Бнай Брит” пише на 9.V.1938 г. в “Ню Йорк Хералд Трибюн”: “Само в демокрацията е надеждата на юеите”.

В същия вестник равинът Израел Голдщайн писа на 24.XI.1934 г.: “Да пази Бог от всички движения, които сами се сочат като “патриотически”. Когато почешеш един фашист, в повечето случаи излиза един антисемит”.

Вестникът “Chicago Jewish Sentinel” от 24.IX.1936 г. пише: “Юеите не могат да живеят в една държава, където е развита висока национална култура”.

Равинът Саломон Фрийхоф в своята книга “Раса, нация, религия” пише: “Това, което стои на пътя ни, е национализмът. Това е нашият главен неприятел. Ние заставаме на страната на либерализма и на интернационализма срещу национализма: това е нашата сигурност”.

Но за това, какво именно представлява национализмът за юеите, юеинът Луиз Д. Брандайс бе писал открито следното: “Нека всички разберем най-сетне, че ние юеите, имаме една определена националност, към която се числи всеки един юеин, от само себе си, безразлично от това, в коя страна живее или от това, каква професия има, или каква религия изповядва. Организирайте се! Организирайте се, докато се яви и последният юеин”.

*(Из книгата “силите, които стоят зад Рузвелт”
от професор д-р Йохан фон Леерс)*

Ние сме юдеи, не ще допуснем никакъв мир. Издаваният в Лондон юдейски журнал “Джуиш Кроникл” напечатал в своя брой от 3.ІІІ.1939 г. забележителна статия, отнасяща се до Палестинската конференция. В тази статия се намира едно от типичните заплашвания, с които юдейството често се пери в последно време с груба откровеност.

“Това ще бъде явление, на което разумните държавни мъже не ще могат да гледат без потреперване. Юдейският въпрос ще се представи пред тях в суровата действителност по настойчив и по-остър, от когато и да било в историята на човечеството. Народите на земята могат да правят каквото си искат, но този въпрос от тях не ще отминне. Юдейският въпрос ще покаже своята Горгонова глава във всичките дипломатически кръгове, ще презгради всички пътища към международното успокоение. Кратко казано: крепостното владение – “Палестина за юдеите” – не се явява толкова юдейски или арабски въпрос, това е световна проблема”.

“Не бъде ли решена тази проблема, ще бъде нещо друго, ние юдеите, не ще допуснем никакъв мир, както и да биха искали това държавните мъже и миротворци”.

Управлят се по юдо-масонски. В бр. 15617 на “Аргентинише Тагеблат” от 22.V.1939 г. е напечатано следното:

В есенският “Националцайтунг” N 97, четем:

“Германският народ знае, че политиката на Фюрера, опираща се на единството и мощта на Велика Германия, ще запази мира и труда от всички покушения на юдо-масонските правителства на Лондон, Париж, Вашингтон и Москва.”

- Защо тъй скромно? Ето, че по юдо-масонски се

управляват също и Швейцария, Белгия, Холандия, Дания, Швеция, Норвегия и т. н.

“В действителност по юдо-масонски се управлява целият свят, с изключение на трите гържави от оста и подвластните им малки васални гържави, гражданите на които страстно желаят отново да попаднат в юдо-масонски ръце. Като почнем с Папата, Чембърлейн и Рузвелт, има толкова много юдо-масони, че на Хитлер ще потрѣбват хиляди години, за да може да прокара навсякъде своя строй”.

“Аргентинише Тагеблат” се издава в Буенос Айрес на немски език от юдея Алеман.

Юдейски болиевизъм. Издаваният в Лондон юдейски вестник “Джуиш Кроникл”, в своя брой от 4.IV.1919 г. бе писал:

“Това, че всред болиевиките има толкова много юдеи и това обстоятелство, че идеалите на болиевизма се съгласуват с най-благородните идеали на юдаизма, всичко това говори само за себе си”.

На 6.I.1933 г. “Джуиш Кроникл”, потвърждава:

“Повече от една трета от живущите в Съветския съюз юдеи, се намират на държавна служба”.

Съгласно “Дифенедер” (април 1939 г.), сегашният съветски министър на външните работи Молотов, каза по нареждането на Съветския диктатор следното: “Гонението на юдеите в Германия е явно противоположно на високото почитание, с което се ползва у нас тази раса, която ни даде Карл Маркс. В Съветския съюз антисемити не се търпят, те се разстрелват”.

Съветска юдея на американското всемирно изложение. Комитетът на изкуствата при Совнаркома е изпратил на всемирното изложение в Съединените щати група съветски музиканти. В групата влизали: цигула-

ри: Давид Ойстрайх (юдей), Лиза Гилелс (юдейка), пианисти: Емил Гилелс (юдей), Яков Флиер (юдей), Льв Оборин (юдей) и виолончелистът Дан Шафран (юдей).

Поучителното за всички марксисти и комунисти юдейско самоопределение.

Юдейският вестник в Тунис “Ла Газет г’Израел” напечатана в своя брой 20, от 3.ІІІ.1939 г., статия от юдея Рутенберг. Този Рутенберг, между другото, пише следното:

“В нашето неморално време, когато се осъществяват истинските фантастични химери, трябва да бъде осъществен и планът за Юдейското царство. Но, за да се основе Юдейската държава, не е достатъчно да се обсъжда въпроса надлъж и нашир и да се свикват конференции. Признаването на нашите права ние ще добием само с помощта на оръжията, на юдейските оръжия... Най-големите наши пороци са страхливостта и нерешителността. Ето, аз съм марксист, но открито признавам, че работя за осъществяването на ционизма, а не на социализма. Аз се боря за създаването на капиталистическо-юдейска държава. А ето, работниците-марксисти и комунисти от всички страни все още охотно си позволяват да се залъгват и измамват с юдейските водачи”.

Юдеите в испанско Мароко бързо се приспособяват.
Издаваният в Сарагоса испански вестник “Хералдо де Арагон” дава в своя брой от 17.V.1939 г. следното описание на празника на победите в Тетуан:

“Израилската колония устрои голямо тържество по случай щастливото и победоносно свършване на войната. Обявленията за празненството бяха разлепени вчера вечерта в юдейската част на града. Входът на юдейския квартал разхубавяваха големи плакати с надпис:

“Да живее Франко, ковач на победата”.

Всички къщи, през където минахме, бяха великолепно и изкусно осветени. Плакати с надписи: “Да живее Испания”, “Слава на пагналите”, “Да живее непобедимото войнство”, се осветляваха с електрически проектори.

На улица “Леви Казе” беше издигната почетна трибуна. Там бяха заели места представителите на властта в Протектората, поканени на празника. Тържеството увенчаваха два мавритански оркестъра и шествие с гвардейската музика на Халифа.

Многочислена публика, в болшинството си от красиви млади девизици, придаваше на празника особено оживление и радостен вид. Празненството продължи до утринни зори. Устроителният комитет се състоеше от следните известни в града търговци: Луи Кохен, Мойсей Бенатор, Мойсей Бентата, Самуил Кабизон и Йосиф Бензодон. Комитетът получи много писмени поздравления”.

Действително това е неуместна шега. Юдеите устройват празника на победата в чест на Испанския национален герой Генерал Франко, който токущо бе освободил Испанския народ от ноктите на юдо-болшеви́зма.

Юдеят Жан Зей, възпитател на младежта.

В течение на ред години националното възпитание на францuzката младеж се намираше, както е известно, в ръцете на юдеина Жан Зей. Жан Зей е не само юдеин, но и масон, Той е член на ложата “Л’Едюкасион Сивик” и на “Ла Сажилер”. В третата ложка “Етиен Долле”, той е посветен в 18-а степен. Освен това, той е член и на прословутата “Лига за правата на човека”, която по-правилно би било да се нарече “Лига за юдейските права”.

Към дължностите на французкия министър на просвещението Жан Зей, е и наблюдението щото французката младеж да се възпитава в патриотизъм и в благоговение пред свещените символи на нацията.

Както е известно, към свещените символи на французката нация се отнася и трицветното бяло, синьо, червено знаме. Това знаме има достойно и славно минало, защото в течение на много войни и множество битки се веело пред французките полкове. Трицветното знаме е светиня за всеки истински французин.

Как разбира юдеинът Жан Зей патриотизма и благоговението пред трицветното знаме, най-добре от всичко ни показва написаното от него стихотворение “Знаме”, 6.III.1924 год. Това стихотворение беше собственоръчно написано от сегашния министър на Просвещението във Франция и после отпечатано в издадената от него книга.

Издаваният в Париж противоюдейски вестник “Ла Франс Аншене”, орган на смелия французин Дарк де Палпуа, напечата в своя брой от 1-15.IV.1939 г. значи до издаването на Франция на закона за юдейската охрана, фотографическа снимка със собственоръчното написано стихотворение на Жан Зей. Издаваният в Страсбург на немски език противоюдейски вестник “Ди Бефрайюнг” отпечата текста на стихотворението от 15.IV.1939 г. на немски език. Ето какво е написал за трицветното знаме французкият министър на Просвещението, юдеинът Жан Зей:

Знаме

Те бяха един и половина милиона, що паднаха след тази гадост.

Един и половина милиона в своята страна и петдесет милиона от другите страни!

Един и половина милиона убити, о, Боже!

Един и половина милиона убити мъже за тази гадост, трицветното знаме.

Един и половина милиона убити! И всеки имаше майка, любовница, деца, дом, живот, надежда, туптящо сърце...

Що за парцал, за който те всички умряха?

Един и половина милиона убити, о, Боже!

Един и половина милиона убити за тази мърсота.

Един и половина милиона разпрани живота. Разпокъсани, разтрошени, в купчина захвърлени на бойното поле.

Един и половина милиона хора, които ние никога повече не ще чуем, които никога повече не ще видят своите възлюбени; един и половина милиона изгниващи в неznайни гробища, без гробове, без опело.

Те бяха красиви, силни, жизнерадостни, техните очи блестяха, техните жени ги обичаха.

И ето, те са мърша.

И всичко това за калната отрепка!

Нетърпим парцал, пригвозден към пръта, грозно те ненавиждам; да, аз те ненавиждам в душата си, ненавиждам те за всички тези бедствия, които ти представяваш, за живата кръв, за остро вонящата човешка кръв, която е прилепнала към твоите гънки; ненавиждам те в името на скелетите.

Те бяха един и половина милиона!

Ненавиждам те за всички тези, които те приветствуват; ненавиждам те за мерзавците, за сбирицината и за развратниците, които пред твоята сянка влачат в калта своите шапки; ненавиждам в теб старото вековно угнетение на скотския Бог, призовал човечеството на съд; ненавиждам твоите оцапани цветове: червеният – твоята кръв; синият – откраднат от небето, белият – твоите угризения на съвестта.

Остави ме, подъл символ, да оплача в усамотение, да оплача един и половина милиона млади мъже, които

са убити, и не забравяй, че като не се взираш в твоите генерали, като не гледам на твоите позлатени острия и на твоите победни надписи, за мен ти не си повече от мръсен за избърсване парцал.

6.III.1924 год.

*Подпис: Жан Зей
(От “Мирова Служба” – 1939 г.).*

Хубавичък списък:

В министерството на националното просвещение на Франция, при министъра юдеин Жан Зей, работят следните юдеи:

Началник на кабинета: Абрахам.

Директор на изящните изкуства: Хюсман.

Почетен генерален Директор на изящните изкуства и професии Колеж гьо Франс: Пол Леон.

Директор на театрите Огеон и Трокадеро: Абрам.

Управляващ националната библиотека: Жюлиен Хаим.

В Лувъра седят юдеи, неродени във Франция, между прочем, от неотдавна време, Миркин Гецевич, който получава месечно по 3000 франка само за това, че при случай ще поседи един час.

Към управлението на Парижката консерватория, юдеинът Жан Зей набелязва своя съплеменник Милхо.

Директор на Комическата опера: Андре Пол, юдей, на когото кандидатурата се поддържа от самото министерство.

Ето как юда се отнася с Англия. Доколко юдеите са изпълнени със съзнание за своето превъзходство над “могъщия и страшен Албион” ни показва антиюдейският брюкселски двуседмичник “Квид Нови” от 16.V.1939 г. Той съобщава, че антверпенската юдейска община е излязла с помощта на юдея Херман Феклер с публично заявление по палестинския въпрос. В тази прокламация е казано:

“Антверпенските юдеи обещаваат своята пълна морална и материална подкрепа на тези, които съумеят въпреки действащите закони, да намерят път за Палестина и да заставаат английското правителство да съобрази своето законодателство с фактите.

Те се надяват, че британското правителство не ще остане глухо към воплите на нещастните и към гласа на своята собствена съвест и милосърдие.

Юдейският народ ще продължава своето естествено преселване в Палестина и ще съумее да принуди Англия да го признае”.

Защо британските войници са длъжни да преследват арабите в Палестина? Издаваният в Лондон вестник “Ди Фашист” в N 121 от 1.VI.1939 г. пише:

“Защо в Палестина няма още рег? Защо даже не се опитват да променят справедливостта? Защо се продължава юдо-британското нападение над арабите? Защо в Палестина не се променя принципът на самоопределението?”

Причината е тази, че Палестина принадлежи на “Палестайн Економик Корпорейшън” (Икономическо палестинско общество), на което главното управление е в Ню Йорк. Директори на това общество са следващите американски юдеи: “. Х. Бекер, Окс, Берман, И. Биликоф, Д. М. Бресслер, И. Б. Броди, Д. А. Броун, Б. В. Коген, И. Епщейн, Ф. И. Фос, Л. Е. Курщейн, С. С. Лампорт, Х. Х. Леман, Л. С. Лоевенщейн, А. Х. Маркс, В. Е. Майер, И. М. Розенберг, Р. Садовски, И. Симон, Н. Щраус, А. Л. Щраус, Р. Сцолъд, Феликс Варбург и С. Земурай.

За тези хора, без изключение юдеи, английските войници са длъжни да отидат на ранявания и на смърт, за тях британската нация е длъжна да загуби своята всемирна репутация на “честен играч”, като жертвува своята честност и като изгубва гружбата на

мюсюлманския свят.

Това юдейско общество има висшият надзор над централните банки и следващите кооперативни учреждения в Палестина: Лоан Банк, Лтд.; Палестин Майнинг Синдикат Лтд.; Бисайг Ланг Корпорейшън, Лтд.; анд Палестин Хотелс, Лтд.

Освен тези общества в Палестина почти няма каквито и да е други.

По такъв начин, както това многократно е посочвала “Мировата служба”, британските войници са се унизили до равнина на наемни легионери на юдеите. Юдеите създават своите измамнически, лихварски и лъжливи дела, а арийският блондин Томи е длъжен за това да отиде на клане.

(Извадки от “Мирова служба” – 1939 г.)

К. В. Рогзаевски

КАКВО ТЕ ЗАГУБИХА?

Независимо от всички трудности и опасности, независимо от това, че небето на Русия е покрито още с тежки черни облаци, ние бодро гледаме в бъдещето. Ние знаем, че това време е наше. В нашето столетие юдейският въпрос не може да се разрешава изолирано за отделна страна или за група страни. В нашия век всеки голям въпрос неизбежно израства в световен въпрос и това или онова решение го разглеждат всички страни. Също такъв е и юдейският въпрос, поставен днес в световен мащаб пред всички, и пред всекиго, да се реши и за нашата Родина. А това значи, че Русия ще се освободи.

Ето причините на нашия оптимизъм, на нашия бодръ и жизнерадостен възглед в живота: страшният ръст на антисемитизма по цялата земя и в недрата на нашия народ. 1940 година донесе световната катастрофа на юдаизма, в това време, когато 1922 нанесе първия удар на победоносното шествие на сионските мъдреци към завладяване на световната власт, а 1933 постави пред юеите хамлетовското – “Да бъде или да не бъде”. Три гати прорязват текущото столетие, призвано да стане английски, а после и откровено юдейски век на световната история; тези три гати придават на 20 век обратен смисъл на пророчествата и изчисленията на кабалистите.

Тези три гати заслужават двойно внимание. Те са положени от мен в основата на приготвената от мен за печат голяма книга “Факти и изводи – юдейският въпрос в 20 столетие”. Те представят старата

та и вечно нова тема: след юдейските победи следват юдейските поражения в картини от нашето време.

На какво, ако не на тях, се спира вниманието на читателя в края на суровата и огнена 1940 година, която не напразно е отбелязана от юдеите с “гните на плача” в цялата вселена?

Преди 20 години юдеите не плачеха: те видяха своите най-пламенни сънища изпълнени. Какво още не достигаше за тяхното пълно тържество?

— *Русия*, ненавистната им Русия, на която още в 1906 година от устата на Янкел Шиф, от Вашингтон беше предявен нагъл ултиматум, потвърден в 1913 година с уговорка, във в. “Хаммер” – тази Русия лежеше простряна в техните крака. Сатанинското учение на зловния Мордухай тържествуваше над развалините на Великата империя – в името на интернационала се лееше руска кръв. На власт дойде тяхно правителство, послушният агент на международния капитал. С ножиците на чеката и глада юдеите унищожаваха руското съзнание за нацията, за да го заменят после с юдейско. Осъществена с техни пари тяхната революция, проведена във всеруски мащаб, готвеше кадрите, плановете и средствата за общочовешки скок... по всемирен мащаб. Коминтернът развъртя “програмата на максимума”, програмата на мировата социална революция.

Европа в това време, в двадесетата година на двадесетия век беше вече всецяло окупирана от войнствуващия юдаизъм. *Световното юдейство чувствуваше себе си неразделен господар и на трите интернационала: II, III и обществото на народите, управляваше непосредствено или чрез масонството, или чрез капитала, или чрез компартията правителствата на Англия, Германия, Франция, С.А.Щ., С.С.С.Р. и всички второстепенни държави.* За да не изгуби играта, зала-

гаше и на “червено”, и на “бяло”, *управляваше и революциите, и финанси, господствуваше в световната икономика, разпореждаше се със световната преса, отравяше с отровна безнравственост и материализъм световната култура*. Европа, целият свят беше готов да се преклони пред тържествуващото зло. Бляскав пример на юдейската власт над Европа може да служи следноемврийската, дохитлерова Германия.

Също както в Русия, в Германия революцията отпада страната и народа на безпросветната юдейска кабала. Членовете на първото революционно правителство се оказаха юдеи: Хаазе, Каутски, Феликс Кон, Хирицелд, Бернщайн, Пресс, Левалд и др. Юдеите запълниха държавните и общински длъжности 80% – ни казва официалната германска статистика. Вътрешната и външна политика се намери в ловки юдейски ръце, увенчани с извъртливата и лицемерна глава на хамелеона – юдеина Валтер Ратенау и верния юдейски слуга, “обективният” масон Шреземан.

В кратко време вечните гешефтари завладяха германската промишленост, гдето тяхното съотношение с немците към 1925 година се изрази в цифрите 107,5 към 51,4 в ръководните длъжности, докато в това време в средата на работниците и служащите беше всичко 59,8 към 305,3. Обхванали търговията и транспорта, където по върховете се оказа 314,9 юдеи срещу 37,3 немци, а в низините обратно, 11,6 юдеи срещу 49,7 немци.

Оборотът на една само на дребно търговия, евреите достигнаха през тези години 2,400,000,000 марки в годината. Дисконто – гезелшафт, Търговска банка. Дрезденска банка, Берлинер Ганделс – гезелшафт, Блайхредер, Менделсон и Варбург завършиха господството на юдейския финитерн над германската земя и германския народ 95% от всички немски вестници, съг-

ласно свидетелствуването на “Щюрмера” се превърнаха в юдейски вестници на немски език. Най-много разпространеният от тях – “Франкфуртер цайтунг” принадлежеше на юеите Симан, Гутман, Амбах, “Берлинер морген пост” и старият “Фоссише цайтунг” се явиха в собственост на Улщайн. “Берлинер Тагеблат” и “Берлинер 8-ур блат” принадлежаха на юеина Рубен Мозес. Само две юдейски издателства Улщайн и Моссе няколко пъти превъзхождаха всички германски издателства, взети заедно: – Улщайн издаваше повече от 20 вестника и журнали с общ тираж 10,000,000 екземпляра, Моссе – 15 вестника и журнали с общ тираж 5,000,000 екземпляра в ден. Това вече не беше “Заря” на юдейската преса, а цял “глас”, не отделен “глас”, а “хор”, оглушаващ германските глави с барабанни неверни сведения. Така се създаваше общественото мнение, извъртвайки истината и смайвайки ума.

От 234 ръководители на театри 118 бяха юеци, 92 арийци с неустановена расова принадлежност – говори се за юеите, че цифрите се и поправят. В столицата положението се оказа още по-лошо. В Берлин процентното отношение се е получило още повече антигерманско – 80% юеци начело на театрите. Режисьорът Макс Райнхард, театрален главатар и законодател, трима диригенти на държавната опера: Бруно Валтер, Ерих Клайбер и Отто Клемперер, звезди и звездички на германското кино: Зигфрид Арио, Курт Герон, Фриц Уортнер, Фрици Масарци, Макс Палленберг, Макс Ланда, Ричард Таубер, Курт Биос, Елизавета Бернгер, Ернест Дейч, Едуард Лихтенщайн, Мария Орска и пр. – името им е легион, всички те бяха юеци на германския олимп на изкуствата. Юеите запълниха университетите. За съжаление на германския народ остана достатъчно жалката роля: да

бъде почва, на която цъфтяха юдейски цветя. И юдеите правеха всичко, за да убият наклонната за изследвания копнееца и свободолюбива германска гуша, за да убият в човека образа и подобие на Божие и го превърнат в скот, както впрочем нас всички ни опеределя талмугът.

Те избират нарочни филми, предпазват от националсоциалистическия печат. Те пишат театрални пиеси с определена подплата. Те творят музикални творения, правейки подпора на възбуждения от различен род “джазови” мелодии и придавайки форма на “джаза”, даже и на такива творения, като немския химн или рождествената кантата. Германия бе наводнена с протиеестествени и кални порнографии, които систематически отравяха младежта. Разстелението се довършваше с мръсни постановки на екрана и сцената, при което в това направление особено се измайсториха юдейските драматурзи: – Вейл, Толлер, Цукмайер, Волф и Кренег. Този последният достигна до там, че в своята, имаща бесен успех в цяла Германия, нелепа грама “Джони играе”, беше изобразил, как негър на открита сцена изнасилва бяла жена, а в апоптоза представя, как черната раса покорява бялата. *Юдейските режисьори пунаха на бял свят вредоносни филми, възхваляващи свободната любов, абортите, развращение на малолетните, углавните престъпления.*

В пиесата “Джони играе” сластолюбив юдей под вида на негър, както се вижда, показва Юдея, насилваща Европа. Неограничавайки се с нечистите мечти, талмудистите побързали да ги въплътят в живота на завладенията от тях заводи и школи. Пресата по това време беше пъстра с ужасни картини на “демократически” издевателства над германския труд,

особено над беззащитните момичета и жени. Че нали Йехова ги е нарочно създал за утеха на избрания народ, тъй мислят проклетите кабалисти. Привеждайки в ред всички тези престъпления, “Щюрмер” ни казва:

Юдейските търговци и промишленици систематически погубвали своите секретари и работници, обезчестявали своите неюдейски продавачки. Всичко това се потвърждава от стотици и хиляди скандални процеси, с които се обогати съдебната хроника на Германия. Така юдеинът Луи Шлосс, собственик на две фабрики в Нюренберг, изнасилва 150 неюдейски момичета – работнички и служащи. Той ги е опивал, свързвал ръцете и краката им, издевателствувал с тях и заклеявявал позора им с това, че жигосвал тялото им със своето име с нагорещена тел. В Нюренберг също юдеинът Отто Майер, замайвайки своите млади жертви с алкохол, ги е привързвал към дървен кръст, правил им особени нарязвания на гърдите, на ръцете и на краката и само след това ги е изнасилвал, пред очите на една друга. Директорът на висшето търговско училище в Магдебург юдеинът Алберт Хириланд, лишил от девственост повече от 200 свои не юдейски ученички. Всичко това са факти. Даже “демократическата” власт била принудена под давлението на общественото мнение, да накаже разбеснелите се павиани, като осъдила всеки един от тях на тъмничен затвор.

Уви, не виждаме ли такива картини на постепенния разюздаващ юдейски произвол навсякъде, гдето лоялността към юдеите облекчава неговата открита или скрита експанзивност? Но изпила чашата на страданията до дъно, ограбената и унижена Германия при все това се освободи. Ще се освободи с Божията помощ и с руска сила и нашата Родина.

Грамадните възможности и безграничната власт

над добрата половина на Европа, юдеите изгубиха в 1933 година, в годината на германската национална революция. За световното юдейство, измъкването от неговата власт на великата страна, научена от горчивия опит и въоръжена с печални знания, бе силно отслабване. Юдейските ръководители прецениха опасността и обявиха война на Нова Германия, още в първите дни с появяването на власт на Адолф Хитлер. Но те не разбраха своевременно станалото, присетгнаха възметата, проспяха пробуждането на нациите, както по-рано проспяха зараждането на движението, скъсали техните, лелеяни в хилядолетните скитания и търсения, сатанински планове.

На пепелявите брегове на Средиземно море, в малката, нищожната, както се казва, от господарите на златото и революциите, в незабележителна Италия, се появи идеята, която съчетава две велики сили на човешкото същество, любовта към ближния, към родните полета – национализъм – с грижата за ближните, за родните хора с изискванията на социалната справедливост.

Провъзгласявайки нацията като висша ценност на земния живот, подчинявайки този земен живот в служба на вечния идеал, употребяващ за основа на нацията във вид на национално-организирана гържава, фашизмът в тези същите години, когато германският военен министър Дейч, по произхождение австрийски юдеин, писа: – Сега ние сме юдеи – на самия връх, сега ние се явяваме като господари – дал отначало на Италия, а после и на целия свят новите форми на гържавния, стопанския и културния живот, в който няма място за юдеите.

Победата на фашизма в Италия в 1922 година направи тази година повратна в мировата история. В

същото това време това беше година, в която първата от европейските страни, макар и малката Италия, се откъсва от юдейския колец, смачквайки мира. В тази година в световната тъмница на духа и на тялото, издигната от Дявола под трона на златния телец, беше пробита първата цепнатина. И в тази цепнатина нахлува вятър.

Пропуснало тогава фашизма, световното юдейство изгуби време и спокойствие. Спящият се пробуди. Всеки жизнеспособен народ поиска да живее самобитно независим национален живот. Националните сили на разните страни влязоха в смъртен конфликт с всепроникващия, всеразлагащ и всепокоряващия юдаизъм.

В 1933 година в резултат на запалената от самото юдейство страшна световна война, се завършва последната сметка на всички тези дяволи и дяволчета: идва им вече да помислят не за световната власт, а за собственото си спасение.

Грамадни територии, ако не в географически, то в икономически и в стратегически смисъл бяха загубени от тях още в предшествуващата 1939 г. и малко порано...

Не напразно, противодействайки на съединението на Австрия с Германия, юдейските капиталисти и комунисти бяха готови да подкрепят когото и да било, даже и несполучливия Отто Хабсбургски и австрийските и легитимисти, само да не би да се допуснат до властта ненавистните им фашисти.

Виенската община – със скръб отбелязва юдейският справочник от 1933 година, беше най-богатата в Европа. Тя наброяваше 19 синагоги, съдържаше редица от талмуди, тори и основни религиозни училища, поддържаха и преподаването на юдейския закон Божий в държавните и частни учебни заведения. Нейна-

та библиотека е една от най-богатите в Европа, с повече от 360,000 тома, нейният музей е също един от най-добрите.

Във Виена се издаваха в последно време до 20 юдейски вестници и журнали, повече от където и да било в другите градове на Европа. Всички направления на юдейската общественост и политическа мисъл имаха тук свои органи. Тук излизаше ежедневният юдейски вестник “Винер морген цайтунг”. Тук се основа юдейската студентска организация “Кадима”, из редовете на която излязоха най-близките сътрудници на Херцел. Във Виена излезе в 1897 г. неговата книга “Юдейската държава”. Във Виена заседаваше избраният на първия ционистически конгрес, изпълнителният комитет на новата организация и излизаше неговият орган “Ди велт”. Бюджетът на общината в 1938 г. предвиждаше 6,687,810 шилнга разход. Големи суми бяха преведени в помощ на бежанците от Германия... С една дума защо тя да не е Палестина или някой малък Ню Йорк? И всичко това погълна “тържествуващата нощ на нацизма”.

В Чехословакия юдейският капитал постепенно погълна 79% от чешката търговия и промишленост. На конференцията на чехословашката ционистическа федерация в 1930 г., беше решено да се насади в Палестина лес, на името на Масарика и да се запише името му в златната книга на юдейския национален фонд. 80-годишният юбилей на президента на Чехословашката република, както съобщава юдейската преса, беше тържествено отпразнуван... във всички синагоги. Това все значи нещо и свидетелствува за много нещо.

В Полша, както свидетелствуват самите юдеи в 1938 г., бяха вече 207,000 юдейски търговски предпри-

ятия срещу 188,000, принадлежащи на не юеи. Процентното отношение на адвокатите юеи е значително, се радва юдейският справочник; 52,1 в 1925 г., 49,8 в 1935 г. *Всички ръководители на Полската държава се оказаха въввлечени в масонските ложи. По сведенията "Варшавска вечер" в 1937 г. в Полша бяха 2 смесени масонски ложи и 10 чисто юдейски. Полската политика беше под контрола на някой си полковник Кшеменски, който в края на краищата се оказа юеинът Фригман... И всичко този юеин загуби, благодарение на ненавистната Германия. Всичко това беше притурка, приказката се оказа от по-рано. Решаваният разгром на юдейските основи гоиде в 1940 г.*

Изгубвайки постепенно: Италия, Германия, Португалия, Австрия, Испания, Чехословакия, Полша, световното юдейство в 1940 г. последователно загубва Дания, Норвегия, Белгия, Холандия, Франция, Унгария и Румъния.

Това не е малка загуба. След Англия, "поюдейчената Франция", както я беше нарекъл Дрюмон, беше втора по значение и сила база на световното юдейство.

Бошинството французки политици, министри и капиталисти в последно време, ако сами не са принадлежали към юдейския интернационал, то затова вече са били в масонските ложи.

"Ла либр парол" превежда списък на 90 члена от правителствата Блум – 1936 г., от които 45 се оказват юеи и 44 – масони.

В юдейската среда ние срещаме такива имена, като сам достопочтеният едноименник на Троцки – Блюмел, Жюл Мощ, Хелбронер, Грюмбаум, Балин, Пер Котт, Жан Зей, Брунсвиг, Вейл, Драйфус, бележитият Мандел, разбира се. В масонските среди – Камила Шотана, Поля Фора, Егарда Далагие, Марка Дормуа,

Ивона Делбоса, Шарла Еспинаса и много други. Мимоходом ще споменем, че Лейб Блум, бъдещият министър социалист, представител на народния фронт и другар на Коминтерна, в същото това време беше най-крупният фабрикант-милионер-хищник, безпощадно използващ своите работници. *А в качеството си на министър на Народното просвещение, той написа омразна книжка “Съвети към младежта”, в която злобно нападайки девствеността, приканваше девиците “да пробват любовта” със своите бащи и братя и проповядваше такива мерзости, каквито може да издържи само лекомисления френски език.*

Обикновено невойнствените юдеи тук проникнаха даже и в армията, и в нея достигнаха достатъчно високо.

От юдеите напълно бе окупиран и информационният апарат.

Във френския журнал “Ла либър парол” намираме такива данни: Радио Сиг – собственост на братята Драйфус. Парижката широко разпространителна станция се управлява от юдеина Грюнбаум, Тулузското радио – от юдеина Кирковски. В Централния радио апарат, ръководещ всички радио станции на страната, заседават юдеите: Ротшилд, Аструн, Блюм, Блок, Мортие и др.

Нашето кино почти изцяло беше в калните юдейски лапи – съкрушено въздиша истинският французки печат. Натановци, Ходховци, Браунбергеровци, Хайковци по братски бяха поделили французкото кинопроизводство. Кинотеатрите се управляват от Сугами, Ромен Пинос, Абел Гансом, Диамант Бергер и от подобен род натанзони. Почти всички театри в Париж се управляват от синовете на израеля, като: “Одеон” от Абрам, “Шателе” от Леман..., нужно ли е да продължим?

Бедна Франция. Не, ето това беше вчера – щастлива Франция – ще кажем днес щастлива, негледайки на всички ужаси от пораженията и разгрома: със скъпа цена, но при все това се освободи от убийците и разложителите, гдето всяка мрачна, тъмна сила на юдаизма отравяше французката гуша и изтерзаваше французкия народ в течение на сто години – до 1941 г.

У нас няма време, нито място, да изложим вчерашното юдейско могъщество в останалите освободили се страни, например в Унгария или в Румъния. Да преминем, макар и набързо, като се спрем само на два поучителни примера. Тези примери са наистина поучителни.

Във въвлечените сега в спасителната чистка на Нидерландия, юдеите се оказаха до последния момент и в най-далечни времена владетели на големи, преголеми ключове. По свидетелството на “Юдейски живот”, например: *Холандия всякога е била известна в света като убежище за преследваните юдеи* и в тази гостоприемна страна юдеите са се устроили съвсем не глупаво.

Холандските юдеи за последните 400 години са живели много по-добре, отколкото техните братя в другите страни на Европа, съобщава този журнал. В 1651 г. те заели ръководните места в икономическия живот на Холандия, в 1797 г. и в политическия, и в административния. Холандските юдеи играли видна роля в “източната индийска компания”, която фактически е завоювала за Холандия нейните колонии в Далечния Изток. Холандското юдейство е представено във всички професии. Вие виждате в Холандия юдейски политици, съдии, професори, банкери, директори на крупни търговски фирми, търговци, висши и нисши държавни и общински чиновници. Външното асимилирано холандско юдейство се е отзовало на

всички юдейски проблеми. В сефарадските синагоги е същият този строй, какъвто е бил и в 16 век. Холандските ционисти всякога са взимали активна позиция в световното ционистическо движение. През миналата световна война централното бюро на юдейския национален фонд се намираше в Хага. Много сърдечни са отношенията между холандските юдеи и тяхната кралица. Тя е често гост в амстердамския “Мойшев Зкейним”. Холандските монарси и министри са били всякога лоялни към своите юдейски граждани. Ние всякога сме мислили, че поданиците са длъжни да бъдат лоялни към монарха, а юдейският журнал мисли, че това е обратно. Впрочем, само в един случай, когато думата е за Негово Величество – Юдея.

Същият този вестник под достатъчно обидно за датчаните заглавие “Великите юдеи в малката Дания”, рисува картината на юдейското преуспяване в Дания. Ако се вярва на този източник, всички велики хора на “малката Дания”, принадлежали към юдейската нация. Датският критик Георг Брандес се е появил на Божия свят в Копенхаген от юдейски родители с настоящето юдейско име “Кон”. Братът на Георги Карл Едуард Брандес бил основател на най-големия и популярен датски вестник “Политикен” и бил също в едно време член на парламента и сената и даже министър на финансите на Датското кралство. Големи заслуги пред датската журналистика е имал също друг юдеин – Мендел Леви Натансен – един от знаменитата в Дания фамилия Натансенови, която дала на тази страна много велики хора. Той по право се нарича в Дания “баща на датската журналистика”. Не отдавна умрелият Хенри Натансен беше известният драматург и режисьор в кралския театър в Копенхаген”. Не по-малко известна със сво-

ите талантиливи синове е фамилията Мелхиор. Един от тях, Мориц Мелхиор, беше член на върховната палата, основал “частна банка”, която имаше клонове по цялата страна, беше председател на юдейската община в Копенхаген и ... гружил с Ханс Християн Андерсен, който даже живял в къщата му и там умрял.

Неговият брат Мойсей е бил често гостенин на кралския двор. Благодарение на неговите старания, бащата на днешния крал повлиял на своя племенник царя Николай II, за да не станат юдейски погроми в 1907 г. (??)

Числото на юдеите в Дания е незначително. Но навсякъде вие срещате юдеина: професор, артист, диригент, режисьор, скулптур, музикант, доктор, писател, изследовател – заключава тази статия, достойна за нарочно и внимателно изследване. Но какво оставаше на сцената на живота на датския народ? Ролята на работни добичета, призвани да хранят и поддържат юдейските културтрегери, разбира се.

“Юдейски мир” 1939 г. свидетелствува, че от 16,000,000 юдеи, които сега живеят по земята, 9,137,051 човека, т. е. почти две трети, живеят в Европа. Из страните на юдейското разселване в Европа първо място заема Полша – 3,028,837 юдеи, на второ място стои СССР – 2,524,469. След това идва Румъния – 728,115 юдеи (по румънски данни 1,500,000). Германия – 499,682 юдеи, Унгария 444,567, Чехо-Словакия – 356,830, Англия – 300,000, Франция – 240,000, Австрия – 191,408, Холандия – 156,817, Литва – 155,125, Латвия – 93,479, Гърция – 72,791, Югославия – 68,405, Белгия – 60,000, Турция – 55,592, София – 25,863 – пребр. 1934 г.

Представете си болшинството от тези цифри и пред вас ще изпъкне голямата картина на юдейското разорение и дезорганизация в 1940 год.

Най-голямата в света юдейска община, ако изключим Ню Йорк и Москва, същият този справочник нарича Варшава – 334,354 юдеи. В Лондон има 233,991 юдеи, в Буда-Пеща – 204,471, в Лодз – 181,720, във Виена – 178,034, в Париж 175,000, по стотици хиляди юдеи – в Амстердам, Брюксел, Марсилия. “Юдеи, разпръснати и в нужда”, публикува жалостиви сравнения “Юдейският живот” ...

... “Може ли да се злорадствува на хорското нещастие? – Да, когато от разсейващия се вятър се получава буря. Обикновените юдеи, неучаствуващи в престъпните замисли на своите управници, са отговорни за своето национално ръководство, както и всяка нация, която споделя победите и пораженията на своите вождове. Те искаха световно могъщество, а получиха световна катастрофа. Те ни хвърлиха в бездна, а сега сами те летят в бездна. Падайте!

Прибавете към цифрите на юдейската емиграция, милиардните загуби в пари и имущества, загубата на политическото влияние на целия стар свят, освен Англия, Палестина, отчасти Швейцария и Швеция, разгрома на европейското масонство, особено “Великият изток на Франция”, дезорганизацията на “Всемирният израилски съюз” и всичките му европейски сектори, “Бенеберит”, безславния край на “Обществото на народите”, което се провали в небитието и на вас ще ви стане понятно, защо навсякъде по земята, където има юдеи, се определят “дни на плача”. Тук има какво да се оплаква. – През много и много векове юдейството не е изпитвало такава провала, а това е само началото на неумолимото, като стихия проваляне. Неумолимата Немезида поставя в следващия ред по-нататъшни беди: изгубване на Палестина, изгубване на Русия, изгубване на Америка... Къде

ще намерят пристанище вечните страници на талмуда, когато новият световен ред напълно се въплъти в живота и стане факт и в Европа, и в Азия, и в Америка?

Това е проявяващата се в Света, непредвидена в никакви протоколи, освен може би от Божественото провидение, велика национална революция, гласът на живота, изобличаващ химерата и лъжата. Новият ред, носещ преди всичко освобождение на света от всякакви паразити и утвърждение на нацията в държавата, в стопанството и в културата.

Какво те загубиха?

В 1922 г. първата из многозавоюваните страни Италия, в 1933 г. – решаващата страна в Европа, Германия, в 1940 г. – цяла Европа.

Какво загубват?

- Русия и света.

Това ще бъде окончателното решение на юдейския въпрос в 20 век. Английският и юдейският век се превръща във век на нациите, на скрижалите на който новият живот в Европа пише *Германия*, в Азия – *Япония*, а в полята и горите на необятната наша Родина ще напише *Руска нация* – необходим и неизбежен участник в световното политическо, икономическо и културно преустройство и аз ще кажа нещо повече: тя като решаващ фактор.

Ето защо в началото на 1941 год., смятайки сбора на световната юдейска катастрофа без съмнение отслабващ юдейските позиции и в нашата Родина, ние без трепет приветствуваме новия ред в Източна Азия, в освобождаваща се Европа и се стремим към подобен нов ред в нашия руски дом – в Русия.

Ч А С Т V

**АДОЛФ ХИТЛЕР
ЗА ЮДЕИТЕ**

ИЗ СТАТИЯТА “БОЛШЕВИЗМЪТ И ЕВРОПЕЙСКАТА НАРОДНОСТНА ОБЩНОСТ”,

съставена от речта, произнесена на партийния конгрес в Нюрнберг в 1937 г. от Адолф Хитлер

(“Млада Европа”, сп. на бойците на европейската академическа младеж, бр. 1 и 2, 1941 г.)

“Една брутална диктатура на една чужда раса, без остатък заграби водачеството над самия руски народ и със същата мярка го упражнява...”

Юдейската раса навлиза в народите без да бъде канена и се опитва най-напред, като една чужда класа, чрез търговията и размяната на богатата да си осигури едно определено стопанско влияние. След сто-тици години този процес стига до там, че стопанската сила на пришълците постепенно става причина за *живо противодействие от страна на народа, дал им гостоприемството си*. Тази естествена отбрана ускорява в юдейството опита, чрез привидността на една постепенна асимилация, да отстрани не само ненавиждането им като чужда нация, но и чрез нея да спечели едно пряко, даже политическо влияние върху въпросната страна.

Отчасти поради търговски интереси, отчасти обаче, от вродена народна търпеливост, от мнозина не биват разпознавани опасностите на това развитие. Предупредителните гласове на влиятелни или мъдри хора биват съзнателно точно така недочувани, както това вече се е случвало винаги в историята, когато предречените последствия са били от неприятно естество.

По този начин се отгава на това юдейско сдружение, боравещо с езика на даващия им гостоприемство народ, изхождайки от влиянието си в търговията, да печели все повече и повече *политическо влияние*. *То се промъква, както в редовете на ръководните фактори, така също и в редовете на техните опозиционери*. В същия размер, в който употребява дейността си, за да разклати и без това поради други причини вече постепенно отслабващите позиции на едно династическо управление, направлява интересите си повече върху засилването на демократическото народно движение. Тогава едва *демокрацията дава условията* за организирането на онези терористически тълпи, които ние познаваме, като социалдемократизъм, комунистическа партия или болшевишки интернационал.

Докато обаче чрез демократизма живата съпротивителна воля бива спъвана от хилядите формалности и преди всичко, благодарение на съзнателното подхранване на възможно по-слаби народни представителства, в лицето на радикалните революционни движения, се развива авангардът на юдейската световна революция.

Обществената и стопанска слабост спомагат само на разрушителното нападение на този болшевишки интернационализъм, организиран от юдейски елементи.

Така и в този стадий се повтаря същият процес, както и в предшествуващия. Докато една част от нашите “юдейски съграждани” обезоръжават демокрацията, особено чрез влиянието върху пресата, или пък чрез свързването си с революционните прояви във формата на народни фронтове, ни впръсква отрова, то останалата част на юдейството носи вече измежду гражданско-демократическия свят факлата на болшевишката революция, без да е възможно от

нейна страна едно ефикасно противодействие. Крайната цел е пълна большевишка революция, но това не значи още настъпване водачество на пролетариата чрез пролетариата, а *подхвърляне на пролетарията под водачеството на новите му чужди господари.*

Тъй като веднъж раздразнената, побесняла и полудяла маса, подпомогната от освободени арестантски и затворнически асоциални елементи, *изкорени нейната естествена народна интелигенция* и я поведе към ешафода, остава тогава юеинът, като единствен носител на едно макар и мизерно познание. Защото тук му е мястото да се констатира: тази раса не спада нито духовно, нито морално към превъзхождащите, а и в двата случая – към най-нискостоящите. Тяхната *безскрупулност, безсъвестност* не може никога да бъде приравнена с едно истинско, гениално предразположение.

Хвърлете само един поглед върху значението на юейството в търговско отношение и тогава върху истинските стойности на творческата фантазия и гениалността на идващите *открития и големи дела на човечеството.* Ако някъде съвпада някога констатацията, *че не досега до дяла, а създаването на дяла е от значение,* то това важи преди всичко при преценката на истинските дела на юейството. Възможно е то да е взело в някои страни 90% от местата на интелигентните, но то не е *нито открило, нито сътворило, нито пък посочило елементите* на познанията, на културата, на изкуството и т. н. То може чрез разни манипулации да държи в ръцете си търговията, но самата основа на търговията, т. е. ценностите, не са открити, изнамерени и развити от юеи. *Те са една свършено безплодна раса.*

Затова, ако тя иска да владее някъде продължително, трябва едновременно и в другите страни да

върви изкореняването на горния и интелектуален слой. Иначе тя би била в късо време наново подчинена под превъзхождащата я интелигенция, защото те са били във всичко, което засяга истинска дейност, *кърпачи* и такива ще си останат...

Ние доказахме в миналите години чрез редица поразителни статистически данни, че в настоящата пролетарска Русия над 80% от водаческите места са заети от юдеите. Това значи не, че пролетариатът диктува, а онази раса, чиято Давидова звезда най-после е станала символът на така наречената пролетарска държава. Ние уредихме този въпрос за водачеството в Германия, при което положително чрез делото на национал-социализма, без оглед на личност, произход или състояние, бяха издирени и подготвени способните за водачи личности. Върху много неща писа световната юдейска преса, а също и пресата на Съветска Русия, т. е. съветската юдейщина, но не бе споменато нито дума за тези статистически данни за *общото юдейско водачество* в така наречената “държава на работниците и селяните”. Те трябваше по този въпрос да мълчат. Тук не се отдаваше нито да се лъже, нито да се извърта, защото бе налице опасността от проясняването на другите народи.

Впрочем, ние самите преживяхме същото това в Германия. Кои са водачите на нашата баварска съветска република? Кои бяха водачите на “Спартак”? Кои бяха истинските водачи и парични помагачи на нашата комунистическа партия? Това не могат да отклонят или изменят даже и почтените господа демократи. – Това бяха единствено юеи.

А така е било и в Унгария, и в онези части на Испания, които понастоящем още не са завзети от същинския испански народ (1937 г.).

Десетки години наред също и в нашата страна това юдейство използваше марксистката партия на пролетарията, като инструмент, не срещу паразитите на националния и стопанския живот, а напротив – винаги само в служба на паразитите срещу националното производство. То спира тази национална продуктивност толкова дълго, докато най-после останаха на улицата седем милиона безработни. И това единствено заради надеждата, *от тези седем милиона безработни да образуват най-после болшевишката революционна армия*. С нея се очакваше, че ще може да се унищожи националната интелигенция в нашия народ така, както се опита в Испания и както се направи в Русия.

В тази борба, в която именно юдеинът като водачески елемент на социалната справедливост организира и ръководи, не е засегнат нито един единствен юдеин, като социално отстъпнически елемент. Само там, където едно общо народностно водачество не съществува вече, започват и последните нагони на юдейството да се събуждат. Най-недостойното водачество, което въобще е мислимо за човечеството, започва тогава, както в Съветска Русия, взаимно да се избива и унищожава.

Ако обаче, някой води само тази привидна социална световна борба, за да принуди накрая във формата на една брутална диктатура чужди народи под водачеството на тази раса и при това се старее да *разшири този процес в една световна революция*, тогава едно подобно развитие интересува не само пряко засегнатият, но заплашва косвено всеки.

В обществото на културните европейски нации *юдейският болшевизъм е едно свършено чуждо тяло, което нито и с най-малък принос не е дарило нашето стопанство или култура, а създава само бъркотия*, коя-

то не можеше да се представи с нито едно единствено положително дело на едно интернационално изложение на европейския или световен живот, а само с пропагандистични табели, лъжливи цифри и подстрекателни плакати.

Ние сме заинтересовани за Европа повече, отколкото е необходимо, може би, за някои други страни. Следователно, ние трябва да бъдем врагове на опита да се внесе в тази европейска народна фамилия общо и поотделно, един елемент на разлагане и на разрушение.

Освен това за нас немците мисълта, че тази Европа би могла да бъде управлявана и ръководена точно от Москва, е просто непоносима.

За нас във всеки случай, даже самата мисъл, да получаваме директиви от един толкова по-ниско стоящ от нас свят, би било колкото смешна, толкова и възмутителна. Освен това тази претенция на една нецивилизована юдейско-болшевишка престъпническа банда от Москва да управлява Германия, една стара културна европейска страна, е още едно нахалство...

**Ф. М. ДОСТОЕВСКИ
ЗА ЮДЕИТЕ**

Ами какво би станало, ако неюдеите в Русия бяха три милиона, а юдеите да бяха 80 милиона? Е, в какво биха се обърнали русите при юдеите и как биха се отнасяли те към тях? Дали биха им дали да се изравнят с тях в правата си? Дали биха им позволили да се молят свободно между тях? Не биха ли ги обърнали направо в роби? Полошо от това. Не биха ли ограли съвсем кожата им? Не биха ли ги избили до човек, до окончателно изтребление, както са вършили това с чуждите народности някога, в своята стара история?

Безбожният анархизъм е близък. Нашите деца ще го дочакат. Интернационалът се е разпоредил, щото европейската революция да започне в Русия, и ще започне, тъй като няма надежден отпор нито в управлението, нито в обществото. Бунтът ще захване от атеизма и грабежа на всички богатства. Ще започнат да тълчат религията, да разрушават черквите, да ги обръщат в казарми и конюшни и ще залечат света с кръв и после сами ще се изплашат.

Предвижда се страшна, колосална и стихийна революция, която ще потресе всички царства в света и с изменяването образа на този свят, ще паднат сто милиона човешки глави и ще бъде залят целият свят с реки от кръв.

Юдеите ще погубят Русия и ще застанат начело на анархията. Чифутина (жуга) и неговият кагал, това е заговор против русите.

(Из Дневника на писателя).

В дневника на писателя за 1877 година на Ф. М. Достоевски, във втора глава под заглавие “Про и контра”, великият пророк и тайноведец казва: “Да предположим, че е твърде трудно да се изучи четиридесетвековната история на такъв народ, какъвто са юеите, но за всеки случай аз зная вече едно, че навярно няма в целия свят друг народ, който толкова да се е оплаквал от съдбата си непрекъснато, след всяка своя стъпка и дума, от своето признаване, от своето страдание, от своето мъченичество. Ще помислим, че те не царуват в Европа, че не те управляват там борсите само, а ще рече и политиката, вътрешните работи, нравствеността на държавите. Но все пак, ако не беше така силна юейската идея в света и може би този същият “славянски” (миналогодишен) въпрос, отдавна да беше решен в полза на славяните, а не на турците. Аз съм готов да повярвам, че лорд Биконсфилд сам, може би, е забравил своя произход някога от испанските жидове (навярно обаче, не е забравил), но, че той е “ръководил” английската консервативна политика през последната година до някъде от гледна точка на жуда, в това според мене не можем се усъмни”. Донякъде “това не може да не се допусне”.

След това той казва: “Ами, какво ще стане, ако по някакъв начин и в нашата селска община, която огражда нашия беден кореняк селянин от толкова злини, ами какво ще стане, ако при този освободен селянин, толкова неопитен, толкова неумеец да се пази от съблазън и за когото се е грижила до сега общината, нахлуе с цялата своя община юеинът – да, какво ще стане? За един миг ще дойде краят му. Всичкият

му имот, всичката му сила ще премине на другия ден във властта на юдея и ще настъпи такова време, с което не би могло да се сравни не само времето на крепостничеството, но дори и на татарщината”.

На друго място, в същата глава Достоевски казва: “Но нека, нека те нравствено да са по-чисти от всички народи в света, и от руския, разбира се, а при това аз току що прочетох, че юдеите в Америка, в Южните щати, вече се нахвърлили изцяло върху милионната маса освободени негри и вече са я завладели според своето известно и вековечно “златно изкуство”, като използвали неопитността и пороците на експлоатираното племе... А преди десет дни прочетох в “Новое время” (N 372) кореспонденция от Ковно, твърде характерно, “така да се каже, до такава степен се нахвърлили юдеите там върху местното литовско население, че едва не погубили всички с ракия и само ксендзите (свещениците) спасили бедните, що се опили, заплашвайки ги с мъките на ада и уреждайки между тях дружества на трезвеността. ... Ако почнем да пишем историята на това всемирно племе, то могат се намери веднага сто хиляди такива и още по-крупни факти, така че един или два факта повече не ще прибавят нищо особено, но ето какво е любопитно: любопитно е това, че щом ви потрѣбва справка за юдеина и неговите дела, в препирня ли или просто в минута на собствено размисление, то не ходете в библиотеката за четене, не се ровете в старите книги, или в собствените стари бележки не се трудете, не търсете, не се напрягайте, а без да се движите от мястото, дори неподвижки се от стола, протегнете само ръка към който искате пръв вестник, що лежи до вас и потърсете на втората или на третата страница, непременно ще

намерите нещо за юдеите и непременно онова, което ви интересува, непременно най-характерното и непременно едно и същото – т. е. все същите подвизи”.

Ето кога ще трепнат сърцата на нашите вековни врагове и ненавистници, на които ние, ето вече от два века, досаждаме в Европа. Ще трепнат сърцата на много хиляди европейски жидове и заедно с тях на милиони жидоствуващи християни.

Не разбират те и не знаят, че ако ние поискаме, то нас не ще победят нито жидовците от цяла Европа заедно, нито милионното тяхно злато, нито милионните техни армии, защото, ако ние поискаме, то нас не могат да ни заставят да правим това, което ние не желаем и че няма такава сила по цялата земя, която би могла да ни застави.

(том 11, стр. 109).

Но, не се безпокойте. Всички тези жестоки човешки мъчения от изгващия безбожен хаос, ни приближават обратно към Бога, защото у много ще се почувствува непоносима мъка без Него.

А когато отново се издигне религиозността на нужната висота, само тогава ще се избави православният свят от усилията на явните гонители на Христа Спасителя, нашият Бог.

И целият европейски атеистически бунт ще завърши с окончателното тържество на християнството, особено православието... за срам на всички силни и тържествуващи до сега. (Том 11 – 229).

(Из книгата “Юдейски въпрос” – съставена от извлечения из “Дневника на писателя” от Ф. М. Достоевски).

**БЕНДЖАМИН
ФРАНКЛИН**
(президент на С.А.Щ.)
ЗА ЮДЕИТЕ

С. А. Щ. – 1789 година

Ако вие не изгоните юдеите, то за по малко от 200 години, нашите потомци ще обработват с пот на лицето нивята, за да хранят юдеите, в същото време, когато тези последните ще седят в своите контори и радостно ще потриват ръцете си.

Аз ви предупреждавам, господа, ако вие не изгоните юдеите веднъж завинаги от пределите на Америка, то децата на вашите деца ще ви проклинат из гробовете си”.

Бенджамин Франклин

В 1789 година Вениамин Франклин е произнесъл следните пророчески слова в една реч пред конгреса на Северо-Американските Съединени Щати (С.А.С.Щ)

“Господа, няма по-голяма опасност за САСЩ от юдеите. В която и да било страна, където са се заселили в значително количество, те всякога са съдействували за значителното понижение на моралния уровень на съответния народ, като са въвеждали лъжата и мошеничеството в промишлеността и търговията, заграбвали са влиянието върху културните вкусове и привички и разрушавайки духовния живот на другите, сами не са възприемали тази зараза.

При това те всякога се държат обособени и никога не се асимилират.

Те създават държава в държава и ако се опитва някой да им се противопостави, то те всякога се стремят да задушат такава страна във финансово отношение, както, например, стана с Испания и Португалия.

Ето вече, повече от 1700 години откак юдеите оплакват своята съдба, доколкото те са били, по техни думи, изгонени от тяхното отечество, но, господа, ако цивилизованият свят би им върнал сега Палестина, като тяхна собственост, то и тогава те ще изнамерят някакъв повод, само и само да не се върнат там в цялата своя маса. А защо? Затова, защото *те са вампири, а вампирите не могат да живеят за сметка на своите вампири. Те не могат да живеят в своята собствена среда. Те трябва да живеят за сметка на християните или за сметка на другите народи, които не принадлежат към тяхната раса.*

Ако ние не ги изгоним веднага от нашата страна,

то в един период време по-малък от 200 години, те ще наводният тук в толкова огромно количество, че ще командуват над нас и ще ни изядат.

Те коренно ще изменят нашия държавен строй, за който ние, американците, сме пролели толкова много кръв, дали сме толкова жертви, пожертвували сме толкова огромно количество имущество и даже нашата свобода.

Ако вие не изгоните юдеите, то за по-малко от 200 години нашите потомци ще обработват с пот на лицето нивята, за да хранят юдеите, в същото време, когато тези последните ще седят в своите контори и радостно ще потриват ръцете си.

Аз ви предупреждавам, господо, ако вие не изгоните юдеите веднъж завинаги от пределите на Америка, то децата на вашите деца ще ви проклинат из гробовете си.

Идеите на юдеите нямат нищо общо с идеите, които окрият американците и няма да имат с тях нищо общо, даже ако те проживеят в нашата страна в течение на няколко поколения.

За леопарда не е в неговите сили да измени боите си.

Юдеите представляват от себе си една огромна опасност за онази страна, в която преселването в нейните предели бъде узаконено.

Със специален закон на нашата конституция, те трябва да бъдат изгонени за интересите на страната, вън от пределите ѝ”.

Тъй е говорил и писал Вениамин Франклин през 18 век. Днес ние виждаме, че това са истински пророчески гуми.

Че юдеите са заграбили всички високи места в живота на С. А. С. Ш., е факт, който от никого не се оспорва.

Понастоящем юдейството прави последен натиск върху държавния живот на Америка. Чрез кръговете на Рузвелт, днес се прокарва един проект за най-важното в конституцията, на първо място, да се ограничат правата на Върховния съд.

*(Извадка от немския вестник "Ангриф",
препечатана във в. "Наш Путь" N 100 от 17.IV.1937 г.
под заглавие: "Юдеите ще изведат Америка").*

Ч А С Т VI

РАЗСЪЖДЕНИЯ

В древните цивилизации са съществували вероучения, които са имали в основата си обоготвореното зло, например, жестокосърдечие и сладострастието. Даже такива вероучения и сега съществуват в Африка и в Азия. Такова е и вероучението, създадено от талмуда и следвано ревностно от юдеите, от най-дълбока древност до днес.

Този народ, проникнал между всички неюдейски народи и външно сливайки се с тях, има нравствени и религиозни закони, не само чужди на християнските закони, но и напълно отрицателни и в постоянно противоречие с тях.

Докато християнството ни учи: “не убивай, не кради, не лъжесвидетелствуй”, свещеният за юдеите талмуд ги учи: “убивай, кради и лъжи”.

Трудно е да се убедят повърхностните християни в това, понеже се смята, че християнските закони са продължение и допълнение на моисеевите. Такова едно твърдение е заблуда, измислена от самите юеи...

Талмудът, който осмива Бога на юдеите, именно Бог Йехова, който въздига окултната и пантеистичната вяра на фарисеите, който проповядва ненавист към всички народи не юеи и препоръчва борбата против тях с лъжа, кражба, убийство и вероломство, през целия исторически живот на юдейството е бил техният религиозен законник. Този талмуд и днес преподават в юдейските семинарии и тълкуват в синагогите и той е, който възпитава душите на юдейските деца.

Но на нас ще се възрази, че колкото и да е отвра-
тителен талмудът, той се явява най-древният па-
метник, който може би обкръжен от синагогата само
външно, е основан на предания, които изключват вся-
какво намерение да преведат към живот неговото
учение. В такъв случай, не може да се каже, че юдейс-
кият народ е развратен от талмуда и че от него е
превърнат на постоянен и ожесточен враг на всички
народи.

Може да се възрази още и това, че даже съвремен-
ната синагога да признава всички основни учения на
талмуда и да подчинява на тях формирането на нрав-
ствения светоглед на юдейския народ, всички добро-
детелни личности винаги могат да съобразят свое-
то обществено и частно поведение с общо приети-
те правила за морал и чест.

*Мисълта, че талмудът за съвременните юдеи се явя-
ва, като дълбоко почитан само древен паметник, не
може сериозно да се поддържа. Съществуват безброй
доказателства, от които се вижда, че талмудът ръко-
води, направлява и вдъхновява мислите, желанията и
постъпките на съвременните юдеи тъй, както това е
било и в средните векове. В течение на две хиляди годи-
ни той е бил и сега е сборник на религиозните закони,
които направляват живота на юдейския народ.*

*Колкото за това, че честният юдей винаги може да
се опира на един християнски морал и съвест и че
може да се противопостави на вероломните закони на
талмуда, е мисъл във въздуха, която никога не може да
се осъществи в живота на нито един юдей.*

*Юдеят, който не изпълнява повеленията на талму-
да, каквито и да са те, се изключва от кагала, юдейска-
та община и се проклита, като отстъпник от религия-
та си и като изменник от национална гледна точка.*

Макар че още от първите дни след освобождението от египетското робство до вавилонското робство на юдеите, Бог Йехова много пъти бивал разочарован от необуздания им живот, макар че много пъти ги е проклинал и избивал, все пак Той е бдял над тях и се е стремил да ги върне в Божия път, който многократно им е посочвал.

Но става нещо съдбоносно в живота на юдеите:

Под вавилонското робство техните първосвещеници стават ученици и последователи на халдейските мистери. Те възприемат атеизма и застават между юдейския народ и Бог Йехова. Новопросветените първосвещеници образуват фарисейската секта, която започна едновременно война против Бог Йехова и против своя народ. Те се стремят да откъснат своя народ от Божиите напътствия и поучения и с течение на времето успяват да прокарат своето учение, добито във вавилонското робство, в светогледа и в живота на юдеите, като учение на Бог Йехова. Така Бог Йехова става един външен официален образ за юдейските маси, които започват да се просвещават по талмуда, творение на фарисеите и на равините след тях.

Фарисеите и техните заместници равините, днес с талмуда изместват Бог Йехова с неговите поучения за човешки живот и създават нов светоглед.

Днес юдеите, изгубени за своя Бог, се смятат за богоизбрани и предопределени да владеят човечеството. Истински трагизъм, който поставя юдеите пред нечувани изпитания и страдания.

Но, кой е този от юдейски или неюдейски произход, който би могъл да измени тази хилядолетна съдба, да върне Бог Йехова на юдеите и да създаде едни нови юдеи?

Юдеите очакват Месия, а Христос им казва: *“Ето, оставя се вам пуст вашия дом, защото казвам ви: няма*

да Ме видите от сега до когато речете: Благословен е, който идва в името Господне”. (Матей, гл. 23, гл. 38 и 39).

Понеже у Бога всичко е възможно, днешното начало на една гигантска борба между всички народи на земята, може би е начало между другото, и на едно изтрезняване на юдейския народ. Може би той ще потърси своя Бог и твърде е вероятно да срещне на пътя си Христа – Синът Божий.

При тази втора среща юдеите ще познаят Христа и кой Го изпраща и тогава техният дом не ще бъде вече пуст.

Какво ще правят равините? Чрез тях ли юдеите ще познаят Христа или без тях? Това не може да се предскаже.

Всеки случай, водените от равините юдеи в продължение на десетки векове, могат да запитат докъде са ги довели и къде още ще ги водят, макар, че им се казва и внушава, че ако равинът каже на юдея, че лявата му ръка е дясна, той трябва без да разсъждава да вярва. Тогава ще може да настъпи отрезвление у юдейския народ и ще може да тръгне по друг път, който ще го заведе при чакация го от векове Бог Йехова.

Юдейският народ, взет сам по себе си, е народ като всички останали народи, с изключение на произхода му и на това, че той се води от религиозни водачи, които са го откъснали от истинския му Бог и са му дали идеали, които са го тласнали в безпътница.

Днес, макар и невероятно, но пак може да се каже, че *ако юдеите приемат християнството като се откажат от досегашната си религия на разума, която, колкото и мъдра да е, все пак е продукт на ограничениния разум на равините, а не на Божията мъдрост и любов, то светът би си отдъхнал.*

Тази двадесетвековна борба против християнството от една страна, и против юдеите – от друга, би изчезнала и би зацарувал вечен мир на земята.

Равините и техните приятели талмудистите ще изсияят вулкани от проклетия върху тази ми мисъл. Все пак изходът за юдеите е един единствен, ако те искат да продължат съществуването си.

Има и друг край, посочен от Мойсей: *“И Господ ще те върне в Египет на кораби по онзи път, за който ти казах: “ти няма вече да го видиш”;* и от там ще се продават на враговете си, като роби и робини, и не ще има кой да ви купи”. (Второзаконие, гл. 28, ст. 68)

Има и трети изход, посочен от Бог Йехова: *“И ще ги пръсна между народи, които не познаваха ни те, ни бащите им, и ще пратя подире им меч, докле ги изтребя”.* (Йеремя, гл. 9, ст. 16)

Четвъртият им край, посочен от фарисеите, равините и талмудистите е всемирното владичество над всички останали народи. Това е идеалът, който ги е вдъхновявал от образуването на фарисейската секта до днес, идеал неосъществим, идеал-химера.

Юдеите преживели безброй катаклизми и разочарования и въпреки всичко, стремглаво са се стремили чрез владичеството на земните блага да владеят и господствуват над земния свят.

Заслепени от златото и среброто, юдеите са захвърлили Божиите и човешки правила за духовен, религиозен и нравствен живот. Нещо повече, те вдъхновители на световните революции, в които проливат реки от човешка кръв, са вдъхновявани само от една единствена идея, да ограбят богатствата, брилянтите, златото и среброто от избиващия се народ...

И изведнъж тези несметни кървави богатства не ще им послужат за нищо. Те ще ги разхвърлят по улиците и срещу това не ще има кой да ги спаси...

Като майстори на революциите между другите народи, те са безжизнени и безволни да направят сами една равносметка на живота на собствения си народ.

Юдеите претендират за разум, но оставят равнините да разсъждават вместо тях, а те като безволни същества са играчка в ръцете им.

Тези религиозни водачи не са богове и никога не могат да заемат мястото на Бога Йехова. Това се вижда от талмуда, тяхното творение, което в никоя случай не може да замести Библията.

Чрез пророците Бог ръководеше юдеите, това е Библията. Равините без Бог Йехова, ръководят юдеите, това е талмудът.

Нека юдеите не се озлобяват, а нека дълбоко се замислят дали гумите ми са верни или не. И ако са верни, нека се спрат и се запитат, защо до такава задънена улица са дошли, и коя е причината за окаяното им положение, макар че владеят голямата част от световните богатства.

И ето, за богатствата на юдеите, за златото и среброто им какво казва Бог Йехова: *“Среброто си ще изхвърлят по улици и златото не ще зачитат. Среброто им и златото им не ще бъде в сила да ги спаси в деня на Господнята ярост. Те не ще наситят с тях душите си и не ще изпълнят утробите си, защото то ще бъде повод за беззаконието им”*.

Това е предсказал и определил Богът на юдеите, а не някой си "омразен" християнин. Този Бог хиляди пъти е доказал любовта си към юдеите. Защо те не се вслушват в Неговите думи? Нали те са хората на разума? Ще ги лъже ли Бог Йехова, който никога не е лъгал, а когото те хиляди пъти са лъгали?

Ако това, което Бог Йехова е казал за златото и среброто на юдеите е вярно, защо те не се запитат,

кой им е създал този светоглед, че те смятат златото за идеал и за Бог?

Тези, които са им дали този светоглед, не са ли техни лични врагове и врагове на Бог Йехова?

Юдеите трябва да се замислят върху съдбата си и трябва да държат в своите собствени ръце бъдещето си. Само в това е тяхното спасение.

ЮДЕЙСКАТА СЪДБА

Конфликтът между Бог и Сатана е за Божествената Евина същност, която чрез съблазън, заблуда и измама е повярвала в *онова*, което в действителност *не е*.

От Сатановата съблазън, заблуда и измама и от Евината невинност и чистота се ражда Каин, тяхна рожба и родоначалник на юдеите.

Още от самото начало след убийството на Авела, Каин повежда борба срещу Бога. Въпреки всичко Бог многократно е искал да ръководи съдбата на юдеите. Обаче борбата между тях съществува и до днес.

Бог води борба със Сатан за спасението на юдейския народ, единствен между всички останали народи от Сатанов произход. Сатан не спи. Той води борба с Бога за своя народ и тази борба е победоносна.

Мойсей по повелението на Бог Йехова, избива с хиляди юдеи, за да може да успее мисията му. Но те са твърдоглав народ. Те избиват пророците си. Бог хиляди пъти ги проклина и е принуден да търси пристанище в пустинята, за да се отърве от тях, но те не се уплашват.

Отношенията на юдеите към Бога още повече се влошават, след вавилонското робство, под влиянието на новия фарисейски светоглед. *Фарисейската секта е мощно оръдие под пълната власт на Сатан.* Фарисейският светоглед унищожава всяко друго разбиране, което не е в съгласие с него. *Сатан чрез атеизма, облечен в тогаваините външни религиозни форми, тържествува. Духовната връзка с Бога е скъсана.* Златният идол е бил тогава и днес е още богът на юдеите.

Последно благоволение. Бог изпраща Своя Едино-роген Син. Борбата е ожесточена между Исуса Христа и Сатан.

В пустинята, при изпитанията на Христа, Сатан е победен. Тогава той прибягва до съдействието на своите синове – юдеите. Те разпъват Христа на кръста, като Го наричат злодей...

Бог е изгубил и тази борба. Сатан тържествува. ***Борбата срещу Исуса Христа продължава и до днес със сатанинско ожесточение.***

Юдеите диктуват на днешния свят и хиляди християнски храмове са сринати, а други хиляди са осквернени. Християнският свят дори не се е възмутил от смъртоносните сатанови удари върху християнството. Напротив, той е съдействувал и се е молил на Бога да помага и закриля разрушителите на християнската религия. Толкова голяма е силата и господството на юдаизма в тази “християнска” културна епоха.

Обаче, борбата не е свършена, макар че е към своя край. Поставен е въпросът за съществуването на юдейския народ и това разрешение ще бъде окончателно. *Нему му предстои да продължи своята съдба по досегашния си път и да загине, или да отхвърли от себе си всичко онова, което е сатаново,* от зачеването на Каина до последните дни на днешния световен катаклизъм и с всичката сила на сърцето и духа си да се вслуша в словата на Исуса, който го съветва да разбере истинската си участ и да повярва в Истинните, които Той му разкрива, защото Божественото начало – Ева, осквернено от Сатан, за да се роди Каин, трябва да се върне отново при Бога, чисто и свято.

И действително, *как човечеството би могло да завърши своята еволюция и освободено от всяка земна илюзия да се върне там, откъдето е тръгнало?*

Как то би могло да бъде триж пречистено, ако не бъдат развързани връзките, създадени чрез съблазън, заблуда и измама, които го свързват със земята?

Вселената не би могла да се прибере отново чрез обратното дихание на Бога, ако не настъпи съвършено очистване на съцината от покриващите я многообразни була-илюзии...

Борбата ще се води докрай и това, което е Божие принадлежи Богу, макар временно да е било в пленничество и под властта на Саман.

Саман в края на еволюцията ще заеме отново първоначалното си място, понеже и той ще бъде завършил мисията си и ще престане да съществува в същия миг, в който ще настъпи краят на вселената.

За всеки юдей този въпрос е съдбоносен, ето защо, независимо от вечно господстващото разбиране на равнините, всеки за себе си трябва да добие свое разбиране.

Ако юдеите бяха направили едно гигантско усилие и биха отхвърлили от себе си тези планини от лъжеучения, които ги унищожават като народ и които ги водят към явна гибел, тогава те биха могли да се спрат на края на пропастта и биха очаквали спасение.

Биха ли могли да сторят такова чудо?

Товага те ще се наредят в редицата на другите народи и заедно с тях биха имали еднаква съдба.

Чрез огън, страдания и чрез смъртта, те биха се преродили за нов живот, освободен от вмешателството на Саман. Товага те ще се наредят като деца на Бога, наред с всички останали народи и Бог ще бъде доволен. *Но, ако това не стане, гибелта на юдейския народ е сигурна и то по тези съдбоносни пътища, предсказани му от Бог Йехова и от Мойсея.*

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Въпреки безизходното си положение, юдейският народ си служи с всички средства, за да постигне своята многовековна мечта – химера, да господствува над всички останали народи.

Той организира на своя служба, под булото на идейни и пр. организации онези личности от всеки народ, които са склонни да направят замяна със своята вяра и светоглед, с морала и съвестта си, които са готови да отстъпят от идеалите на своята нация, за да тръгнат без идея в безпътица, срещу материалното осигуряване и общественото място.

Тези личности служат на юдейския народ, затова с право са наречени юдействуващи. С тях той създава маса организации, чрез които води скрита и често пъти явна борба за разлагане на народите.

Масонството, макар и с претенции за всемогъщество, не е нищо друго освен едно сляпо оръдие на юдейския народ, което събира в своите храмове личностите в една държава, от които зависи животът на нацията.

Това са личностите на компромиса, независимо от тяхната култура и обществено положение, защото 99% от тях се отричат от най-святото, което може да съществува на земята, от свободата си, за една тъмна цел, която през живота им няма да бъде разкрита.

Чрез тези личности, носители на култура и водители на държавата, трябва да се убие вярата в Бога, да се разложи християнският светоглед, да се убие вярата в закона и държавата, да се разложат моралните устои

на семейството и моралните качества и сили на личността, като вместо тях се извикат на живот безнравствеността и безпътицата. Моралното разложение е най-подходящата и благодатна почва за порочността и страстите, които убиват човека в човека и правят от него скот в човеки образ...

Това е пътят, по който юдейството се стреми да завладее народите, за да изгради своето всемирно царство на земята, управлявано от Великия архитект на вселената, който на обикновен език казано, е Сатан...

Но тъй, както е било, така и ще бъде. Никога в историята на човечеството крайната победа не е била на страната на тъмните сили. Винаги е изгрявало едно ново слънце, което е повеждало народите към ново светло развитие...

Когато изучаваме юдейския въпрос не трябва да влагаме чувства, защото те пречат за правилното и основно изследване и опознаване.

Както изследвачът под микроскопа изследва микроба на някоя опасна болест с най-голяма наблюдателност и предпазливост, така и ние трябва да изследваме това опасно за неюдейските народи зло. Това е необходимо за нашето лично благополучие, за нашето семейство, за народа и държавата ни.

Не след дълго пред очите ни ще се явят факти и истини, които никога по-рано не бихме допуснали, че съществуват и че са самата действителност.

Тогава много неща ще ни се разкрият в истинския си образ и с един замах ще махнем от светогледа си всички заблуди, които умело са били насаждани по знайни и незнайни пътища. Ще разберем, че сме били пленници на изкуствено създадени мнения, за да бъдем приспани за онова, което става около нас, против нас, против вярата ни, против Бога и държавата ни.

Нека четем всичко за юдейския народ. Така ще го опознаем и ще научим да пазим себе си, народа и държавата си от разрушителните сили, които въпреки всичко се стремят да завладеят и управляват света.

Край

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Предговор 5

Ч А С Т I

В дните на Пилат Понтийски: 15

Предвечната същност

на Иисуса Христа 16

Бог Йехова за юдеите 24

Мойсей за юдеите 28

Ч А С Т II

"Божествената" същност

на бог Йехова 32

Евреи или юдеи? 35

Ч А С Т III

Талмудът и юдеите 50

Из талмуда 54

Талмудът и светогледът

на фарисеите 60

Бог и талмуда 67

Бог и Библията, Равините и талмуда.. 70

Ч А С Т IV

Юеите и разложението на народите	74
Конгресът на световния Бене Берит във Вашингтон.....	76
Орден бенеберит	77
Помощи за в чужбина	80
Лига против клеветата	84
Из книгата “Тайната дипломация” от В.Ф.Иванов	96
Юдейската аристокрация в Англия.....	104
Знаме	116
Какво те загубиха?	120

Ч А С Т V

Адолф Хитлер за юеите	138
Из статията "Болшевизмът и европейската народностна общност”.....	139
Ф.М.Достоевски за юеите	144
Бенджамин Франклин за юеите	149

Ч А С Т VI

Разсъждения	155
Юдейската съдба.....	162
Заклучение	165

Допълнителни източници на информация:

Евреите и талмудът
Ф. Берни

Светът под микроскоп
Никола М. Николов

Световната конспирация
Никола М. Николов

Тайната сила на масонството
Ал. Селянинов

Тихото оръжие
Уилям Купър

Електронните карти и печатът на антихриста
(изд. "Любомъгриче", 2000)

Новият световен ред под знака на 666
(изд. "Хипоно", 2001)

Бунтът на роботите
Дейвид Айк

вестник "Зов"

вестник "Матрицата"

*www.heliopol.bg
www.sky-rus.com/history
www.illuminati-news.com
www.davidicke.com
www.texemarrs.com*

Очаквайте:

Протоколи на Ционските мъдреци

**Тайните общества на XX век
Н. Боголюбов**

**Спорът за Сион
Дъглас Риг**

**Истината за Сион
Джон Риг**

**Международното еврейство
Хенри Форд**

**Огледалото на юдаизма
Георги Ходжев**

**Изворите на юдаизма
Георги Ходжев**

**Юдаизмът и човечеството
Георги Ходжев**

**Най-голямата тайна на света
Георги К. Георгиев**

**Аз съм свободен
Дейвид Аїк**

Предлагаме на читателя статия, писана от един от истинските водачи на народа на Израел. Нека читателят, докосвайки се до нейното съдържание, сам отсъди каква е волята на истинските евреи.

ЗАЩО ИСТИНСКИТЕ ЕВРЕИ СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯТ НА СЕГА СЪЩЕСТВУВАЩАТА ЦИОНИСТКА ДЪРЖАВА НЕПРАВОМЕРНО ВЪЗПРИЕЛА ИМЕТО „ИЗРАЕЛ“

1. Какво означава понятието „народ на Израел“?

Народът на Израел е съществувал от хиляди години. Това е народ със свои специфични качества и вътрешна природа.

Тора се явява като основен източник на тази вътрешна природа. Без Тора и вярата на евреите не би съществувало понятието „народ на Израел“.

Който отрича Тора и Вярата не може да принадлежи към народа на Израел.

Целта и предназначението на Народа на Израел в този свят е да служи на Бога. Спасението на евреите се изразява единствено в служба на Бога.

2. Какво е ционизмът?

Ционизмът е нововъзникнало понятие, което се появява преди около стотина години.

Ционизмът определя наново (преразглежда) истинската същност и природа на народа на Израел, като **подменя тази истинска природа с диаметрално противоположния характер на сегашния материалистичен свят** и аргументира липсата на държава и армия като причина за нещастията на евреите. Според ционистите спасението се състои в придобиването на единна държава и армия. Накратко казано, в мисленето на ционистките лидери е залегнала идеята, че трябва да подменят мисленето и характера на народа на Израел и като създадат единна държава с армия, ще му осигурят спасение.

3. Народът на Израел се противопоставя на ционизма по четири основни причини:

1. Защото идеологията на ционизма е диаметрално противоположна и изцяло противоречи на истинската същност на народа на Израел. Единственото време, когато на народа на Израел е било разрешено да има държава е било преди две хиляди, когато Славата на Създателя е била върху него. И в бъдеще, ако Славата на Създателя още веднаж се разкрие и целият свят му служи, тогава Той Самият, без никакво усилие от човешка страна, би ни предоставил царство, основано върху божественото служене.

Държава като тази, притежавана от други народи, е противоположна на истинската същност на народа на Израел. Който и да е пожелал досега тази държава, спасението на Израел показва, че той отрича истинската същност на народа на Израел и я подменя с другата същност на материалистичната природа, като поставя материалното спасение пред истинското. Като средства за такова спасение в материален смисъл са държавата и армията.

Истинското спасение на народа на Израел се състои в това да поддържа своята постоянна връзка със Създателя. А това не се осъществява чрез армия и държава. По-скоро чрез придържането към Тора и добродетелите.

2. Още повече, самата Тора забранява да се основава нова държава преди онази истинската, която е Свещената. Всичко това е забранено даже и ако самата основана държава се управлява според Закона в Тора. Забранено е по човешки начин да се слага край на изгнанието, и така според това, ние би трябвало да останем под управление на народите на света, тъй както е обяснено това в Книгата на Войоел Моше. А Свещеният Отец ще бди върху нас и ако ние нарушим неговите предписания, той ще ни изпрати ужасни наказания.

3. Освен прекратяването по изкуствен начин на изгнанието, делата на ционистите са диаметрално про-

тивоположни на Вярата и на самата Тора. Тъй като основаването на вярата и на Тора се гради на факта, че самата Тора е дадена от Небето и се явява като възнаграждение за тези, които се вслушват в нея и наказание за онези, които престъпват Закона в нея. Целият народ на Израел трябва да се подчинява на написаното в Тора и който не иска да спазва това, ще трябва да престане да бъде част от конгрегацията на Израел.

4. Освен, че не се подчиняват на написаното в Закона на Тора, ционистите правят всичко възможно за да предотвратят изпълнението на написаното в закона. Това те вършат с насилие и коварство. Те призовават уж към свобода, но това са лъжи в полето на религията. Всъщност те се борят за да разрушат силата на вярата на Израел.

4. ЦИОНИСТИТЕ ТВЪРДЯТ, ЧЕ СЕ ЯВЯВАТ КАТО СПАСИТЕЛИ НА ИЗРАЕЛ, НО ТОВА СЕ ОПРОВЕРГАВА В СЛЕДНИТЕ ДВАНАДЕСЕТ ПОЛОЖЕНИЯ.

Първо: Ако започнете да изследвате целия двехиляден перод на нашето изгнание, вземете кои да е хиляда години, даже най-трудните и ще видите, че изпълнените с кръвопролития, страдания и катастрофи за народа на Израел, са годините, свързани с периода на установяване на ционизма. Знае се, че причината за тези страдания е дейността на ционистите.

Второ: Всезнайно е, според книгите, написани от основателите на ционизма, че средствата, с които се планира установяването на ционистката държава, включват подстрекателство на антисемитизъм и подкопаване сигурността на евреите във всички точки на света, за да могат по този начин да бъдат принудени да се присъединят към новата държава.

По този начин с насилие бе разпалена омразата сред германския народ и бяха натикани в концентрационните лагери цели еврейски общности, а самите ционисти, заејки за това, го допуснаха (Виж книгата "Вероломство", Мин Ха Мецор). Ционистите продължават да практикуват това и сега, като в днешната си стра-

тегия те провокират антисемитизъм, а след това представят себе си като спасители. Ето две доказателства в отговорите, дадени от водачи на ционистите по време на Втората световна война, по повод на искането за пари за да се помогне при спасяването на евреите от нацистите: Грийнбаум отговаря: "Една крава в Палестина струва повече от всичките евреи в Полша." (Бог забранява това). А Вайцман заявява: "Най-важната част от еврейския народ се намира вече в страната на Израел, а тези които са навън, не са така важни". (Очевидно, те са излишни според него).

Трето: Ние забелязваме, че по-голямата част от еврейския свят живее в сигурност, при добри материални условия, и че съвсем няма желание да се преселва в ционистката държава. Даже някои хора са напуснали тази държава и са отишли да живеят другаде, при по-добри условия.

Четвърто: Ционистите си служат с мощна пропаганда за да създадат емиграция към тяхната държава. Защо е необходима тази пропаганда?

Пето: Тъй като никой не иска „Ционистите да го спасяват“, тогава единственото, което им остава, е да обещават на бедните хора материални изгоди. Но и в този случай малцина се съгласяват.

Шесто: Ционистката държава е постоянно под угрозата от войни, докато навсякъде другаде по света евреите живеят в мир и сигурност (с изключение, разбира се, на тези места, които ционистите са минирали и са поставили сигурността под заплаха, в пламъците на омразата).

Седмо: Ционистката държава не може да продължи да съществува без икономическата подкрепа на евреите, живеещи извън нея.

Осмо: Без постоянен приток на пари отвън, ционистката държава е на прага на икономически колапс.

Девето: Ционистите преследват всички евреи, които са лоялни на своята Вярa.

Десето: Ционистите предприемат войни, които побват еврейския народ, и това най-вече заради изпъл-

нението на своите политически планове.

Единадесето: Според Тора, пътеката която носи сигурност, е следването на мира, а не противопоставянето на другите нации, което вършат ционистите.

Дванадесето: Даже ако ционистите съумеят да осигурят физически условия за сигурност в своята държава, това би било за сметка на Вярата и самата Тора (а също и за сметка на други народи). Истинският еврейски народ – народът на Израел, би предпочел смъртта пред подобен живот. Ясно е, че ционизмът не може да бъде спасителен път за народа на Израел. Напротив, това е най-голямото му нещастие.

Някои равини и евреи свидетелстват, че ционистката идея противоречи на Закона на Тора.

- Това, което се прави от някои в името на спасението е дело на ционизма и е фалшива пропаганда.

- Най-известните равини и основната част от религиозните лидери на евреите са против ционизма, но техният глас се заглушава от ционисткия контрол над американските медии.

- Ционистите тероризират всеки, който се осмелява да им се противопостави.

- Онази част от еврейския народ, която е попаднала вече под контрола на ционистите, спомага за оказване на въздействие върху равините да не говорят навън.

- Чрез терор и насилие, много от еврейските равини въобще не се допускат да говорят свободно.

Ето какво свидетелства Тора по тези въпроси:

1. В миналото, преди две хиляди години, по време на опасности и страдания, нито един от еврейските старейшини и мъдреци не е посмял да създаде държава за да защитава себе си. А във всяко едно поколение е имало хиляди мъдреци, изказали се в Тора.

2. Съществуват хиляди обработки на текстове от Тора, оставени ни от различни мъдреци. Ни една от тях не дава предложение за изграждане на държава. В тях по-скоро се срещат предупреждения срещу подобни действия.

3. Основателите на ционизма до един се явяват атеисти, които отричат Тора. А всички мъдреци от Тора се противопоставят на идеите на ционизма, заявявайки, че те водят само към разрушение.

Истинският народ на Израел никога не би сменил, нито предал своята вяра. *Ционизмът е един чужд израстък в тялото на еврейския народ. Изходът е да се освободи това тяло от този израстък.* Ционизмът иска да надиграе народа на Израел със сила – чрез измама и терор. Те никога те не ще успеят с тези средства, защото истината винаги ще бъде със Създателя. Ционизмът няма да успее да измести вярата на еврейския народ. В тази вяра народа на Израел ще остане силен. И скоро ционистката държава ще прекрати своето съществуване.

4. Следователно, волята на народа на Израел е държавата, която понастоящем носи името Израел да престане да съществува. Ако това не се осъществи, ние искаме тази държава да престане да носи това име, защото нейното съществуване противоречи на истинската дълбока същност на Израел.

Народът на Израел отрича някога да е давал разрешението си да бъде наричана тази държава с това име. Ционистките лидери нямат правото да се представят като говорители и представители на народа на Израел.

5. И тъй като ние виждаме, че нашето искане не се изпълнява, ние чувстваме, че трябва поне да огласим нашата истина. Истината винаги ще си остане истина. По никакъв начин тя не може да бъде преправена. Даже и ако целият свят възприеме, че едно плюс едно прави три, то истината ще си остане, че едно плюс едно е две.

Нека истината бъде заявена. Използването на името „Израел“ от тази държава се явява пълна фалшификация. Народът на Израел няма нищо общо с тази държава.

Ционизмът и неговата държава нямат нищо общо с истинския Израел.

**В ПАМЕТ НА БЪЛГАРИНА НИКОЛА НИКОЛОВ,
АВТОР НА ПОРЕДИЦА ОТ КНИГИ,
ОСМЕЛИИ СЕ ДА ЗАЯВИ СЛЕДНОТО:**

Още от момента, когато разбрах, че много хора в света се борят за свобода и справедливост, аз жагувам да споделя тяхната свобода. Не желая нито богатства, нито титли, **желая само да бъда един доброволец за тяхната кауза и техен защитник.**

Човечеството и народите трябва да разберат, че за да живеят като свободни индивиди в независими държави, техните лидери не трябва да са **слуги нито съучастници на враговете им.**

Независимо че нашата заплаха идва отвън, опасността е отвътре и разрешението може да бъде само вътрешно.

Какво можем да направим и какво трябва да направим?

Да бъдем единни, защото разделени ще пропаднем. **Само всички заедно ще спасим нашите държави, докато разделени ще ги загубим. Не остана време.** Моментът е сега! Коя страна ще изберете? Тази на свободата? Ще изберете ли да защитите републиката си? Или ще замръзнете от страх пред манипулациите „им“ като жалки страхливци и ще застанете на страната на насилието, тиранията и диктаторския нов световен ред?

По-възрастните от нас наблюдават по-спокойно и обективно световните събития, които непрекъснато назряват като злокачествен тумор. Не вижда ли човечеството, че нещо трябва да се направи, преди цялото тяло да бъде разрушено?

Не вижда ли човечеството, че действително съществува „план“ за установяване на една световна организация, една световна икономика и една световна религия?

Дали хората по света действително не разбират какво става и какво им се крои, или съвсем апатично наблюдават и очакват други да оправят нещата? Ако не направим нещо, следващите поколения ще ни обвинят в най-гнусно и отвратително предателство!

Дано да се опомним!

Зная, че и на мен няма да ми простят за изнасянето на много забележителни факти, въпреки че е вече доста късно. Книгите ми вече са пръснати по цял свят и всички ще разберат, че това, което ви казвам, е самата истина.

И най-важното е, че аз не се страхувам от нищо. През живота си видях доста и ще бъда доволен, ако действително с това мога да отворя още повече очите на света.

Човечеството започна вече да се тресе от силата и похватите на хищника, който не се интересува от нашето спокойствие и благоденствие, като мисли, че е вечен. Той се подиграва с всички нас. Неговите похвати са безкрайно цинични. Къде е спасителният бряг? Откъде трябва да потърсим помощ? Трудно може да се отговори на тези въпроси. Разделени на безкрайно много идеологии, партии и групи, ние мнозинството представляваме вече малцинство, каквото човечеството никога не е било и то защото този „РЕД“ никога не е бил толкова тоталитарен, както е сега.

Налага се да намерим достатъчно сили и да преодолеем всички различия, изкуствено създадени в нас. Да се обединим като един и да извоюваме отново благоденствието – нашето и на следващите поколения!

*Из следговорите на „Светът под микроскоп“ и „Маските на величията“
от Н. Николов*



Контролният център на световните финанси:
**Банка за международни инвестиции,
Базел, Швейцария.**

Към книгата “Юдеи” от Ст.Цанков

Бележка от издателя:

1. Нека читателят бъде снизходителен в днешното, объркано и не-установено време по въпроса за Истината, спрямо позицията на автора на книгата, изразяваща се често в неразличаване между понятията евреи и юдеи. Не случайно книгата носи името Юдеи. Но, четейки книгата, понякога читателят остава с убеждението, че се отнася за целия еврейски народ или понятието Народ на Израел. Убеден съм, че Стефан Цанков, когато е събирал изследванията си по въпроса за юдеите, дълбоко в себе си е различавал понятието Народ на Израел от това на юдеите и левитите или фарисеите.
2. Нека също така читателят бъде снизходителен и към неразбирането на автора по въпроса за Йехова (Еова) като Бог, говорещ едно и друго, произтичащо от незнанието за допълнителната намеса на силата на тъмнината като "Ангел на Еова", наставляващ за убийства и жестокости.
3. Настоящата книга няма нищо общо с някакъв антисемитизъм, и ако бе такава, тя би била ционистка. Бележките, направени в началото още повече свидетелстват за добронамерения характер на едно обективно изследване върху проблема на юдейството и еврейството.

Необходимо е хората да се научат да разграничават понятието народ на Израел от понятието за юдеи, фарисеи, левити, ционисти.

РАЗГРАНИЧАВАНЕ	
Еврейство	Юдейство
Евреи	Юдеи
Израел	Юдея
Народ на Израел	Ционисти
Тора	Талмуд
Понятие за Израел	Сегашна изкуствена държава Израел
Израилтяни (евреи)	Юдеи, фарисеи, ционисти, левити, талмудисти, ешкенази, антисемити

Използването на името Израел от сегашната държава Израел е фалшификация. Народът на Израел няма нищо общо с тази държава. Ционистите и тяхната новосъздадена държава нямат дял в съдържанието на понятието Израел.